

Sau Khi Mặc Bệnh Nan Y

Contents

Sau Khi Mặc Bệnh Nan Y	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	42
11. Chương 11	46
12. Chương 12: Phiên Ngoại Của Ngu Vân Tri	54
13. Chương 13	63
14. Chương 14	68
15. Chương 15	72
16. Chương 16	76
17. Chương 17	79
18. Chương 18	83
19. Chương 19	87
20. Chương 20: Phiên Ngoại 2	91

Sau Khi Mặc Bệnh Nan Y

Giới thiệu

Editor: Vũ Linh
Thể loại: Đam mỹ, ngược luyến. Nụ cười dịu dàng quen thuộc như một cây châm nhon đâm thật sâu và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-mac-benh-nan-y>

1. Chương 1

Ngoài trời mưa xối xả, tôi nghe tiếng mưa càng lúc càng lớn, có chút thất thần.

Từ xưa đến giờ tôi đã có thói quen chu đáo, trong cặp xách là hai chiếc ô, một là để cho mình dùng, cái còn lại là chuẩn bị cho Tổng Tử Trác.

Tổng Tử Trác là Đại thiếu gia nhà Tống gia. Tống gia quyền thế ngập trời, trên khắp cái đất Kyoto quyền quý này, có lẽ Tống gia được coi là đỉnh cao của đỉnh cao. Tổng Tử Trác lại là Đại thiếu gia Tống gia, được nhận hàng vạn hàng nghìn sủng ái, thân phận của cậu ta đương nhiên không cần nói cũng biết là vô cùng quý giá.

Còn tôi lại là người hầu của Tổng Tử Trác, người hầu đã theo cậu ta từ nhỏ đến lớn.

Từ hồi tôi vẫn còn lơ mơ với mọi chuyện, cha tôi vẫn thường dặn dò, phải nghe theo lời Thiếu gia nói, chăm sóc tốt cho Thiếu gia, trông chừng tốt Thiếu gia, bảo vệ Thiếu gia thật chu đáo, phải sớm hiểu chuyện, không được làm Thiếu gia tức giận, cũng đừng khiến Thiếu gia phải thương tâm, thất vọng...

“Thiếu gia” mà cha tôi nhắc tới không ai khác chính là Tổng Tử Trác.

Những lời mà cha nói với tôi hầu như toàn là nhắc tới Tổng Tử Trác.

Cha hình như không ý thức được, kỳ thật tuổi của tôi còn nhỏ hơn so với Tổng Tử Trác. Hơn nữa bởi vì tôi bị sinh non nên thể chất từ nhỏ đã luôn yếu hơn rất nhiều so với Tổng Tử Trác vốn luôn khỏe mạnh.

Đối với cha, Tổng Tử Trác mới là người cần được chăm sóc và thương yêu hơn.

Tôi không hề cảm thấy quá tủ thân đối với thái độ đó của cha, nhưng chung quy tôi vẫn không muốn nhìn thấy sự thất vọng trong mắt cha dành cho tôi. Vả lại cũng đã qua bao nhiêu năm như thế, việc chăm sóc cho Tổng Tử Trác đã gần như trở thành thói quen của tôi mất rồi.

Làm mãi cũng thành quen, sau đó phát hiện mọi chuyện cũng không quá khó để tiếp nhận.

Tôi không biết đây có được tính là một loại bi ai không nữa.

Có điều tính toán đến mấy chuyện này cũng sẽ chỉ càng tạo thêm phiền toái cho bản thân mà thôi. Càng lớn, tôi càng dần học được cách không bận tâm đến mấy suy nghĩ rối rắm này nữa.

Dù sao thì cuộc sống hiện giờ của tôi đều là nhờ cha và Tống gia ban cho. Cha tôi và Tống gia đều hi vọng tôi có thể chăm sóc tốt cho Tổng Tử Trác. Nếu đã thế, coi Tổng Tử Trác là trách nhiệm của mình, tận tâm hết sức với cậu ta cũng là điều phải làm, cũng không có gì to tát cả.

Tôi vốn tưởng rằng cả đời này sẽ cứ vậy mà trôi đi, giống như một hành tinh mãi mãi không thay đổi, vĩnh viễn chuyển động quanh Tổng Tử Trác, cuộc sống lặng lẽ như dòng nước chết, không có một tia gợn sóng nào.

Nhưng rồi một tháng trước, một tia sét giữa trời quang lại nổ vang trong cuộc đời của tôi.

Lúc ấy tôi cầm tờ báo cáo kiểm tra của bệnh viện, đứng trong đại sảnh của bệnh viện tốt nhất ở Tokyo, trong đầu trống rỗng, mờ mịt.

Lúc tôi vừa mới xem tờ báo cáo kiểm tra, đọc từng từ từng chữ, trong lòng trở nên lạnh lẽo. Sau khi xác nhận mình không nhìn nhầm, tôi buộc mình phải bình tĩnh lại.

Tôi duy trì bộ dáng điềm tĩnh, tới rất nhiều bệnh viện khác để làm kiểm tra lại, cuối cùng cũng xác định, kết quả kiểm tra kia là chính xác, tôi quả thật bị mắc bệnh nan y.

Hơn nữa theo lời bác sĩ nói, tình huống hiện tại của tôi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì cùng lắm cũng chỉ sống được tới nửa năm nữa thôi.

Tôi cầm tờ báo cáo kiểm tra, nhớ lại lời của bác sĩ, đứng ngây ngốc trong đại sảnh bệnh viện, mù mờ nhìn dòng người đi tới đi lui.

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện mình sẽ chết.

Dù sao tôi cũng chỉ mới 20 tuổi thôi mà, mấy chuyện chết chóc còn quá xa vời đối với tôi.

Đâu ngờ rằng vận mệnh lại giống một vở kịch, thời điểm tôi không ngờ được nhất lại nhận được kết quả như vậy.

Đứng một lúc lâu, tôi rút cuộc cũng phục hồi lại tinh thần. Mím môi lại, sau đó ném tờ báo cáo kiểm tra vào trong thùng rác.

Tôi không muốn để cho bất kỳ ai biết về bệnh tình của mình, về chuyện tôi chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Tôi không muốn mình phải ở trong phòng bệnh lạnh băng, chịu đựng đủ mọi trị liệu hóa học, sau đó chết trong tuyệt vọng.

Tôi cũng không muốn dùng chuyện mình bị bệnh nan y để đổi lấy thương hại chăm sóc từ những người xung quanh, không muốn bị người ta coi như một con búp bê bằng sứ, sống tách biệt với những người khác.

Ngoài những nguyên nhân đó ra, tôi còn không muốn để ai biết chuyện này là vì suốt 20 năm nay, hình như tôi cũng chẳng có người nào thân thiết để có thể tâm sự về chuyện này cả.

Phải biết rằng, kiểu tin tức như thế này thường sẽ được thông báo cho người nào có ý nghĩa đối với mình.

Nhưng trên đời này, hình như cũng chẳng có người nào khiến cho tôi quá để ý tới.

Người thân cận nhất, cũng là người mà tôi quan tâm nhất chính là mẹ tôi, nhưng bà đã ra đi từ 5 năm trước rồi.

Còn cha tôi, sau khi tái hôn xong, không lâu sau gặp được tình yêu mới, sau đó hoàn toàn chìm đắm trong sự sung sướng của bản thân, chỉ e là ông cũng chẳng muốn nghe được tin tức này của tôi đâu.

Huống chi tôi cũng cảm thấy, đối với cha thì chuyện tôi bị bệnh nan y cũng chẳng tính là cái gì.

Chỉ cần tôi còn một chút khí lực, chỉ cần là yêu cầu của Tống Trác Tử, cha nhất định sẽ lôi tôi từ trên giường bệnh xuống, sau đó đi hoàn thành yêu cầu của Tống Trác Tử.

Ký ức trong quá khứ đột nhiên ùa về.

Sinh nhật của Tống Trác Tử đối với Tống gia mà nói thì chính là đại sự long trọng. Hằng năm, Tống gia sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho hắn, còn mời đủ loại nhân vật cao quý tới dự.

Còn tôi vĩnh viễn chỉ đi loanh quanh hầu hạ Tống Tử Trác. Năm nào cũng phải cẩn thận chuẩn bị quà tặng trước nhiều ngày để tặng cho cậu ta, sau đó theo sau cậu ta tham dự buổi tiệc, như hình với bóng đi chào hỏi bạn bè của cậu ta, giúp cậu ta ứng phó với những người mà cậu ta không thích nói chuyện cùng.

Mười năm qua đi, năm nào cũng thế, chưa từng có sự thay đổi.

Cho đến lúc Tống Tử Trác tổ chức sinh nhật lần thứ 16, tôi đột nhiên đổ bệnh cấp tính.

Lần bệnh đó rất nặng, kéo dài liên miên, qua nhiều ngày mà vẫn chưa đỡ hơn một chút nào, khiến cho tôi không thể chuẩn bị quà tặng cho cậu ta, thậm chí đến hôm tổ chức tiệc sinh nhật, bởi vì cơn sốt mà tôi còn không có đủ sức đứng dậy khỏi giường để tham gia cùng với cậu ta.

Tôi hiểu tính tình của Tống Tử Trác, bởi vậy cũng biết tôi như vậy nhất định sẽ khiến cậu ta rất tức giận. Nhưng tình trạng lúc đó thật sự không cho phép tôi đứng dậy, vì thế trong lúc ý thức còn mơ hồ, tôi chỉ có thể nghĩ, đợi bệnh đỡ một chút sẽ tới giải thích với cậu ta, đến lúc đó dù hắn có nổi điên như thế nào tôi cũng sẽ chịu đựng.

Chỉ là tôi không ngờ rằng, cha tôi đột nhiên lại xông vào phòng, sau đó cũng chẳng thèm để ý đến cơ thể nóng bừng và thần chí không được tỉnh táo của tôi, ông cường ép tôi thay quần áo bệnh ra, mặc một bộ lễ phục đẹp đẽ, sau đó tổng tôi vào trong xe.

Lúc ở trên xe, cha tôi chườm đá cho tôi.

Cảm giác lạnh lẽo trên trán giúp tôi thanh tỉnh được một chút. Tôi hé mắt nhìn, thấy cha đang cau mày nhìn tôi, thở dài bảo, “Cha đã nói bao nhiêu lần rồi, dặn con phải tự chăm sóc mình cho thật tốt mà hình

như con nghe không hiểu hay sao ấy.”

Nghe được ý tứ quan tâm thân thiết trong lời cha, tôi còn chưa kịp cảm động thì đã nghe thấy ông nói tiếp, “Con mà như vậy sẽ mang đến phiền toái cho Thiếu gia đó. Giống như hôm nay này, Thiếu gia không tìm thấy con đâu cả nên đã rất tức giận. Con phải biết rằng, thân thể khỏe mạnh thì mới có thể chăm sóc tốt cho Thiếu gia được.”

Một chút cảm động trong lòng còn chưa kịp hình thành thì đã bị dập tắt, cơn lạnh thấu xương chậm rãi lan tràn trong lòng.

Trong mơ hồ, tôi cảm thấy cơn lạnh trong lòng còn lạnh hơn cả túi đá chườm trên trán mình, cứ như muốn đoạt đi toàn bộ độ ấm trong người tôi vậy.

“Thiếu gia tìm con tức là cậu ấy cần con, con phải hết mình vì Thiếu gia, kể có có đang bị bệnh đi chăng nữa. Cho nên tí nữa gặp mặt Thiếu gia, con cũng không được tỏ thái độ gì đâu đấy.”

Lúc ấy tôi cũng không biết là mình có cảm nhận gì nữa. Một lúc sau, tôi cất giọng khàn khàn, khó khăn nói một câu, “Cha có biết, nếu con cứ như vậy mà đi, con có thể sẽ bị mất mạng không?”

Cha trầm mặc.

Sau đó trong xe không phát ra tiếng gì nữa. Cứ vậy, chúng tôi đi tới Tổng trạch.

Điều làm tôi buồn cười nhất chính là, khi Tổng Tử Trác nhìn thấy tôi toàn thân vô lực, phải cần người đỡ mới có thể đứng vững, cậu ta liền chạy tới lớn giọng trách cứ tôi, “Đã bị như thế này rồi, cậu không đi khám bệnh đi mà còn tới đây làm gì?”

Rõ ràng cậu ta chính là đầu sỏ khiến tôi phải lột cái bộ dạng này để tới đây, thế mà cậu ta lại còn có thể nói ra được những câu như thế. Tôi mĩa mai trong lòng, gần như muốn bật cười.

Cậu ta vươn tay ra kiểm tra trán tôi.

Tôi phát hiện tay cậu ta hơi run rẩy, nhưng rất nhanh tôi liền phủ định cảm giác của chính mình.

Có lẽ là do cơn sốt khiến tôi bị nóng đầu. Tổng Tử Trác làm sao mà run tay được cơ chứ! Cứ như thế cậu ta có thể kích động bởi vì tôi ấy.

Đây chính là chuyện không thể nào.

Nghĩ loạn một hồi, thần trí của tôi càng lúc càng mơ hồ, suy nghĩ cũng không được rõ ràng, mi mắt như nặng

ngàn cân, cuối cùng không chống đỡ nổi nữa, tôi nhắm hai mắt lại, vô lực ngã xuống, hoàn toàn mất đi ý thức.

2. Chương 2

Lúc tôi tỉnh lại thì đã thấy mình đang nằm trong phòng bệnh của bệnh viện.

Sau đó tôi mới biết được, hóa ra mình đã hôn mê suốt 3 ngày trời. Cơn sốt cao mãi không chịu giảm, may mà cuối cùng cũng có chuyển biến tốt.

Tuy nói tình huống đã khá hơn, tôi cũng đã tỉnh lại, nhưng trận bệnh này vẫn khiến tôi gặp biến chứng, cho nên tôi lại phải ở trong bệnh viện thêm hơn 2 tháng nữa.

Sau này, tuy bệnh đã khỏi nhưng thân thể tôi cũng không còn được khỏe như trước nữa.

Bác sĩ bảo tôi phải nghỉ ngơi, điều dưỡng thân thể cho thật tốt, không có chuyện gì thì tốt nhất là đừng có vận động mạnh.

Dặn xong bác sĩ lại than thở thêm một câu, nếu không phải lúc tôi bị bệnh vẫn bị kéo đi, khiến bệnh tình càng chuyển biến xấu, lại không thể quay về bệnh viện điều trị kịp thời thì đã không có những hậu quả nghiêm trọng như thế này rồi.

Sau khi nghe xong tôi chỉ cười cười, tựa như tôi cũng không để ý đến chuyện này lắm.

Cha nghe xong chẩn đoán của bác sĩ, hình như cũng bắt đầu có chút áy náy, chỉ có điều đến khi nhìn thấy bộ dáng bình thần của tôi, một tia áy náy ít ỏi ấy cũng dần biến mất.

Cha không hề biết cảm nhận thực sự của tôi.

Cha không biết suốt bao nhiêu năm qua, tôi chỉ có hứng thú duy nhất đối với bộ môn quyền anh, cũng không biết tôi đã phải mất bao nhiêu công sức để luyện quyền anh, cơ thể gầy yếu của tôi cũng nhờ thế mà mới có thể cường tráng hơn một chút.

Nhưng từ giờ, tôi sẽ không được đụng tới hứng thú duy nhất của mình được nữa rồi.

Nhớ lại lời thề son sắt mà tôi đã nói với thầy dạy quyền anh vào một tháng trước, rằng tôi nhất định sẽ kiên trì tập quyền anh, về sau sẽ cố gắng sắp xếp thời gian tham gia thi đấu.

Bây giờ thì tất cả những lời nói ấy lại tan biến thành bọt biển.

Trong miệng tôi có chút cay đắng.

Sau chuyện này, lòng tôi lạnh dần, cũng chẳng còn ôm kỳ vọng gì đối với cha mình nữa.

Không còn được chơi quyền anh, tôi trở nên trống trải, cảm thấy không biết mình phải làm gì giữa đất trời rộng lớn này nữa.

Hơn nữa, Tổng gia dù sao cũng có ơn đối với tôi. Tôi cũng không thể mặc kệ Tổng Tử Trác được.

Còn đối với người cha ruột của mình, tận sâu trong lòng tôi vẫn không muốn khiến ông phải thất vọng.

Cho nên tôi quyết định, trước khi nghĩ ra được mình muốn làm cái gì, tôi sẽ vẫn tiếp tục cuộc sống trước đây, tạm thời làm người hầu của Tổng Tử Trác.

Nhưng dù sao thì bây giờ cái chức vị người hầu này cũng chỉ khiến tôi cảm thấy đầy thống khổ mà thôi. Không phải là bởi vì Tổng Tử Trác, mà là bởi vì tôi không kiềm chế được ác cảm của mình đối với cậu ta.

Phải biết rằng, Tổng Tử Trác trong quá khứ tuy rằng đã làm ra không ít chuyện quá đáng đối với tôi, nhưng lúc đó tôi vẫn luôn ý thức được về thân phận người hầu của mình, cũng nghĩ rằng mình sẽ còn phải phục vụ cậu ta dài dài, cho nên lúc đó tôi mới không quá khó chịu, tôi luôn tận lực áp chế sự phản cảm của mình đối với cậu ta.

Còn giờ, tôi không thể áp chế nổi nữa, chỉ cần nhìn thấy cậu ta thôi là tôi thậm chí còn không rặn ra nổi một nụ cười miễn cưỡng.

Vì thế, để không cho cậu ta phát hiện ra có điều gì bất thường, tôi chỉ có thể cố gắng hạn chế cơ hội tiếp xúc với cậu ta, cố gắng trở thành người trầm lặng.

Về cơ bản thì phương pháp đó của tôi cũng coi như thành công. Tổng Tử Trác hình như không hề phát hiện ra tôi có gì khác cả, thậm chí có hôm tôi còn nghe được cậu ta nhắc tới tôi với bạn bè của cậu ta, giọng điệu có vẻ rất đắc chí, “Tao quá đáng thì sao chứ?! Tên người hầu kia không phải vẫn một mực đi theo hầu tao suốt đấy thôi.”

Bạn của cậu ta ‘chặc’ một tiếng, “Tên người hầu nhỏ kia đúng là đối tốt với mày quá rồi. Không phải là nó yêu mày rồi đấy chứ?!”

Tổng Tử Trác không đáp lời, khóe miệng hơi vênh lên, trong mắt lộ rõ vẻ đắc ý.

Tôi đứng bên ngoài nghe được những lời này, rủ mắt xuống, mặt không biến sắc.

Thích Tổng Tử Trác?

Kiếp sau cũng chẳng có chuyện đấy xảy ra đâu.

Tôi yên lặng chờ đợi bọn họ đổi đề tài nói chuyện, sau đó mới làm như không có việc gì mà bước vào trong, để cái túi to đựng đồ ăn vật lên mặt bàn.

“Sao chậm thế?” Tổng Tử Trác vừa nói vừa nhận lấy đồ uống từ tay tôi, cậu ta khẽ nhúm mày, “Đồ uống cũng chả đủ lạnh.”

Hình như cậu ta không hề ý thức được rằng, ‘căn cứ bí mật’ này của cậu ta với hội bạn cậu ta là một chỗ hoang vắng, cửa hàng gần nhất cũng phải cách đây gần 3 km.

Mà cậu ta cũng không cho tôi được lái chiếc xe yêu quý mới mua của cậu ta, cũng không chấp nhận người nào khác tới đây, cho nên tôi chỉ có thể trông cậy hết vào đôi chân của mình để đi thôi.

Nhưng tôi cũng chẳng nói lại cậu ta câu nào, đối với loại người thế này, có giải thích cũng vô dụng.

Thấy tôi trầm mặc, cậu ta lại càng bực mình, cứ khẳng khẳng muốn tôi ngay lập tức phải làm lạnh đồ uống.

Đối với sự ngang ngược của cậu ta, nếu là tôi của trước đây thì có lẽ sẽ còn cố gắng tìm ra biện pháp giải quyết, nhưng tôi của bây giờ thì cảm thấy mệt mỏi rồi, tất cả những gì tôi làm chỉ là hơi rũ mắt xuống, trầm mặc đứng bất động.

Một tên trong đám bạn của cậu ta như cười như không mà bảo, “Xem ra tên người hầu nhỏ này của mày cũng chỉ nghe lời mày được đến thế này thôi.”

Trên mặt Tổng Tử Trác lộ ra vẻ tức giận, cậu ta trừng mắt lườm tôi một cái, dùng sức cầm một lon nước lên ném mạnh xuống dưới chân tôi, nước uống vấy ra thấm đầy vào ống quần tôi.

Tôi vẫn không nhúc nhích, hờ hững nhìn xuống mặt đất, mặc kệ cậu ta phát tiết.

Một tên khác liền bảo, “Chỗ này hẻo lánh như thế, lại không có tủ lạnh, làm sao mà có đồ uống lạnh được. Đừng làm khó người ta nữa.”

Tổng Tử Trác lại càng tức, cậu ta cười lạnh một chút, đi tới trước mặt ta, sau đó mở một lon nước ra đổ lên đầu tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, không để ý tới dòng nước lạnh lẽo đang không ngừng chảy xuống từ trên đầu mình, cứ thế hờ hững nhìn cậu ta.

Hai chúng tôi nhìn nhau một lúc, không biết vì sao, cái tay đang cầm lon đổ xuống đột nhiên cứng đờ lại.

Cậu ta rời tầm mắt, mím môi lại, ném cái lon trong tay qua một bên, nói một câu mất hứng quá, sau đó cùng đám bạn của mình rời đi.

Để lại tôi ở đó một mình.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên tôi bị cậu ta đối xử như vậy, tôi đã sớm quen với cái thói tùy hứng, hỉ nộ vô thường của cậu ta rồi. Vả lại, đối với tôi, bị bỏ lại một mình cũng chẳng có gì là không tốt cả. Chỉ ít thì cũng không phải gặp mặt Tống Tử Trác nữa.

Lau qua mặt, chỉnh lại quần áo một chút, tôi lại nhấc chân tự bước về nhà.

Lúc về đến nơi, cha nhìn thấy bộ dạng chật vật của tôi cũng chỉ nói một câu mà tôi đã nghe nhiều đến mòn tai, “Thiếu gia vẫn còn nhỏ tuổi, con nhường cậu ấy một chút.”

Tôi hơi mím môi, trầm mặc đi lướt qua người cha.

Thái độ như vậy của cha, tôi cũng đã quen rồi.

Nhưng không hiểu sao, trong lòng vẫn có một chút bi ai.

4 năm sau đó, không có sự hiện diện của bộ môn quyền anh trong cuộc sống của tôi, thật sự ‘thiếu thiện khả trần’ (), đơn giản chỉ là chịu đựng khó chịu trong lòng, tận lực thỏa mãn sự tùy hứng của Tống Tử Trác mà thôi.

() /fáshànkěchén/ Thiếu thiện khả trần: ý nói không có gì nổi bật, không có gì đáng nói cả.

Tôi còn tưởng cuộc sống sẽ lại lặng lẽ trôi đi như trước đây, không ngờ lúc này lại nhận được báo cáo kiểm tra, làm xáo trộn toàn bộ cuộc sống của tôi.

Trước kia tôi vẫn luôn nghĩ rằng tôi còn có rất nhiều thời gian, vì thế liền nổi lòng tham muốn vẹn toàn đôi bên, một bên là không làm phụ lòng Tống gia cùng cha tôi, một bên là tìm được chuyện gì đó khiến mình thật sự yêu thích.

Cho nên thường ngày, tôi cố hết sức giảm bớt thời gian ở cùng Tống Tử Trác, sau đó đi thử nghiệm đủ mọi chuyện, muốn tìm được thứ gì đó khiến mình yêu thích.

Thế mà hiện giờ, sinh mệnh của tôi đã hoàn toàn bị đảo lộn mất rồi, mỗi giây mỗi phút lúc này đối với tôi mà nói thật sự rất trân quý.

Cho nên dù cho có bị mang tiếng vong ân phụ nghĩa đối với Tống gia cùng cha tôi, ích kỷ vì bản thân mình, thì giờ đây tôi cũng không muốn tiêu phí quãng thời gian còn lại lên người Tống Tử Trác nữa.

Khoảnh khắc tôi từ bệnh viện đi ra, trong lòng liền hạ quyết tâm phải rời xa Tống Tử Trác.

Nói là nói vậy, nhưng tôi biết muốn hoàn toàn rời xa được Tống Tử Trác, rời xa Tống gia thì còn cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ.

Tôi sẽ tạm thời nhẫn nại cậu ta thêm một ít thời gian nữa, đợi sắp xếp thỏa đáng xong rồi, tôi sẽ lập tức đi luôn.

Tôi mà đã làm việc gì thì luôn luôn chắc chắn. Một tháng sau, khi cảm thấy mọi chuyện cũng đã ổn ổn rồi, tôi quyết định chuẩn bị rời đi.

3. Chương 3

Chuông báo tan học vang lên, tôi thu hồi suy nghĩ lại, đi cùng Tống Tử Trác ra ngoài cổng trường, sau đó như bình thường mà xòe ô ra rồi đưa cho cậu ta.

Cậu ta rất tự nhiên mà cầm lấy, bỗng nhíu mày bảo, “Đưa ô của cậu cho tôi đi.”

Tôi không biết Tống Tử Trác lại muốn làm gì nữa, nhưng cũng không hỏi nhiều, lập tức đưa ô trong tay mình cho cậu ta.

Sau đó tôi thấy Tống Tử Trác cầm ô của mình, mặt mày tươi cười đi tới trước mặt Hệ Hoa đang đứng cách đây không xa, “Không mang ô hả? Dùng cái này đi.”

Hệ Hoa có hơi ngạc nhiên, cậu ấy nhìn thoáng về phía tôi, “Ô này là của Kiều Uất Nhiên đúng không? Cậu với cậu ấy không đi cùng đường với nhau, đưa ô này cho tớ rồi thì cậu ấy đi về kiểu gì?”

Tống Tử Trác thờ ơ, “Cậu ta là đàn ông con trai, dính tí mưa thì có là gì. Cậu cứ cầm đi.”

Tôi lãnh đạm đứng nghe Tống Tử Trác nói, nhìn Hệ Hoa nhận lấy chiếc ô kia, cũng không có phản ứng gì.

Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên Tống Tử Trác làm như vậy. Cậu ta thường xuyên đưa ô của

tôi cho đám bạn của cậu ta hoặc đối tượng mà cậu ta muốn theo đuổi.

Hôm nay cũng thế. Dù sao cũng chỉ là bị dính mưa thêm nốt lần này nữa mà thôi, tôi cũng sắp thoát được khỏi cậu ta rồi.

Có điều tôi thật không ngờ, Hệ Hoa cầm ô xong không hề rời đi mà lại đi tới bên người tôi, mặt hơi ửng đỏ nói, “Ô này lớn lắm, hai người chúng ta đi chung không thành vấn đề. Để tớ đưa cậu về nhà trước, sau đó tớ sẽ về sau. Mai tớ sẽ trả lại ô cho cậu nhé.”

Tôi nghe xong, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên, mang chút ý cười. Trước giờ toàn là nam đưa nữ về, nào có chuyện tôi lại để cho một cô nữ sinh mảnh mai đưa mình về nhà cơ chứ?!

Tuy rằng rất cảm kích ý tốt của cậu ấy, nhưng tôi biết cậu ấy chính là đối tượng theo đuổi của Tống Tử Trác, nếu tôi mà đồng ý, Tống Tử Trác tất nhiên sẽ giận dữ. Mà tôi thì lại không muốn sinh ra rắc rối thị phi, vì thế mở miệng bảo, “Cảm ơn cậu. Nhưng tớ không cần đâu. Ra ngoài cổng trường tớ sẽ bắt xe đi về, dính tí mưa thôi mà. Ô này cậu cứ dùng đi, không cần trả lại tớ đâu.”

Đợi sau khi thoát được khỏi Tống Tử Trác rồi, tôi sẽ không đến trường học này nữa, nhất định sẽ không thể gặp lại Hệ Hoa. Tặng ô cho một cô gái tốt như vậy, cũng coi như mình kết được một phần thiện duyên đi.

Hệ Hoa không nói gì, chỉ cầm nguyên chiếc ô như vậy, nhìn tôi nở nụ cười.

Tôi còn định nói thêm thì Tống Tử Trác đã đi đến bên người tôi, đột nhiên nắm chặt bả vai tôi, sau đó cười với Hệ Hoa, “Không có gì đâu. Cậu không cần lo cho cậu ta. Tớ sẽ chịu trách nhiệm đưa người về nhà. Uất Nhiên, cậu nói xem có đúng không?”

Tôi nghe ra được giọng điệu của Tống Tử Trác có gì đó khang khác, bàn tay đang đặt trên vai tôi càng lúc càng dùng lực, thậm chí tôi còn có cảm giác xương cốt bên trong như đang dần bị biến dạng.

Tôi biết ngay là cậu ta lại ăn ‘dấm chua’ của Hệ Hoa rồi.

Tôi cũng không muốn lại chọc giận cậu ta thêm nữa, đồ sinh sự đoan (), vì thế tôi chịu đựng đau đớn, miễn cưỡng mỉm cười với Hệ Hoa, “Có Tống Tử Trác ở đây, tớ không có việc gì đâu. Cậu mau về nhà đi.”

() /túshēngshìduān/ Đồ sinh sự đoan: ý là không muốn gây ra thêm rắc rối nữa.

Thấy tôi nói thế, lực tay của Tống Tử Trác mới có chút thả lỏng.

Hệ Hoa nhìn tôi, chần chờ một chút rồi mới nói lời chào tạm biệt, sau đó xoay người rời đi.

Mắt thấy Hệ Hoa đã đi xa, ý cười trên khóe miệng của Tống Tử Trác dần biến mất.

“Kiều Uất Nhiên,” Tống Tử Trác không ra vẻ thân thiết nữa, gọi thẳng tên họ đầy đủ của tôi, không vui mà nói, “tại sao cứ bày ra cái vẻ mặt như thế vậy hả? Cậu không thể an phận một chút được à? Cứ hái hoa ngắt cỏ lung tung suốt thôi, cậu thêm yêu đến thế cơ à?”

Hai từ ‘thèm yêu’ như châm nhẹ vào tim tôi. Tôi nghe ra ý khinh miệt trong giọng nói của Tống Tử Trác, lãnh đạm rũ mắt xuống, trầm mặc không nói gì.

Trước giờ thái độ của Tống Tử Trác đối với tôi luôn là như vậy, cho dù tôi là người đã lớn lên cùng cậu ta từ nhỏ cho đến giờ, cậu ta cũng sẽ không có một chút tình nghĩa nào dành cho tôi, trái lại chỉ có thái độ khinh miệt, cao cao tại thượng.

Tống Tử Trác khinh thường tôi, khinh tôi ti tiện. Tôi cũng không biết lý do tại sao, mà tôi cũng lười đi tìm hiểu.

Nhiều năm như vậy, tôi đã sớm không còn bị tổn thương bởi thái độ của cậu ta nữa rồi. Cho nên giờ phút này tôi cũng chỉ bình tĩnh mà phân tích được rằng, trong mắt của Tống Tử Trác đã nồng đậm ý ghen tuông.

Phải biết rằng trước đây Tống Tử Trác cũng đã từng theo đuổi không ít người, có điều hầu hết đều chỉ là hứng thú nhất thời chứ chưa bao giờ là thật lòng cả. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta ghen đến thế.

Vì thế tôi thăm tự kết luận, xem ra lần này cậu ta là thật lòng với Hệ Hoa.

Nếu đã thế, tôi nhất định sẽ phân rõ giới hạn với cậu ấy, nếu không với tính tình bá đạo kia của Tống Tử Trác, không chừng cậu ta sẽ làm ra chuyện điên rồ gì đó mất.

Vì thế hiếm có khi tôi lại mở mồm giải thích với hắn, “Cậu hiểu lầm rồi, trước đây tôi chưa bao giờ nói chuyện gì nhiều với Hệ Hoa cả. Hôm nay cậu ấy làm vậy cũng là bởi vì cậu ấy tốt bụng, nể tình bạn bè với nhau mà thôi.”

Với hiểu biết của tôi về Tống Tử Trác, chỉ cần khen người cậu ta thích thì nhất định cậu ta sẽ xuôi cơn tức phần nào. Ai mà ngờ được sắc mặt của cậu ta lại càng thêm âm trầm, sau đó chỉ hỏi một câu, “Cậu ta tốt đến thế cơ à?”

Tôi thấy không ổn lắm, nhưng không nắm rõ được suy nghĩ của cậu ta, vì thế quyết định ngậm miệng lại.

Tống Tử Trác thấy tôi không đáp lại, đột nhiên tiến lên trước, nắm chặt cổ tay tôi, ép tôi phải ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Khoảng cách giữa hai khuôn mặt bị rút ngắn, cuối cùng gần tới nỗi tôi còn có thể cảm nhận được cả hơi thở của cậu ta.

Tôi cực kỳ không thoải mái, khẽ nhú mào, đầu hơi ngửa về phía sau, muốn tạo khoảng cách với cậu ta, lại bị tay cậu ta giữ chặt ốt, ngăn không cho tôi làm như thế.

Cậu ta nhìn tôi chăm chăm, ngoài sự bất mãn ra, tôi còn nhìn ra được trong mắt cậu ta có cảm xúc gì đó rất khó diễn tả. Cứ thế nhìn nhau một lúc, cậu ta mới mở miệng, “Cậu phải biết rằng, với thân phận của cậu, cậu không có tư cách dây dưa với người khác, chỉ tổ làm tốn thời gian của người ta mà thôi.”

Tôi đoán cậu ta đang muốn cảnh cáo mình, phòng ngừa mình có ý nghĩ không an phận đối với Hệ Hoa.

Tôi dùng tay đẩy người cậu ta ra, lui về sau hai bước, làm ra tư thế cung kính, “Lời dạy bảo của Thiếu gia tôi đã nhớ kỹ. Về sau tôi nhất định sẽ càng chú ý hơn nữa.”

Một lúc sau, cậu ta ‘hừ’ một tiếng, sau đó lại vươn tay ra tóm tôi lại gần, “Thôi quên đi, tôi không so đo với cậu nữa. Vừa rồi cũng đã nói thế rồi, vậy hôm nay tôi sẽ đưa cậu về nhà.”

Trong giọng nói của cậu ta lộ ra cái vẻ ăn trên ngồi trước, giống như người có địa vị cao quý đang phải nhân nhượng với kẻ có địa vị thấp hơn vậy.

Tôi theo ý cậu ta, tỏ vẻ biết ơn, nhưng trong lòng lại trào phúng một hồi.

Tổng Tử Trác có lẽ cho rằng cậu ta bằng lòng đưa tôi về nhà chính là một loại vinh hạnh rất lớn đối với tôi. Cái kiểu tự tin thái quá đó không biết từ đâu mà ra, chỉ khiến tôi thấy thật buồn cười.

Tôi bung ô ra. Cái ô cũng không lớn lắm, vốn cũng chỉ đủ cho một mình Tổng Tử Trác dùng mà thôi. Từ trước đến nay cậu ta luôn bá đạo, không muốn chung dụng ô với người khác.

Hôm nay đúng là ngoại lệ. Có lẽ là bởi vì lời hứa hẹn với Hệ Hoa rằng cậu ta sẽ đưa tôi về. Xem ra vị trí của Hệ Hoa trong lòng cậu ta không hề nhẹ đâu.

Mưa rất lớn, vì không để cho Tổng Tử Trác bị dính mưa rồi lại giở cái tính công tử của mình ra, tôi chéch hẳn ô về phía cậu ta.

Đi không bao lâu, nửa người của tôi đều bị ướt đầm, nước lạnh thấm vào da tôi, khiến tôi không nhịn được phải ho lên.

Nghe tiếng ‘khụ khụ’ của tôi, Tổng Tử Trác nhú mào. Cậu ta đột nhiên đoạt lấy chiếc ô trong tay tôi, cầm ô che cho tôi, còn cởi cả áo khoác của mình đưa cho tôi, vẻ mặt không kiên nhẫn bảo, “Mặc vào. Ho lớn như thế, sắp ất luôn cả tiếng mưa rồi. Nghe mà phiền.”

Tôi hơi cười khỏ, tôi nào có khoa trương như lời cậu ta nói đâu cơ chứ. Tôi tận lực kiểm chế cơn ho lại.

Nhìn áo khoác của Tống Tử Trác đang ở trước mặt mình, tôi biết với tính tình của cậu ta, lúc này mà cự tuyệt thì kiểu gì cậu ta cũng điên lên cho mà xem. Vì thế tôi đành phải thuận theo, nhận lấy áo khoác rồi mặc vào.

Áo khoác của cậu ta khá là ấm, nhưng tôi sẽ không chỉ vì một chút ấm áp này mà quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra trước đây đâu.

Tôi không hiểu vì sao Tống Tử Trác lại làm thế. Ngay cả chuyện khiến tôi phải trực tiếp đi dưới trời mưa cậu ta còn làm được, đã thế còn làm như thế không biết bao nhiêu lần rồi, bây giờ lại tỏ vẻ ta đây. Kỳ quái!

...Không lẽ cậu ta lại có trò gì mới để trêu chọc tôi?

Tôi thoáng nhíu mày, càng lúc càng không hiểu nổi suy nghĩ của Tống Tử Trác.

Bỗng nhiên trong lòng tôi có chút lo lắng.

4. Chương 4

Đưa tôi về nhà xong, Tống Tử Trác liền rời đi.

Tôi thay quần áo bị ướt ra rồi tắm rửa bằng nước ấm. Sau đó đột nhiên nhận được điện thoại của lớp trưởng Bĩ Đoan.

Là muốn báo cho tôi về buổi họp lớp vào ngày mai.

Nghe giọng điệu nhiệt tình của lớp trưởng Bĩ Đoan, lại nghĩ đến chuyện tôi sắp rời khỏi Tống Tử Trác, đến lúc đó sẽ không thể quay lại thăm trường được nữa, cũng không có cách nào gặp lại những người bạn cũ, vì thế sau một hồi cân nhắc, cuối cùng tôi vẫn nhận lời lớp trưởng.

Lớp trưởng thấy tôi đồng ý liền nói cho tôi thời gian cụ thể, sau đó còn dùng giọng điệu như không thể tin được để hỏi xác nhận lại, “Cậu thật sự sẽ đến à?”

Tôi khẳng định lại câu trả lời một lần nữa, lớp trưởng ở đầu bên kia reo hò một tiếng.

Tôi cảm thấy có chút khó hiểu, tôi đồng ý tham gia họp lớp là chuyện khó tin đến thế cơ à?

“Ngại quá, tại vì trước đây cậu không thường tham gia các hoạt động như thế này, cho nên tớ có chút kích động...” Giọng của lớp trưởng có chút ngượng ngùng.

Đúng là như thế thật...Trước kia bởi vì Tống Tử Trác nên tôi không có cách nào phân thân ra làm đôi để tham gia các hoạt động sinh hoạt lớp kiểu này được.

Tôi trầm thờ dài, chỉ vì Tống Tử Trác mà tôi đã bỏ qua không biết bao nhiêu chuyện rồi, không có nhiều thời gian dành cho lớp và các bạn học của mình, mà về sau cũng chẳng còn cơ hội ở bên nhau nữa...

Hôm sau, tôi giao hẹn thời gian, rồi đúng giờ đó có mặt tại địa điểm tụ họp.

Chỗ này là một tòa nhà kết hợp quán ăn cơm với khu giải trí.

Lúc tôi vào trong phòng, bên trong đã có không ít bạn học ngồi ở đây rồi.

Vì ngày trước cũng không nói chuyện với nhau nhiều lắm, cho nên tuy tôi quen biết gần hết nhưng lại không thân thiết với ai cả.

Thấy tôi vào, bên trong lập tức im bật.

Tôi có hơi xấu hổ. Lớp trưởng phát huy sở trường ăn nói của mình, nhiệt tình tiến lên chào đón tôi, “Kiều Uất Nhiên, lại đây ngồi đi.”

Một chút xấu hổ được tiêu trừ. Tôi ngồi xuống bên cạnh lớp trưởng, mọi người lại dần dần sôi động trở lại.

Lúc đầu không khí ở đây vẫn còn hơi gượng gạo. Kỳ thật tính tình của tôi cũng không quá khó để hòa nhập, mà hầu hết bạn bè trong lớp đều tốt tính, cho nên ngay sau buổi ăn cơm, quan hệ của bọn tôi cũng đã được cải thiện đáng kể.

Điều này khiến tôi cảm thấy vui mừng, nhưng đồng thời cũng có chút tiếc nuối. Tiếc nuối trước đây không thể quen thân với mọi người, nếu không thì chắc bây giờ tôi đã có được không ít bạn tốt rồi.

Sau khi ăn uống no nê, đám con gái vây quanh người tôi, lúi rúi trò chuyện.

“Tớ còn tưởng cậu là người lạnh lùng khó gần chứ. Không ngờ lại dễ gần đến thế.”

“Ồ đúng đấy, tớ cũng thấy cậu rất hòa nhả.”

“Ê, thế sao trước đây lại không tham gia họp lớp vậy?”

“Cậu thuộc chòm sao gì?”

—

Tôi nhìn họ, trong lòng hơi cười khở. Mấy bạn nữ này quả là nhiệt tình, khiến tôi có chút không chống đỡ được.

Tuy có chút đau đầu, nhưng nhìn những gương mặt tươi cười này, tôi vẫn cố gắng hết sức trả lời từng câu một.

Một bạn nam đi qua đây, chen vào kéo tay tôi đi tới chỗ chơi của đám con trai. Sau đó còn quay lại nói với đám con gái, “Mấy cậu về sau đừng có hỏi mấy câu hỏi vớ vẩn này nữa. Bọn tớ còn phải chơi kia kìa.”

“Kiều Uất Nhiên. Cậu lợi hại thật đấy, đúng là đại thần có khác! Ván này bọn tớ chơi mãi mà chẳng qua được, thế mà cậu vừa chơi đã xử lý xong được luôn rồi.”

Đám con trai đứng xung quanh tôi, bảo tôi dạy bọn họ cách qua bàn.

Tôi kiên nhẫn nói cho bọn họ nghe về kỹ xảo chơi.

Lúc kết thúc buổi họp lớp, bọn tôi đã trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

Lớp trưởng lại đề xuất tiếp tục đi KTV ().

() KTV = quán Karaoke.

Bọn tôi ra khỏi tòa nhà. Vừa ra ngoài tôi đã bắt gặp hai người vô cùng quen thuộc đang đứng ở cửa một quán ăn cách đây không xa.

Một người là Tống Tử Trác, người còn lại chính là Ngu Vân Tri đã lâu không thấy mặt.

Ngũ Vân Tri là Thiếu gia nhà Ngu gia. Ngu gia cũng gần như là có thể sánh ngang với Tống gia.

Quan hệ hai nhà luôn khăng khít, cho nên từ hồi còn nhỏ Ngũ Vân Tri với Tống Tử Trác đã rất thân thiết với nhau rồi.

Tôi là người hầu của Tống Tử Trác, coi như may mắn nên cũng có một thời gian chơi được với Ngũ Vân Tri.

Chỉ có điều bọn tôi dù sao cũng không giống nhau. Thân phận bọn họ tôn quý, còn tôi cùng lắm cũng chỉ là một người hầu mà thôi.

Cho nên lúc Tống Tử Trác và Ngu Vân Tri chơi cùng nhau, tôi rất khó có thể chen chân vào, giống như một người dư thừa vậy.

Dù vậy, đối với tôi của trước đây mà nói thì chuyện này cũng đã khiến tôi cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Bởi vì chỉ ít thì tôi cũng vẫn được gặp Ngu Vân Tri. Vì tôi cực kỳ thích Ngu Vân Tri.

Tôi đã có cảm tình với cậu ấy ngay từ ánh nhìn đầu tiên.

Khi đó, Ngu Vân Tri đứng trước mặt tôi, vóc dáng nho nhỏ, thân hình như một viên ngọc được chạm khắc, gương mặt đẹp với một nụ cười tươi, giọng nói thì trong như nước, “Xin chào, tớ là Ngu Vân Tri.”

Hồi ấy tôi vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, tôi đã tưởng nhầm Ngu Vân Tri là một đứa con gái. Nhìn cậu ấy, mặt tôi đỏ hết cả lên. Trong đầu còn nghĩ, bạn gái đáng yêu như thế này, nếu chịu chơi với tôi thì tôi nhất định sẽ bảo vệ cho cậu ấy thật tốt. Tống Tử Trác mà dám bắt nạt cậu ấy, tôi cũng chẳng ngại đánh nhau với Tống Tử Trác một trận, nhất định không để cậu ấy phải chịu nửa điểm oan ức.

Tôi hồi còn nhỏ vẫn có gan chống lại Tống Tử Trác, thậm chí còn nảy sinh cả ý nghĩ muốn đánh nhau với cậu ta.

Nhưng thật ra thì tất cả những suy nghĩ đó cũng chỉ là tôi tự mình đa tình mà thôi.

Sự thật là Ngu Vân Đạo và Tống Tử Trác nhất kiến như cố (一見如故), quan hệ tốt đến mức ‘tuy hai mà một’.

(一見如故) /yījiànrúgù/: Mới gặp mặt đã quen thân

Ngu Vân Đạo chẳng những không bị Tống Tử Trác bắt nạt, thậm chí hai người còn cực kỳ hiếm khi xảy ra mâu thuẫn.

Mà cho dù ngẫu nhiên có nảy sinh mâu thuẫn nho nhỏ thì Tống Tử Trác cũng sẽ nhanh chóng đi xin lỗi Ngu Vân Tri trước.

Ảo tưởng trở thành kỵ sĩ bảo vệ nàng công chúa của tôi cũng chỉ như một vở hài kịch mà thôi.

Đối với bọn họ, tôi là một kẻ thừa thãi vô dụng, công dụng duy nhất chính là trở thành đối tượng để bọn họ trêu cợt, hoặc là làm bia đỡ đạn chịu tiếng xấu thay cho bọn họ.

Tiếp xúc với Ngu Vân Đạo rồi, tôi chẳng những biết được cậu ấy không phải là con gái, mà còn biết được cậu ấy thoát nhìn nhu thuận đáng yêu vậy thôi, nhưng thực chất lại là người rất bướng bỉnh, thích gây chuyện, giống hệt Tống Tử Trác, làm ra không biết bao nhiêu trò đùa dai quá đáng để trêu chọc tôi.

Chỉ là, dù có như vậy thì tôi cũng không có cách nào giận cậu ấy, cũng không ghét được cậu ấy.

Tôi không biết vì sao lại như thế nữa. Rõ ràng cậu ấy chẳng khác nào tên Tống Tử Trác đáng ghét kia, nhưng tôi lại vẫn cứ như lúc mới ban đầu gặp mặt, có cảm giác thích cậu ấy.

Bốn năm trước, cũng chính là lúc tôi đang học cấp 3, Ngu Vân Tri xuất ngoại.

Từ đó, tôi không còn liên lạc với cậu ấy nữa. Chỉ thỉnh thoảng mới biết được một ít tin tức thông qua mấy lời vụn vặt của Tống Tử Trác.

Tôi cứ tưởng cậu ấy vẫn đang ở nước ngoài cơ chứ, hóa ra cậu ấy đã về nước rồi.

Nhìn gương mặt quen thuộc kia, trong lòng đột nhiên lại loạn hết cả lên.

Cậu ấy là mới về nước? Hay là...đã về nước từ lâu, chỉ là không muốn nói cho tôi biết mà thôi?

Nghĩ đến khả năng thứ hai, tim tôi lại có chút nhói đau.

Cũng may là tôi đã quen với thái độ gần như là coi thường của Ngu Vân Tri, cho nên cũng chỉ đau lòng trong giây lát, sau đó sắc mặt lập tức trở lại như bình thường, thậm chí còn có thể mỉm cười chào hỏi bọn họ.

Ngu Vân Tri mặt không chút thay đổi nhìn tôi, ánh mắt lãnh đạm kia của cậu ấy lại khiến tôi nhớ tới 4 năm trước, lúc xuất ngoại cậu ấy chưa từng liên lạc với tôi, ngay cả khi tôi dùng hết dũng khí gửi tin nhắn cho cậu ấy cũng không thấy cậu ấy hồi đáp.

Một đoạn ký ức khác lại hiện lên trong đầu, khiến tôi cảm thấy thật xót xa.

Đó là lúc tôi học lớp 11, tôi để ý thấy, hàng ngày vào giờ ăn trưa ở canteen, Ngu Vân Tri đều chỉ động đũa được hai lần, sau đó sẽ không ăn thêm nữa.

Vì thế tôi đoán ra được, Ngu Vân Tri không thích đồ ăn ở canteen. Từ hôm đó, ngày nào tôi cũng làm cơm hộp với những món cậu ấy thích ăn cho cậu ấy, mặc cho bài vở ở trên lớp chất thành đống. Vì không muốn để Tống Tử Trác phát hiện ra, tôi đã phải cố gắng rất nhiều mới có thể làm cơm hộp cho Ngu Vân Tri mỗi

ngày.

Thậm chí vì không muốn để Tống Tử Trác nhìn ra được tôi thích Ngu Vân Tri mà ngày nào tôi cũng phải làm tới tận hai phần cơm hộp.

Chỉ là, đối với phần cơm hộp của Ngu Vân Tri, tôi phải bỏ ra 200% tâm huyết thì đối với phần cơm của Tống Tử Trác, tôi cũng chỉ làm cho có lệ mà thôi.

Sau hai tháng làm cơm hộp cho Ngu Vân Tri, cuối cùng tôi vô tình phát hiện ra một sự thật tàn khốc...

Ngũ Vân Tri chưa từng ăn cơm hộp tôi làm cho cậu ấy. Đừng nói là ăn, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cậu ấy cũng chẳng thèm làm, trái lại còn ném hộp cơm đi.

Sau khi phát hiện ra chuyện này, tôi như bị sét đánh làm cho bưng tỉnh, nghĩ đến chuyện tôi đã phải bỏ ra không biết bao nhiêu công sức chỉ để làm được cơm hộp cho cậu ấy, lại nghĩ đến tình cảm giấu kín trong lòng của tôi đối với cậu ấy, đầu tôi nóng lên, lập tức đi tìm Ngũ Vân Tri, lấy hết dũng khí để hỏi cho ra nhẽ.

Tôi còn nhớ lúc ấy Ngũ Vân Tri đã nhìn tôi một cách đầy chế giễu. Cậu ấy dồn tôi vào góc tường, lạnh lùng nói, “Vì sao tôi lại phải ăn? Phần cơm của tôi cũng chỉ là được cậu thuận tay làm thêm khi chuẩn bị phần cơm cho Tống Tử Trác mà thôi. Tôi rất ghét cái cái cảm giác này, nhìn hộp cơm của cậu tôi lại thấy ghê tởm.”

Nhìn ánh mắt sắc nhọn của cậu ấy, tôi rất muốn giải thích, lại không biết phải bắt đầu từ đâu, chẳng lẽ lại nói ra tất cả chắc? Nói cho cậu ấy biết thứ tình cảm không có hi vọng của tôi dành cho cậu ấy?

Vì thế, cuối cùng tôi cũng chỉ có thể đứng yên nhìn cậu ấy quay lưng rời đi.

Sau chuyện đó, Ngũ Vân Tri bắt đầu coi thường tôi, ngay cả nói một câu cũng không muốn nói. Một năm sau, cậu ấy xuất ngoại.

5. Chương 5

Tống Tử Trác nhìn thấy tôi, hơi nhíu mày lại, sau đó hùng hồn chất vấn, “Cậu ở đây làm gì?”

Tôi há miệng, còn chưa kịp nói gì thì thân hình nhỏ xinh của lớp trưởng đã đứng chắn ngay trước mặt tôi, “Hôm nay có buổi họp lớp. Tôi cũng đã báo cho cậu biết rồi, nhưng cậu chẳng bảo cậu sẽ không tham gia còn gì.”

Tống Tử Trác trợn mắt, cau kinh nói, “Tôi không hỏi cậu. Kiều Uất Nhiên, cậu nói cho tôi biết, chuyện

này là thế nào?”

Tôi đáp, “Giống như những gì lớp trưởng đã nói, họp lớp thôi.”

Tổng Tử Trác trừng mắt nhìn tôi, giọng điệu bất mãn, “Chẳng phải trước kia cậu chưa hề tham gia mấy hoạt động kiểu này đây sao? Còn nữa, tại sao cậu không báo cho tôi biết là cậu muốn đi họp lớp?”

Không lẽ mọi hoạt động của tôi đều phải báo cáo với cậu ta chắc?

Tôi thầm cười nhạo trong lòng, vẻ mặt vẫn thản nhiên, định trả lời qua loa cho có lệ rồi hỏi chuyện về Ngu Vân Tri.

Chỉ là tôi chưa kịp mở miệng thì lớp trưởng đã nhíu mày hừ cười, “Khẩu khí của cậu cứ như một oán phụ ấy. Kiều Uất Nhiên cũng chẳng phải là cái gì của cậu. Cậu ấy là một cá thể độc lập, thích làm gì là tự do của cậu ấy, vì sao phải nói cho cậu biết chứ?”

Tổng Tử Trác nghe được những lời ấy, dường như thật sự đã bị lớp trưởng chọc tức. Cậu ta trừng mắt với lớp trưởng, ánh mắt hung ác như muốn giết người.

Đối mặt với Tổng Tử Trác như thế, lớp trưởng vẫn đứng nguyên chỗ ở trước mặt tôi.

Tôi nhìn vóc dáng nhỏ xinh của lớp trưởng, có thể cảm nhận được cậu ấy đang muốn bảo vệ cho tôi. Trong lòng cảm thấy thật ấm áp.

Chỉ là tôi biết không nên chọc giận Tổng Tử Trác, tôi cũng không muốn làm liên lụy đến lớp trưởng, vì thế tôi cười với lớp trưởng một cái, sau đó kéo lớp trưởng ra phía sau mình, nói với Tổng Tử Trác, “Lần sau tham gia họp lớp tôi sẽ nói cho cậu biết đầu tiên.”

Tổng Tử Trác nghe tôi nói thế, sắc mặt tuy vẫn rất khó coi nhưng cũng đã khá hơn rất nhiều so với bộ dạng sù sì bợt mép vừa rồi.

Cậu ta nắm tay tôi, kéo mạnh về bên người mình, trong giọng nói pha lẫn sự bất mãn cùng ý cảnh cáo, “Không có lần sau đâu! Sau này cậu không được phép tham gia những hoạt động như thế này nữa!”

Tôi cảm tưởng như cổ tay mình bị kéo đến mức sắp gãy đến nơi rồi, nhưng tôi cũng đã quen với cảm giác đau đớn này, cho nên chỉ hơi nhíu mày một chút rồi lại như bình thường. Tôi rũ mắt xuống, tỏ vẻ kính cẩn nghe lời cậu ta nói.

Đúng lúc này, lớp trưởng đột nhiên quát lên với Tổng Tử Trác, “Cậu buông tay ra!”

Tổng Tử Trác không thèm để ý đến lý lẽ, chỉ cười lạnh một tiếng.

Lớp trưởng quát mắt trừng cậu ta, “Trước đây tôi vẫn luôn thắc mắc vì sao cổ tay của Kiều Uất Nhiên lại bị bầm xanh, hóa ra tất cả lại là từ cậu mà ra. Cậu đã bao giờ chịu nhìn đến cổ tay của cậu ấy chưa hả?”

Tổng Tử Trác ngẩn người, sau đó như ý thức được điều gì đó, cậu ta lập tức buông lỏng tay ra, vén tay áo của tôi lên, để lộ ra cánh tay và cổ tay bị bầm xanh.

Trước mặt bao nhiêu bạn bè lại bị vạch trần vết thương trên người, điều này khiến tôi cảm thấy có hơi xấu hổ. Tôi đang định kéo tay áo xuống thì lại bị Tổng Tử Trác ngăn cản.

Tôi nhìn Tổng Tử Trác, phát hiện hai mắt của cậu ta vẫn đang nhìn chăm chăm lên cánh tay tôi.

Về mặt có chút không bình thường.

Tôi không rõ về mặt của cậu ta lúc này là có ý gì. Không phải cậu ta vẫn luôn rất vui vẻ khi thấy tôi bị thương đấy sao? Thế mà khi nhìn thấy vết bầm trên tay tôi, cậu ta lại ngẩn cả người.

“Cậu chỉ biết làm đau cậu ấy thôi!” Lớp trưởng đỏ mắt, “Lúc còn học trung học, cậu trêu chọc bọn trường bên cạnh, chúng nó cho người đến xử lý cậu, không tìm thấy cậu đâu, chúng nó lại tìm đến Kiều Uất Nhiên. Cuối cùng Kiều Uất Nhiên lấy một chọi mười, bị chúng nó đánh cho sứt đầu mẻ trán. Thế mà hôm sau cậu vẫn đứng trước mặt bao nhiêu người cười mắng cậu ấy, cướp ô của cậu ấy, để cậu ấy phải đội mưa đi về, khiến cậu ấy bị ốm phải nghỉ học suốt cả một tuần liền.”

“Cậu căn bản cái gì cũng không biết! Cậu ấy ở sau lưng làm bao nhiêu chuyện vì cậu. Cậu như thế này mà cũng xứng đáng làm bạn của cậu ấy sao?”

“Cậu ấy tốt như thế cơ mà. Tổng Tử Trác, cậu không xứng!”

Lớp trưởng nghẹn ngào, gần như không thốt nên lời, chỉ ngồi xổm xuống đất khóc thút thít.

Tôi không ngờ lớp trưởng cũng biết đến việc này, càng không ngờ cậu ấy sẽ vì tôi mà khóc.

Lớp trưởng có lẽ là người duy nhất trên đời này khóc vì tôi.

Tim tôi mềm nhũn.

Tôi tiến lên, nhẹ vỗ vỗ lưng của lớp trưởng, đưa khăn tay cho cậu ấy, khẽ nói, “Cảm ơn cậu. Nhưng đừng khóc nữa, dù sao chuyện này cũng đã qua rồi mà.”

Lớp trưởng ngược đôi mắt đỏ hồng lên, bảo tôi, “Cậu có thể không còn nhớ rõ tớ, hồi trung học tớ học ngay ở lớp bên cạnh lớp của cậu. Cậu là nam thần của tớ, là nam thần của rất nhiều người. Cậu tốt như vậy, đáng ra phải được mọi người đối xử tử tế chứ. Thế mà Tổng Tử Trác lại quá đáng như thế. Từ lâu tớ đã muốn mắng cậu ta một trận rồi!”

Tổng Tử Trác đứng một bên nghe bọn tôi nói chuyện, mặt biến sắc.

Tôi cũng không rảnh mà đi để ý đến cậu ta, chỉ tập trung dỗ dành lớp trưởng.

Một lúc lâu sau, lớp trưởng rốt cuộc cũng ngừng khóc.

Lớp trưởng ngược ngừng đứng lên, ho nhẹ một tiếng, bảo, “Chúng ta đừng đứng đây nữa. Đã nói là sẽ đi KTV rồi mà. Đi thôi.”

Lúc nói chuyện với nhau, bọn tôi hoàn toàn coi như không có sự tồn tại của Tổng Tử Trác.

Tôi nhìn lớp trưởng, không nhịn được nở nụ cười. Tôi biết cậu ấy làm thế đều là vì mình, vì thế lúc này, tôi lại muốn làm trái ý của Tổng Tử Trác một lần.

“Tôi đã đồng ý sẽ đi cùng mọi người,” Tôi nhìn Tổng Tử Trác, không muốn chọc giận cậu ta nên cố gắng nói bằng giọng thật mềm mỏng, “tôi đi được chứ?”

Về mặt Tổng Tử Trác phức tạp, trầm mặc một lúc, không lên tiếng đáp lại.

Tôi coi như cậu ta đã đồng ý, xoay người định đi cùng mọi người.

Đúng lúc này, Tổng Tử Trác lại cất giọng nói có chút mất tiếng, “Tôi đi cùng mọi người.”

Tôi kinh ngạc. Lại nghe được Tổng Tử Trác hỏi Ngu Vân Tri, “Đi cùng không?”

Tôi nhịn không được quay đầu lại nhìn Ngu Vân Tri, muốn biết phản ứng của cậu ấy là gì.

Chỉ thấy Ngu Vân Tri vẫn trong bộ dạng lãnh đạm như cũ đang gật gật cái đầu.

Ngu Vân Tri cũng muốn đi cùng?

Vì sao cậu ấy lại muốn đi? Trước giờ cậu ấy chưa bao giờ thích những hoạt động có đông người tham gia, hơn nữa buổi họp lớp hôm nay cậu ấy cũng chẳng quen ai cả.

...Cậu ấy chịu đi là vì tôi đúng không?

Ý nghĩ này vừa nảy sinh trong đầu, lập tức bị tôi đập tan.

Thôi đi, tôi đang nghĩ linh tinh cái gì vậy? Đúng là mơ mộng hão huyền, si tâm vọng tưởng, đây là chuyện không thể nào xảy ra.

Nếu vậy...thì là vì Tống Tử Trác?

Tôi nhìn về phía hai bọn họ.

Hai người đang đi cùng nhau, dung mạo cùng khí chất đều cực kỳ xuất sắc, cử chỉ quen thuộc, ăn ý, thoát nhìn trông rất xứng đôi.

Quan hệ giữa hai người, tôi cũng không cần nhiều lời nữa. Ngu Vân Tri đồng ý tham gia nhất định là vì Tống Tử Trác.

Tôi hơi cười khỏ, quay đầu lại, đuổi theo bước chân của lớp trưởng.

Nói chuyện với lớp trưởng chưa được mấy câu, đột nhiên tay bị nắm lấy, bị hoa mắt một trận, sau đó tôi thấy mình đã bị kéo tới bên cạnh Tống Tử Trác.

Chỉ là lần này Tống Tử Trác dùng lực không mạnh, gần như không hề khiến tôi bị đau.

Về mặt của cậu ta không được tự nhiên cho lắm. Cậu ta nhìn sang một chỗ khác, im lặng một chút rồi mới lên tiếng, “Cậu bị đau hay khó chịu thì phải bảo với tôi. Không nói ra làm sao sao tôi biết được.”

Tôi nói thì cậu ta sẽ thay đổi chắc?

Còn nhớ lúc nhỏ, khi ấy tôi vẫn chưa ỉn nhẵn được như bây giờ, lúc bị Tống Tử Trác trêu chọc, khiến tôi bị đau, tôi đã khóc thút thít, bảo với cậu ta, “Đau quá, hu hu, cậu đừng...đừng làm như thế nữa...”

Tôi đã khấn cầu cậu ta như thế rồi, thế mà cậu ta lại chỉ bày ra bộ dạng thật vui vẻ, càng bắt nạt tôi nhiều hơn nữa.

Dần dần, tôi nhận ra việc xin xỏ cậu ta là hoàn toàn vô dụng, tôi bắt đầu học cách chịu đau.

Cho nên đối với những lời hiện tại của Tống Tử Trác, tôi cảm thấy rất buồn cười. Nhưng bây giờ tôi vẫn còn phải qua lại với cậu ta, vì thế tôi nói, “Là lỗi của tôi.”

Không ngờ nghe xong, vẻ mặt của cậu ta chẳng những không hề dịu đi mà lại càng thêm cău kỉnh, “Tôi cũng đâu có nói đó là lỗi của cậu đâu...” Tay cậu ta hơi dùng sức, rồi lại buông tay tôi ra, “Thôi bỏ đi. Không nói chuyện này nữa. Cậu đi bên cạnh tôi, đừng chạy loạn nữa.”

Sau đó cậu ta nắm cổ tay tôi, mãi mà không chịu buông ra.

Động tác thân mật này khiến tôi rất không thoải mái. Trong lòng chán ghét cậu ta vô cùng, tôi gần như muốn gạt tay cậu ta ra ngay tức khắc, nhưng cuối cùng vẫn áp chế ý nghĩ này lại, lẳng lặng cúi đầu đi bên cạnh cậu ta.

Đi được một đoạn, lại thấy Tống Tử Trác vẫn nắm tay tôi mãi không buông.

Vừa nãy sắc mặt cậu ta rõ ràng không được tốt lắm, nhưng lúc này không hiểu vì sao khóe miệng lại mang theo chút ý cười, tâm tình có vẻ đã tốt hơn rất nhiều.

Tôi vừa đi vừa thầm đoán già đoán non, cho đến khi nhìn thấy Ngu Vân Tri đang đi bên cạnh nói chuyện cùng Tống Tử Trác, tôi mới bình tĩnh.

Có lẽ tâm tình của cậu ta chuyển biến như vậy là vì Ngu Vân Tri.

6. Chương 6

Tối KTV, mọi người đều đã ngồi an vị, nhưng cũng không có ai hát hò nói chuyện gì cả, nhất thời không khí trở nên gượng gạo.

Nói về nguyên nhân thì không thể nghi ngờ gì, đó chính là do Tống Tử Trác và Ngu Vân Tri đang ngồi ở ngay chính giữa mọi người.

Tôi biết không khí gượng gạo này đều là do chính mình mà ra, nhưng tôi cũng không muốn phá hỏng tâm trạng hợp lớp vui vẻ lúc ban đầu của mọi người, vì thế tôi quyết định chủ động đứng dậy, chọn một bài hát, muốn xóa tan sự gượng gạo này đi.

Tôi vốn định chọn một bài có tiết tấu nhanh để làm sôi động bầu không khí, nhưng khi tôi nhìn đến Ngu Vân Tri đang lặng im ngồi trên ghế sofa, tôi giống như không thể kiểm soát được hành động, trong một giây kích động, tôi lại chọn một bài hát khác.

Nhạc vang lên, tôi cầm mic, tay hơi run.

Tôi cố không nghĩ gì nữa, tận lực ép mình bình tĩnh trở lại, nhưng sau khi cất tiếng hát, tôi lại phát hiện

giọng của tôi có chút run rẩy.

Tôi cầm chặt mic, tiếp tục hát, giống như đang thổ lộ tất cả tình cảm trong lòng mình đi ra, “Em giống như một củ hành tây, vĩnh viễn chỉ là một thứ gia vị dùng để phụ trợ, trộm nhìn anh, thầm che giấu chính mình. Nếu anh nguyện ý lột từng lớp vỏ ra, anh sẽ phát hiện ra, anh chính là bí mật mà em giấu kín tại nơi sâu nhất trong tim mình...”

Lúc hát tới đoạn đó, tôi đã lấy dũng khí mở to mắt ra, nhìn về phía Ngu Vân Tri.

Ngư Vân Tri ngồi cạnh Tống Tử Trác, nhưng giờ phút này tôi đã hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của cậu ta, trong mắt tôi chỉ nhìn thấy có mỗi Ngu Vân Tri mà thôi.

Ngư Vân Tri cũng đang nhìn tôi.

Động tác của cậu ấy tao nhã, vẻ mặt bình thản, ánh mắt vẫn lạnh lùng như thế, khiến cho toàn thân tôi cảm thấy rét run.

Vẻ mặt và ánh mắt của cậu ấy là có ý gì, tôi cũng hiểu rất rõ ràng.

Nhưng tôi lại chẳng muốn chạy trốn nữa, tôi chỉ tránh ánh mắt của cậu ấy, rồi vẫn như cũ mà cố chấp hát hết bài hát.

Chỉ là không đợi tôi hát hết, Ngu Vân Tri đã đứng lên, lạnh lùng nói, “Tôi có việc, đi trước đây.”

Tim tôi như bị ai đó bóp chặt, giọng bắt đầu lú lú, không có sức lực để hát tiếp nữa.

Tôi có chút tuyệt vọng nhìn Ngu Vân Tri. Cậu ấy đã mặc xong áo khoác, không quay đầu lại mà đi thẳng ra bên ngoài.

Lòng tôi lạnh dần.

Tôi thầm trách chính mình. Trách mình si tâm vọng tưởng, rõ ràng đã biết rõ Ngu Vân Tri chính là trăng sáng trên trời, còn tôi chỉ là hạt bụi trong góc nhỏ mà thôi, thế mà vẫn vọng tưởng có thể khiến ánh trăng kia soi rọi đến mình.

Trách tôi vì tư lợi của mình, rõ ràng biết mình đã mắc bệnh nan y, sinh mệnh này cũng không kéo dài được lâu, lại vẫn ích kỷ muốn để cậu ấy biết được tâm ý của mình.

Cục diện lúc này, chính là báo ứng tốt nhất cho cái suy nghĩ mơ mộng hão huyền của tôi.

Tôi phát hiện ra, lúc này tôi ngay cả cười khổ cũng không thể làm.

Tôi trống rỗng buông mic xuống, đột nhiên bả vai bị vỗ vỗ, sau đó là tiếng của Tống Tử Trác vang lên, “Hát không tệ. Sao không tiếp tục đi?”

Tôi thần thờ liếc cậu ta một cái, thấy tâm tình của cậu ta có vẻ đã tốt hơn rất nhiều rồi, gương mặt mang theo ý cười khó kiềm nén nổi, trong mắt lộ ra vẻ cực kỳ đắc ý.

Cậu ta đang cười cái gì chứ? Đắc ý cái gì chứ?

Là đang cười bộ dạng thảm hại này của tôi à? Đắc ý vì Ngu Vân Tri đối với cậu ta thì thân thiết gần bó, còn đối với tôi thì lại là thái độ khinh thường?

Nụ cười trên gương mặt của cậu ta làm tôi thấy thật chói mắt, tôi kiềm chế lắm mới không kích động mà cho cậu ta một quả đấm.

Tôi hơi cúi đầu xuống, rủ mắt, không nhìn cậu ta. Tay hết nắm vào rồi lại mở ra, hơn nửa ngày mới bình tĩnh lại được.

Tống Tử Trác lên tiếng, trong giọng nói là ý cười hả hê, “Trước mặt bao nhiêu người, đến bài này còn hát được thì bây giờ cậu còn ngại ngừng cái nổi gì?”

Ngại ngừng? Cậu ta vẫn còn chưa chơi đủ sao? Cười nhạo bộ dạng này của tôi thú vị lắm sao?

Tôi rốt cuộc không nhịn được nữa, gạt cái tay đang đặt trên vai mình ra, xoay người quay trở lại chỗ mình ngồi xuống.

Tôi còn tưởng Tống Tử Trác sẽ vì hành động này của tôi mà tức giận, không ngờ cậu ta chẳng làm gì, chỉ cười cười ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Giận à?” Tống Tử Trác dán sát vào người tôi, “Vừa rồi làm như vậy là tôi không đúng.”

Tôi nghe xong mấy lời này, vẻ mặt kinh hãi, nhất thời quên cả việc phải tức giận với cậu ta.

Tống Tử Trác lại chịu nhận lỗi với tôi?

Hôm nay mặt trời chắc là mọc đằng tây rồi? Hay là cậu ta uống nhầm thuốc nên thần kinh có vấn đề?

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ta. Cậu ta ho khan một tiếng, ánh mắt có chút trốn tránh, “Gần đây hằng X vừa

mới ra mắt máy chơi điện tử mới nhất, tôi tặng cho cậu nhá?”

Máy chơi điện tử của hãng X có tiếng là rất chất lượng và đắt đỏ, đây cũng chính là hãng game mà Tống Tử Trác thích nhất.

Tuy kỹ thuật chơi game của tôi tốt, nhưng chẳng qua luyện tập như vậy cũng chỉ là vì để chơi cùng với Tống Tử Trác mà thôi, thực ra mấy trò này tôi không có hứng thú lắm.

Nhưng hình như trong mắt Tống Tử Trác, có vẻ tôi là kiểu người rất thích chơi game?

Cho nên cậu ta muốn tặng tôi món quà đó, là vì muốn xin lỗi hay là muốn bồi thường?

Tôi cảm thấy phỏng đoán của tôi rất vớ vẩn. Đồng thời cũng cảm thấy càng lúc càng không nắm bắt được tính tình của cậu ta.

Vì thế tôi chỉ trầm mặc nhìn cậu ta, một lúc sau mới nở nụ cười khô khan, “Cảm ơn Thiếu gia, nhưng không cần phải tiêu pha vì tôi như thế đâu.”

Tống Tử Trác hơi nhú mày, ý cười trên mặt nhạt dần, giống như đang kiểm chế cơn giận, “Về sau đừng gọi tôi là ‘Thiếu gia’ nữa. Gọi tên tôi là được rồi.”

Tôi kéo khóe miệng, cười cho có lệ.

Người bảo tôi phải phân rõ tôn ti, gọi mình là ‘Thiếu gia’ chính là cậu ta, bây giờ người bảo tôi không cần gọi mình là ‘Thiếu gia’ cũng lại chính là cậu ta.

Người như cậu ta, tôi thật sự không muốn phí lời thêm nữa.

Vì không muốn để ý tới Tống Tử Trác đang ngồi bên cạnh, cũng bởi vì tâm tình đang đặt ở chỗ Ngụ Vân Tri, cho nên tôi đã không ngừng uống rượu.

Ngồi đây được hơn nửa giờ, quanh tôi đã đầy vỏ rượu. Tôi cũng có chút say, đầu óc hỗn loạn, người lâng lâng như đi trên mây.

Tôi lão đảo đi ra khỏi phòng, đi về phía WC. Đột nhiên thấy lớp trưởng đang đứng chắn ở hành lang.

Lớp trưởng nhìn tôi, cắn môi, sau đó nói, “Tuy tớ thấy Tống Tử Trác là một tên cặn bã, nhưng nếu...nhưng nếu cậu có tình cảm gì đó đối với cậu ta, tớ cũng sẽ chúc phúc cho hai người. Vừa nãy lúc cậu hát xong, tớ đã quan sát phản ứng của Tống Tử Trác rồi. Tớ thấy cậu ta đối với cậu cũng không phải là không có tình cảm gì...Dù thế nào, cậu cũng nhất định phải hạnh phúc đấy nhé!”

Lớp trưởng cho rằng bài tôi hát vừa rồi là dành cho Tống Tử Trác? Cậu ấy nghĩ tôi thích Tống Tử Trác ư?

Sao có thể chứ! Thật sự là hoang đường!

Tôi đã ngà ngà say, miệng bật cười.

Cười xong, tôi lại ho khan, nhìn lớp trưởng đang ngơ ngác mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn tôi.

“Cậu, cậu làm sao thế?” Giọng lớp trưởng có chút run rẩy.

Vì say rượu nên động tác của tôi trở nên chậm chạp, tôi từ từ nâng tay lên, sờ lên mũi và khóe miệng của mình, ngón tay chạm phải một chất lỏng lạnh lạnh.

Dưới ánh đèn mờ, tôi nhìn ra được đó là máu, đỏ tươi, sền sệt, cũng rất đẹp.

Tôi cười khê, lơ đãng nói, “Không có gì đâu.”

Lớp trưởng đỡ người tôi, hai tay run rẩy, “Thế này mà là không có gì à? Cậu rốt cuộc bị sao thế?”

“Tớ bị bệnh nan y, bị như thế này cũng là bình thường thôi.” Tôi nghiêm túc nhìn lớp trưởng, “Cho nên không sao đâu. Đừng lo lắng.”

#VL:

Mai mình sẽ đi phỏng vấn ở 1 chỗ T.T Có hơi lo, vì lần này mình thật sự muốn làm công việc này, nên mình nhất định sẽ cố điều chỉnh thái độ thật tốt. Như mấy lần trước đi phỏng vấn dạo toàn là để va chạm cho biết mùi đi xin việc =]]] Tối qua mình mơ thấy sâu, rết, bọ bọ đầy nhà, sáng tỉnh dậy sợ quá lên mạng thử tìm hiểu, hóa ra mơ thấy cái này là có điềm lành. Đúng thật luôn, trưa người ta gọi điện hẹn lịch phỏng vấn. Nói chung là cố lên! Cố lên! Mình nhất định sẽ làm được!

Dạo này lịch của mình khá căng, cho nên sẽ không ra chương được liền tù tì như đợt trước nữa. Chắc 1 tuần chỉ làm được 1 chương thôi:(:(Nói thật là có nhiều truyện mình muốn mó tới quá. Cơ mà ‘hữu tâm vô lực’:< ahuhu

7. Chương 7

Lớp trưởng đỡ tôi vào trong phòng WC. Tôi mở vòi nước, rửa vết máu dính trên mặt và tay.

Nhưng máu tươi từ lỗ mũi vẫn không ngừng chảy ra, không ngừng lại được.

Chỉ sau giây lát, bồn rửa tay đã dính đầy máu, trông chẳng khác nào hiện trường của một vụ giết người.

“Cậu đã bị thế thì còn uống nhiều rượu để làm gì cơ chứ?” Lớp trưởng khóc nức nở, kích động lo lắng đứng cạnh tôi, tay chân không biết đặt đâu cho phải.

“Không sao đâu.” Nước lạnh và cơn đau dần biến mất khiến đầu óc tôi thanh tỉnh hơn, tôi cười mỉm, an ủi cậu ấy, “Tớ đã uống thuốc thôi. Sẽ khỏi nhanh thôi.”

Lớp trưởng nhìn tôi, vành mắt đỏ ửng, nước mắt như trực trào ra.

Tôi không muốn chỉ trong một ngày mà đã khiến cho một cô gái phải khóc tới tận hai lần.

Tôi vụng về dễ dàng, “Đừng khóc nữa...Không có gì đâu mà...”

Lớp trưởng nhe răng, “Bệnh nghiêm trọng như thế, vì sao cậu không đi khám bệnh đi, lại còn uống rượu. Cậu...Cậu rốt cuộc có biết chẩn sóc bản thân không thế hả?”

Nhìn bộ dạng khổ sở của lớp trưởng, tôi mím môi, nói dối một câu, “Vừa rồi là tớ uống say nên nói lung tung đấy. Tớ thì có thể mắc bệnh nghiêm trọng gì được cơ chứ? Mấy chuyện như đột nhiên bệnh nan y đó cũng chỉ có thể xuất hiện trong mấy phim truyền hình cầu huyết mà thôi.”

Lớp trưởng ngừng khóc, thút thít ngẩng mặt lên, mắt tròn xoe nhìn tôi, “Thật à?”

Tôi làm bộ bật cười, gõ vào đầu cậu ấy, “Đương nhiên rồi. Sao cậu ngốc thế hả? Người ta nói gì cũng tin. Lời vừa rồi rõ ràng là lời nói dối mà cậu cũng mắc mưu được. Tại mạch máu tớ yếu nên dễ vỡ, vừa nãy lại uống rượu, cho nên mới bị tình trạng khủng bố như thế. Thật sự không có chuyện gì nghiêm trọng cả.”

Lớp trưởng bán tín bán nghi nhìn tôi. Tôi tỏ vẻ thoải mái nhìn lại cậu ấy.

Sau một lúc, cậu ấy rốt cuộc cũng tin, liền bày ra vẻ mặt bất mãn lườm tôi một cái.

Lúc bấy giờ trong lòng tôi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc quay lại phòng, Tống Tử Trác không vui, bảo, “Đi vệ sinh thôi mà sao lâu thế?”

Tôi cười có lệ, “Đau bụng.”

Nói xong, tôi cũng lười để ý đến cậu ta.

Biết thể trạng này không cho phép mình uống rượu thêm nữa, tôi chỉ có thể tựa người vào sofa, ngửa mặt lên nhìn trần nhà.

Tổng Tử Trác ngồi bên cạnh, quan sát tôi một lúc lâu, mãi sau mới phun ra một câu, “Cậu không sao chứ?”

Người như cậu ta mà nói ra được một câu quan tâm như vậy, quả là làm khó cậu ta rồi.

Tôi không để ý, tầm mắt đảo lên người cậu ta. Nghĩ tới lời lớp trưởng nói vừa nãy, không nhịn được bật cười.

Bộ dạng lúc này của Tổng Tử Trác, nếu không phải vì tôi đã quá hiểu cậu ta thì nhất định tôi cũng sẽ hiểu lầm cậu ta có ý với mình.

Tôi còn nhớ rõ, trước đây, có một khoảng thời gian Tổng Tử Trác đột nhiên đổi thái độ, đối xử với tôi cực kỳ tốt. Cả ngày tha thiết ở bên cạnh tôi, luôn mang những thứ tôi yêu thích đến cho tôi.

Khi ấy tôi ngây thơ dễ lừa. Nghĩ rằng lời Tổng Tử Trác nói thích mình là thật, vì thế liền thụ sủng nhược kinh, cảm thấy ngoại trừ mẹ ra thì chưa từng có người nào thích tôi được đến vậy, lại còn đối xử với tôi rất tốt nữa.

Tôi lúc ấy, từ tận đáy lòng cảm thấy có thiện cảm với Tổng Tử Trác hơn rất nhiều.

Để đáp trả lòng tốt của cậu ta, tôi liền đối xử tốt với cậu ta hơn gấp bội.

Tôi còn tưởng quan hệ giữa chúng tôi sẽ cứ duy trì như vậy, tình cảm của tôi đối với Tổng Tử Trác cũng sẽ từ từ biến thành “thích”.

Chỉ là ngày vui còn chưa kéo dài được bao lâu, thiện cảm vừa mới nảy sinh của tôi đối với cậu ta đã bị bóp chết một cách tàn nhẫn.

Hứng thú của Đại thiếu gia như cậu ta tới nhanh mà đi cũng nhanh, chẳng bao lâu sau cậu ta đã chơi chán trò này.

Lúc đó trời rét đậm, nước đóng thành băng.

Tổng Tử Trác gọi tôi tới bể bơi, kích động bảo, “Bùa hộ mệnh của tôi rơi vào bể bơi mất rồi. Vật đó rất quan trọng đối với tôi.”

Cái bộ mặt giả vờ hoảng hốt của cậu ta rất cứng nhắc, nhưng tôi vì quá lo lắng nên không nghĩ nhiều, chỉ biết sốt ruột thay cậu ta, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Tôi không muốn để người khác biết chuyện bùa hộ mệnh bị rơi xuống bể bơi. Bố tôi mà biết nhất định sẽ mắng tôi té tát. Cậu nhảy xuống tìm rồi lấy lên giúp tôi với.” Tống Tử Trác chớp chớp mắt.

Hồi nhỏ thân thể tôi không tốt lắm, trước giờ kị lạnh kinh khủng, vì thế khi nhìn đến bể bơi lạnh băng, tôi có chút do dự.

“Tôi thích cậu nhất mà.” Về mặt Tống Tử Trác có chút giao hoạt, “Giúp tôi đi mà.”

Tôi thấy cậu ta như vậy, bèn nghĩ nhất định bùa hộ mệnh kia rất quan trọng, vì thế tôi liền cắn răng cởi quần áo rồi nhảy xuống bể bơi.

Cho đến giờ phút này tôi vẫn nhớ nhiệt độ của bể bơi lúc ấy.

Lạnh đến thế, lạnh đến mức da tôi như bị đóng băng, lạnh thấu tận xương tủy, khiến cơ thể tôi cứng nhắc, cử động rất khó khăn.

Nhưng lại nghĩ đến Tống Tử Trác, lo cậu ta sốt ruột, tôi lại cố vũ tinh thần của mình, lặn xuống tìm bùa hộ mệnh cho cậu ta.

Kết quả thì sao.

Kết quả chính là tôi suýt thì bị ngất trong bể bơi, mất nửa cái mạng. Lúc mọi người tới cứu tôi, Tống Tử Trác lại nhìn tôi như một trò cười, cười bảo, “Thật đúng là ngu quá đi. Có phải chỉ cần tôi nói tôi thích cậu thì cái gì cậu cũng đều nguyện ý làm vì tôi đúng không? Haha, tiếc là tôi căn bản không hề thích cậu. Trước kia cũng chỉ là đùa cậu mà thôi.”

Khoảnh khắc ấy tôi chỉ cảm thấy, cái ác ý này của Tống Tử Trác còn lạnh hơn cả nước băng, lạnh thấu tim.

Chuyện cũ đó tôi vẫn nhớ rất rõ. Sau vụ đó coi như cũng khôn hơn được một chút. Hiện giờ tôi tuyệt đối sẽ không bởi vì một chút lòng tốt này của cậu ta mà cho rằng cậu ta thích mình. Cùng lắm đây cũng chỉ là vì cậu ta lại muốn chơi tôi một lần nữa. Không biết lại định trêu chọc tôi thế nào đây.

Tôi thản nhiên cười, “Tôi không sao.”

Tống Tử Trác tựa như còn muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im bặt.

Tôi dựa vào ghế sofa mềm mại, cảm giác đau đớn trong cơ thể dần được thuốc giảm đau xoa dịu. Men say

dâng lên, tôi có chút mệt mỗi nhắm mắt lại, ký ức trong trí nhớ lại hiện lên.

Cái lần đó, vì thân thể tôi chẳng khỏe mạnh gì cho cam, lại ngâm người trong nước lạnh nên sau đó tôi bị một trận bệnh nặng.

Lúc tôi bị bệnh, Ngu Vân Tri thường tới thăm tôi.

Kỳ thật tôi cực kỳ chán ghét cái cảm giác bệnh tật ốm yếu phải nằm trên giường. Nhưng cũng nhờ chuyện đó mà Ngu Vân Tri mới quan tâm tới tôi. Tôi lại chợt cảm thấy bị như vậy cũng rất đáng.

Khi tôi nhìn Ngu Vân Tri lẳng lặng ngồi bên giường của tôi, nhìn một bên mặt của cậu ấy lúc cậu ấy gọt táo, mọi chuyện xảy ra đều không còn quan trọng nữa. Bệnh cũng thế, ác ý của Tống Tử Trác cũng thế, mọi thứ dường như đều không còn khiến tôi khó chịu nữa.

Ngu Vân Tri khi ấy vẫn chưa lạnh nhạt như bây giờ. Cậu ấy không còn cười nhạo tôi như thời gian đầu mới gặp mặt, thái độ đã trở nên nhu hòa hơn, thỉnh thoảng còn cười mỉm với tôi.

Lúc bị bệnh, niềm vui lớn nhất của tôi là được nhìn thấy Ngu Vân Tri.

Hôm nào mà bất gặp được thái độ nhu hòa của cậu ấy hay nhìn được cậu ấy mỉm cười với mình thì tôi có thể vui vẻ suốt cả ngày hôm đấy.

Đối với tôi mà nói, Ngu Vân Tri chính là ánh sáng duy nhất của tôi lúc bấy giờ.

Nhưng Tống Tử Trác xấu xa lại cướp đi ánh sáng duy nhất ấy của tôi.

Ngày đó cậu ta đột nhiên xông vào trong phòng bệnh, thấy Ngu Vân Tri đang ngồi bên giường tôi, cậu ta trở nên phẫn nộ.

Tôi còn nhớ về mặt cậu ta nhìn tôi có chút vặn vẹo, dường như mang theo một chút ghen tuông. Cậu ta khinh miệt nói, “Vân Tri, loại người như vậy không đáng để cậu phải tới đây thăm. Bị bệnh thì sao chứ, cũng chỉ là một đứa mệnh tiền mà thôi.”

Sau đó cậu ta liền kéo Ngu Vân Tri rời đi.

Tôi nhìn bóng dáng của hai người, tay nắm chặt chần, cắn răng vào nhau, chặt đến nỗi khớp hàm đều đau nhức.

Ngu Vân Tri cũng chỉ mới tới thăm bệnh tôi được có mấy lần, có mỗi thế mà cậu ta cũng không chịu nổi được sao?

Ngư Vân Tri cũng không phải chỉ thuộc về một mình cậu ta!

Lửa giận trong lòng dấy lên, tôi muốn cản Tống Tử Trác lại, muốn giữ Ngư Vân Tri.

Nhưng rồi cuối cùng, tôi lại chỉ có thể bất lực ngồi trên giường, nhìn hai người rời đi.

Vì tôi biết thân phận tôi kém xa bọn họ. Tôi cũng chú ý được, Ngư Vân Tri không hề phản kháng Tống Tử Trác, cậu ấy là cam tâm tình nguyện rời đi cùng Tống Tử Trác.

Đến đêm, bố tôi đến thăm tôi. Ông nói, hôm nay Tống Tử Trác nói là muốn tới thăm bệnh tôi, ông hỏi Tống Tử Trác có đến không, lại hỏi tôi đã cảm ơn Tống Tử Trác chưa.

“Con cũng biết tính tình Thiếu gia mà. Cậu ấy có thể tới thăm con đã là coi trọng con lắm rồi. Đối với tâm ý này của cậu ấy, con phải cảm ơn người ta đấy.”

Nghe lời bố nói, tôi chỉ muốn cười lạnh.

Tống Tử Trác tới thăm bệnh tôi? Cậu ta chỉ là muốn đưa Ngư Vân Tri đi mà thôi, cho nên cậu ta mới tới đây.

Cậu ta quả nhiên là có dụng tâm.

8. Chương 8

Tôi vốn tưởng từ sau hôm đó sẽ không còn được gặp lại Ngư Vân Tri nữa, lại không ngờ được rằng vào một buổi tối nọ, lúc tôi đang nằm trên giường, cơn sốt vừa mới hạ, thần trí vẫn còn mơ hồ, tôi lơ mơ cảm thấy được trên mặt mình mát mát, có thứ gì lạnh mát đang dấp lên mặt tôi, nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Tôi nhin không được cọ cọ mặt vào thứ đó, tỏ ý thoải mái.

Nhưng rất nhanh tôi lại nhận ra có điều gì đó không đúng lắm, lúc tôi mở mắt ra thì thấy có một bóng dáng mơ hồ đang đứng trước giường của mình.

Đầu óc tôi lập tức thanh tỉnh. Tôi muốn ngồi dậy, bả vai lại bị đè lại, sau đó một giọng nói quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu tôi, “Tôi là Ngư Vân Tri.”

Tôi kinh ngạc mở to mắt, chăm chú nhìn thật kỹ, cái người đang đứng kia quả thật là Ngư Vân Tri mà tôi vẫn luôn cất giấu trong lòng, vẫn luôn nhớ mong.

Tôi gần như cho rằng mình đang nằm mơ.

Dưới ánh trăng mờ ảo, tôi láng máng thấy được khóe miệng mang theo nụ cười nhạt của cậu ấy.

Tôi ngơ ngác nhìn, thầm nghĩ cảnh tượng đẹp như thế này, thật là quá mức không chân thực, nhất định là tôi đang mơ rồi.

Ngu Vân Tri ngồi xuống bên giường tôi.

“Tôi vốn dĩ muốn tới thăm cậu, nhưng cậu cũng biết mà, Tống Tử Trác không muốn thế.” Trong bóng đêm, giọng nói thanh lạnh của cậu ấy như mang theo một chút dịu dàng.

Lòng tôi như nổi trống, càng thêm khẳng định đây chỉ là mộng.

Ngoài đời thực Ngu Vân Tri sẽ không nói với tôi như vậy đâu, sẽ không nói rằng...cậu ấy muốn đến thăm tôi.

Ngu Vân Tri rũ mắt nhìn tôi, vẻ mặt mờ mịt.

Cậu ấy đưa tay áp lên trán tôi, cơn mát lạnh từ ngón tay cậu ấy thật giống như trăng sáng ôn hòa.

Ngu Vân Tri vuốt tóc cho tôi, “Là Tống Tử Trác hại cậu thành ra thế này đúng không?”

Tôi gật gật đầu.

“Vậy cậu...có hận cậu ta không?”

Tôi chần chừ trong giây lát rồi chậm rãi lắc đầu.

Quan hệ của Ngu Vân Tri và Tống Tử Trác như thế, hiển nhiên là cậu ấy không muốn nghe tôi nói mình ghét Tống Tử Trác đâu.

Tay của Ngu Vân Tri hơi dừng lại, “Đến nước này mà cậu vẫn không hận cậu ta?”

Một lúc sau, cậu ấy cười lạnh một tiếng, “Thế mà cũng không hận cậu ta ư...”

Tôi cảm thấy có gì đó không đúng. Tôi tròn mắt nhìn, nhưng cậu ấy đang ngồi ngược sáng nên tôi không thấy rõ được vẻ mặt của cậu ấy.

“Thôi vậy...” Ngu Vân Tri vô lực than một câu, “Cậu nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong, cậu ấy chạm vào mắt tôi một chút rồi đứng lên, nhẹ nhàng rời đi.

Ngu Vân Tri đi rồi. Mùi bạc hà nhàn nhạt trên người cậu ấy vẫn quanh quẩn trên chóp mũi của tôi, khiến tôi không xác định được cuộc nói chuyện vừa rồi là thật hay mơ.

Nhớ lại chuyện cũ, men say trong người lại càng dâng lên.

Bất tri bất giác tôi ngủ gật.

Lúc đầu óc vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, tôi cảm giác được có người đang đỡ lấy mình, đi được vài bước, người đó công tôi ra sau lưng.

Lưng của người đó vừa rộng vừa vững chắc, là kiểu người có thể đem cho người khác cảm giác an toàn.

Nhưng tôi không muốn tựa vào tấm lưng này. Bởi vì tôi sợ lúc này thần chí không được rõ ràng, tôi cũng cảm nhận được hơi thở tỏa ra từ người đó làm cho tôi vô cùng phản cảm, muốn kháng cự.

Mà trên đời này, người có thể khiến tôi chán ghét đến mức này cũng chỉ có thể là Tống Tử Trác.

Đối mặt với tình huống như vậy, tôi đột nhiên không muốn nhẫn nhịn nữa, bắt đầu giãy dụa không ngừng.

Tống Tử Trác vẫn luôn áp chế tôi. Cậu ta thở hồng hộc vì mệt, cuối cùng cũng nhét được tôi vào trong xe. Tôi loáng thoáng nghe được lời oán hận của cậu ta, “Bình thường vẫn ngoan ngoãn thuận theo, thế mà sao lúc say rượu lại trở nên khó hầu đến thế cơ chứ!”

Tống Tử Trác chở tôi về nhà.

Trước nay cậu ta chưa bao giờ chăm sóc cho người khác. Cậu ta đỡ tôi nằm lên giường rồi chuẩn bị rời đi.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân xa dần, tay lấy chăn đắp lên người rồi định ngủ.

Không ngờ cậu ta lại quay lại, đánh thức tôi dậy, sau đó đưa một cốc nước ấm tới trước mặt tôi.

Tôi nhìn cốc nước ấm, ma xui quỷ khiến thế nào lại đột nhiên hỏi, “Năm đó, vì sao cậu lại gạt tôi lâu như

thế? Chỉ vì muốn lừa tôi nhảy xuống bể bơi thôi à?”

Tay Tống Tử Trác cứng lại, cậu ta nhìn tôi, trầm mặc một lúc rồi nói, “Năm đó...Ngay từ đầu quả thật là tôi muốn lừa cậu. Nhưng sau đó cảm thấy ở cùng cậu như vậy cũng không có gì là không tốt. Chỉ là khi ấy Vân Tri đánh cược với tôi, cược rằng nếu cậu biết bản thân bị tôi lừa, nhất định sẽ chán ghét tôi, sẽ rời xa tôi...Tôi vì để chứng minh cậu ta nói sai, cho nên mới...”

Kỳ thật ngay sau khi hỏi xong câu này tôi đã lập tức thấy hối hận, tôi cảm thấy hỏi như vậy cũng thật vô nghĩa.

Vì sao Tống Tử Trác lại gạt tôi, chuyện này đã không còn quan trọng nữa rồi. Nhưng thương tổn cậu ta gây ra cho tôi, cho dù biết được nguyên nhân cũng sẽ không thay đổi được gì.

Nếu đã thế thì hỏi để làm gì cơ chứ.

Cho nên sau khi hỏi xong, lại thấy cậu ta trầm mặc, tôi liền quyết định không muốn nghe câu trả lời của cậu ta nữa. Tôi nhắm mắt lại, mặc kệ ý thức của mình, cả người chìm vào trong giấc ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, quần quanh tôi chính là cơn đau đầu cùng cảm giác buồn nôn vì say rượu.

Tôi chống người dậy, nôn khan vài cái. Trước mắt biến thành màu đen, đại não như nổ tung, cả người đột nhiên mất hết khí lực, chỉ có thể vô lực tựa người vào bên giường.

Sau một lúc, tôi lại nhìn thấy vết máu chói mắt trên ga giường màu xanh lam.

Theo bản năng tôi sờ lên mặt mình, lại là máu mũi.

Tôi cười khổ. Mãi cũng thành quen, tôi lại đi lấy thuốc uống, sau đó ấn huyết cầm máu.

Tối qua tôi không khống chế được cảm xúc.

Rõ ràng bác sĩ đã dặn dò không được động đến rượu, thế mà tôi vẫn uống nhiều như vậy. Không trách được lúc này tình trạng lại chuyển biến nghiêm trọng.

Tôi nhắc vở ga ném vào trong máy giặt, ngơ ngác nghe tiếng máy giặt chuyển động, trong đầu hiện lên những chuyện xảy ra tối qua. Tôi không khỏi nghĩ đến Ngu Vân Tri.

Cứ nhớ đến cái tên này là lòng tôi lại nhói đau.

Đây gần như đã trở thành phản xạ có điều kiện của tôi mất rồi.

Ngu Vân Tri rõ ràng là người tôi không nên yêu. Chỉ là cảm thấy tình cảm này không thể khổng chế được.

Tôi đột nhiên bắt đầu hối hận ngày hôm qua không nhìn cậu ấy lâu hơn một chút.

Bây giờ tôi chỉ nhớ được vóc dáng đã cao hơn không ít so với 3 năm trước đây, gương mặt dài hơn một chút, vẫn tuấn tú như trước, lại có chút chín chắn của người trưởng thành.

Ngoài ra tôi cũng chưa kịp ngắm cậu ấy kỹ lắm, cho nên không nhận ra thay đổi nào khác.

Tôi thậm chí còn chưa nói chuyện với cậu ấy dù chỉ là một câu.

Tôi không nhịn được thở dài một hơi.

Hôm qua có thể đã là cơ hội gặp mặt cuối cùng của hai bọn tôi, thế mà tôi lại không biết quý trọng.

Mặc kệ việc cậu ấy sẽ không để ý đến mình, tôi cũng phải chủ động nói với cậu vài câu mới phải chứ.

Nghĩ vậy, tôi do dự, rồi vẫn mở máy tính lên, viết địa chỉ mail mà mình đã thuộc như lòng bàn tay, sau đó lưỡng lự mà đánh một dòng chữ: 8 giờ tối nay, tớ chờ cậu ở chỗ cũ.

Tôi không biết Ngu Vân Tri có đọc được tin nhắn này hay không, thậm chí còn không biết cậu ấy còn dùng địa chỉ mail này nữa hay không.

Nhưng tôi vẫn gửi đi.

Lúc này tôi cũng chỉ có thể dựa vào ý trời. Nếu cậu ấy đọc được, chấp nhận gặp mặt, như vậy tôi sẽ cố hết sức xóa đi hiềm nghi giữa chúng tôi, giải quyết được tiếc nuối trong lòng mình.

Còn nếu cậu ấy không được đọc, hoặc là đọc được nhưng không muốn tới, thì cứ coi như chúng tôi đã hết duyên phận đi.

Thời gian còn lại, tôi sẽ cố quên cậu ấy, sống thật tốt vì bản thân.

Tôi bắt đầu sửa sang lại mình, tỉ mỉ chuẩn bị tóc tai rồi thì quần áo. Tôi muốn dùng tư thái hoàn hảo nhất để tới gặp cậu ấy.

Xong xuôi, tôi đi tới “chỗ cũ” mà tôi đã nhắc tới – đó là một nhà hàng.

9. Chương 9

Hồi còn học trung học, tôi, Ngu Vân Tri và Tống Tử Trác, ba người bạn tôi vẫn thường hay tới chỗ này.

Khi đó, Ngu Vân Tri và Tống Tử Trác mà ở bên nhau là thiên Nam hải Bắc, ba hoa khoác loác, chuyện gì cũng nói được.

Tuy chỉ là lời nói thời niên thiếu nhưng cũng thể hiện được phần nào suy nghĩ trưởng thành của chính mình.

Đây chính là điểm khác biệt giữa những người có gia thế và những người bình thường.

Tôi vốn cũng là thuộc vào hàng “những người bình thường”, nhưng với thân phận người hầu của mình, mưa dầm thấm lâu, hiểu biết của tôi cũng được mở mang không ít. Đối với những chuyện mà Ngu Vân Tri và Tống Tử Trác nói tới, tôi cũng tự có quan điểm của bản thân.

Có điều tôi chưa bao giờ nói lên suy nghĩ của mình, chỉ luôn yên lặng ngồi một bên nghe hai người nói chuyện, tranh luận.

Cho đến một ngày, Ngu Vân Tri và Tống Tử Trác chỉ vì một chuyện mà tranh luận không ngừng, ai cũng không chịu nhường đối phương.

Tôi âm thầm phân tích vấn đề, trong lòng cũng có đáp án riêng.

Nhưng tôi cũng không nói gì cả, chỉ nhìn bọn họ tranh nhau biện luận cho quan điểm của mình.

Đột nhiên Ngu Vân Tri nhìn sang phía tôi, hỏi, “Cậu cảm thấy trong hai bạn tôi ai mới là người nói đúng?”

Thấy cả hai mắt đều đang sáng quắc chăm chú nhìn mình, tôi hơi sững người một chút, sau đó hơi liếc mắt nhìn Ngu Vân Tri.

Ánh mắt Ngu Vân Tri sâu xa, ẩn giấu trong đó là điều gì đó rất khó hiểu.

Có lẽ lúc đó do vẫn còn trẻ nên khó kiềm chế được cảm xúc trước mặt cậu ấy.

Cảm nhận được tầm mắt của cậu ấy, lòng tôi rối bời, cuối cùng không nhịn được nên nói ra hết suy nghĩ

trong lòng.

Tôi rất hiếm khi nói ra suy nghĩ thật của mình trước mặt người khác, nhất là người đang ngồi trước mặt tôi đây lại là Ngu Vân Tri, cho nên tôi không khỏi có chút khấn trương.

Nhưng vì muốn biểu hiện mặt tốt nhất của mình cho Ngu Vân Tri thấy, cho nên tôi đã cố gắng trấn định chính mình, từ từ nói, tận lực nói thật chẵn chu.

Nói xong, tôi hồi hộp chờ mong quan sát phản ứng của Ngu Vân Tri.

Trên mặt Ngu Vân Tri vẫn là vẻ lãnh đạm đó. Cậu ấy nhìn thẳng vào tôi, trong mắt có vẻ phức tạp, không biết là đang nghĩ cái gì nữa.

Tổng Tử Trác nhất thời cũng không nói được gì. Ba người cứ giữ nguyên tình trạng như vậy một lúc.

Tôi cảm thấy hơi xấu hổ, không biết có phải là mình đã nói gì sai rồi hay không.

Một lúc lâu sau, vẫn là Tổng Tử Trác lên tiếng trước. Cậu ta nắm vai tôi, nhú mày nhìn tôi, trong giọng nói mang theo vẻ kinh ngạc, “Không ngờ đấy. Bình thường cậu bình lặng như nước, thế mà trong bụng cũng tích trữ không ít kiến thức đâu.”

Giọng điệu của cậu ta vẫn có chút khinh miệt, tôi vô cùng ghét cái thái độ ngả ngớn này của cậu ta, bởi vậy tôi cũng chẳng muốn để ý đến cậu ta nữa. Tôi hơi nhếch miệng lên một chút, cực kỳ bí mật quan sát Ngu Vân Tri, trong lòng thầm chờ mong cậu ấy sẽ nói gì đó với mình.

Ngu Vân Tri nhìn tôi được một lúc, khóe miệng khê cong lên, thấp giọng bảo, “Không tồi.”

Chỉ hai từ này thôi cũng đã đủ khiến lòng tôi mừng như điên.

Nào tôi lúc đó chỉ tràn ngập một câu: Ngu Vân Tri khen mình...Cậu ấy khen mình...

Trong lúc tôi vẫn còn đang ngơ ngác, trên mặt của tôi đã hiện ra một nụ cười cực tươi, đó là nụ cười được tạo nên từ cảm giác vui sướng trong lòng.

Tổng Tử Trác gõ đầu tôi một cái, hung hăng nói, “Ấy chà, đây là lần đầu tiên thấy cậu cười như vậy đấy. Mới được khen hai câu đã vui vẻ đến thế rồi cơ à? Hai cái má lúm đồng tiền của cậu trong như mấy đóa lưu manh ấy, xấu chết đi được.”

Lúc này tôi mới nhận ra mình đã thất thố, lại cười khoa trương như vậy trước mặt Ngu Vân Tri và Tổng Tử Trác.

Tôi vội vàng thu liễm nụ cười của mình rồi ngồi nghiêm chỉnh trở lại.

Chỉ là trong lòng vẫn không yên, chỉ lo Ngu Vân Tri nhìn ra được tâm tư của tôi đối với cậu ấy, rồi lại ghét tôi.

Vì thế tôi thăm liếc Ngu Vân Tri, chú ý vẻ mặt của cậu ấy.

Cùng lúc ấy, Tống Tử Trác cũng đang nhìn tôi. Cậu ta không chút lưu tình đẩy tôi một cái, “Cái gì vậy hả? Sao đột nhiên lại không cười nữa?”

Tôi không hiểu nổi tính tình thất thường của cậu ta. Vừa rồi còn chê tôi cười xấu, bây giờ tôi đã thôi cười đúng theo ý nguyện của cậu ta rồi, cậu ta lại bày ra vẻ mặt bất mãn.

Tôi nhịn đau, trả lời có lệ, “Thiếu gia không muốn tôi cười thì tôi không cười nữa.”

Lực chú ý của tôi vẫn đang trên người Ngu Vân Tri.

Ngu Vân Tri ngồi cách tôi không xa. Cậu ấy cầm cốc rượu lên, nhấp môi một cái, mắt nhìn tôi và Tống Tử Trác, mặt lạnh như băng. mắt đen kịt, có chút sắc bén.

Tống Tử Trác thì vẫn đang chọc ghẹo tôi. Tôi không để ý tới cậu ta, chỉ tập trung cẩn thận nghĩ lại, có đúng là nụ cười vừa rồi của tôi đã khiến Ngu Vân Tri cảm thấy không thoải mái hay không.

Tống Tử Trác trêu một hồi, thấy tôi không phản ứng lại, chỉ thuận theo thì liền quay đầu cười với Ngu Vân Tri, đắc ý nói, “Vân Tri, cậu nhìn đi, cậu ta có thông minh đến đâu thì cũng chỉ là con chó do tôi nuôi mà thôi. Dù tôi có bắt nạt như thế nào, cậu ta cũng vẫn sẽ ngoan ngoãn nghe lời tôi mà thôi.”

Lời Tống Tử Trác nói tôi nghe tai trái rồi lại ra tai phải, vì thật sự lúc này tôi chỉ để ý đến có mình Ngu Vân Tri.

Tôi nhìn được rõ ràng, trong nháy mắt lúc Tống tử Trác quay lại nói chuyện với Ngu Vân Tri, vẻ mặt lạnh lùng của cậu ấy mới dịu đi một chút.

Miệng của tôi đột nhiên trở nên đắng ngắt.

Đối với Ngu Vân Tri, tôi so với Tống Tử Trác đúng là một trời một vực.

Tôi chỉ có thể nhận được vẻ mặt lạnh băng của cậu ấy, còn đối với Tống Tử Trác thì lại là vẻ mặt ôn hòa hiếm thấy.

Nhất thời, độc xà mang tên “ghen tị” quấn quanh người tôi, nọc độc từ răng nanh của nó nhiễm bản trái tim tôi, sau đó lan ra toàn thân.

Tôi biết, mình đang ghen tị với Tống Tử Trác, cực kỳ ghen tị.

Nhưng lúc ấy tôi cũng biết, việc này là không nên.

Tôi không nên ghen với Tống Tử Trác, bởi vì Tống gia có ơn đối với tôi, bởi vì sự kỳ vọng của cha dành cho tôi, càng bởi vì...Ngu Vân Tri không muốn nhìn đến cái mặt đáng ghê tởm này của tôi.

Tôi chờ trong nhà hàng thật lâu.

Phong cách bài trí ở đây nhìn chung thì vẫn giống như hồi chúng tôi còn học trung học, chỉ có một số điểm đã thay đổi.

Dù sao thì từ sau khi Ngu Vân Tri rời đi, tôi và Tống Tử Trác đã không còn tới đây nữa. Đã qua lâu như thế, có thay đổi cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là không hiểu vì sao, trong lòng tôi vẫn có chút xót xa.

Có thể là bởi vì đoạn thời gian trong quá khứ kia đã chẳng thể quay về được nữa.

Tôi ngồi ở vị trí mình hay ngồi, thở dài.

Xung quanh bao trùm không khí yên lặng.

Tôi nâng tay lên xem đồng hồ. Bây giờ là hơn 11 giờ, như vậy là đã qua thời gian hẹn 3 tiếng rồi.

Tôi cũng đã lường trước là Ngu Vân Tri sẽ không tới.

Tuy đoán được thế nhưng tôi vẫn ngồi lại, nhìn về phía cửa vào. Trong lòng chung quy vẫn nẩy sinh chút hi vọng hèn mọn. Cảm tưởng như trong nháy mắt, bóng dáng vừa xa lạ vừa quen thuộc kia sẽ đẩy cửa bước vào.

Nhưng không hề...

Thời gian trôi đi, tôi cũng dần chết lặng, hi vọng tiêu tan.

Lúc chuông đồng hồ điểm 12 giờ, nhân viên phục vụ bước lại gần, ngại ngần bảo tôi nhà hàng sắp đóng cửa rồi.

Tôi cười với cô ấy, ý bảo mình đã biết, sau đó tôi đưa cho cô ấy tiền boa.

Cô ấy nhìn số tiền boa, hai mắt ngạc nhiên nhìn tôi, bộ dáng có vẻ như là không dám nhận.

Tôi khẽ cười, “Nhận đi.”

Cô ấy do dự nhận lấy, sau đó hai má hồng hồng, hai mắt chớp chớp, chân chừ không biết là có nên trực tiếp rời đi hay không.

Tôi nhìn bộ dạng đáng yêu của cậu ấy, áp lực trong lòng cũng giảm đi một chút.

Tôi cầm áo khoác, đang định nói chuyện với cô ấy thì đột nhiên nghe được tiếng mở cửa rất khẽ vang lên. Một người đẩy cửa bước vào.

Người đó vóc dáng cao gầy, mặc áo gió màu đen, gương mặt tuấn mỹ, vẻ mặt lạnh băng, lạnh lùng đến xa cách.

Đó là Ngu Vân Tri.

10. Chương 10

Tôi giật mình, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là khấn trương rồi tầm mắt đi.

Ngu Vân Tri nhìn tôi, lại nhìn nhân viên phục vụ.

Cậu ấy cởi áo khoác, tiến tới gần tôi.

Từng tiếng bước chân nhẹ mà trầm ổn của cậu ấy như đang bước lên trái tim tôi vậy.

Cậu ấy đã cách tôi rất gần rồi.

Tôi thậm chí còn ngửi được mùi bạc hà nhàn nhạt trên người cậu ấy nữa.

Ngu Vân Tri nhìn qua tôi rồi nói với nhân viên phục vụ, giọng cậu ấy lãnh đạm vô cùng, “Cô bị đuổi việc.”

Nhân viên phục vụ kinh ngạc.

Ngu Vân Tri không nói thêm gì nữa, ra hiệu bảo nhân viên phục vụ rời đi, sau đó tao nhả ngồi xuống.

Tôi hơi sửng sốt, “Nhà hàng này bây giờ là của cậu à?”

Ngu Vân Tri dừng một chút rồi gật gật đầu.

Tôi dùng khước mắt nhìn nhân viên phục vụ đang không biết làm thế nào, tôi do dự một chút, vẫn là quyết định không mở miệng xin họ cô ấy.

Tôi không muốn chỉ vì chuyện này mà khiến Ngu Vân Tri không vui.

Cho nên cũng chỉ ngồi yên nhìn nhân viên phục vụ vánh mắt đỏ hoe rời đi.

Ngu Vân Tri hơi nhú mày, bảo, “Vẫn còn nhìn? Không nở à? Vậy thì đuổi theo đi. Cô ta giờ đã thất nghiệp rồi đấy, lúc này là lúc cảm xúc yếu đuối nhất, cậu chỉ cần đi theo an ủi một chút, nhất định là dễ như trở bàn tay.”

Tôi cười khỏ, “Cậu nói gì thế? Tôi không có ý gì khác với cô ấy cả.”

Ngu Vân Tri cầm cốc trà lạnh lên, nhấp một ngụm.

Tôi nhìn cậu ấy, trong lòng có chút vui sướng, khước miệng không nhin được mà hơi nhếch lên.

Chính là bởi vì hôm nay Ngu Vân Tri đã chủ động nói chuyện với tôi.

Hơn nữa cậu ấy thật sự đã đồng ý tới đây gặp mặt.

Điều này chứng tỏ quan hệ của chúng tôi vẫn chưa đến mức không thể cứu vãn nổi.

Với tôi mà nói thì đây đúng là một tin tức không thể tốt hơn.

Tôi nghiêm túc nói, “Cậu đồng ý tới đây, tôi rất vui.”

Cậu ấy nhất định không biết tôi vui đến cỡ nào đâu.

Ngư Vân Tri giương mắt nhìn tôi, tựa hồ cảm nhận được lời tôi nói là thật, sắc mặt của cậu ấy cũng thoải mái không ít.

Tôi thật sự muốn gỡ bỏ những khúc mắc trước đây, vì thế chủ động nhắc tới ngòi nổ khiến tôi và cậu ấy ra nông nỗi này, “Cậu còn nhớ hồi mình còn học trung học không? Cái hồi tớ làm cho cậu cơm hộp ấy.”

Ngư Vân Tri không đáp lời, sắc mặt lạnh xuống.

Tôi sắp xếp suy nghĩ trong đầu, bắt đầu giải thích, “Khi đó tớ đúng là thật sự muốn làm cơm hộp cho cậu. Không phải chỉ là tiện tay làm đâu.”

“Thật thế à?”

Cậu ấy không tin.

Tôi cười khổ, “Cậu nhất định là chưa bao giờ từng nghĩ đến chuyện tớ sẽ làm cơm hộp cho cậu đúng không? Chắc cậu cũng chưa từng để ý đến phần cơm hộp mà tớ làm cho Tống Tử Trác.”

Cậu ấy không lên tiếng, tỏ ý đúng là như thế.

Tôi nhìn thẳng vào hai mắt cậu ấy, nói, “Nếu cậu để ý thì sẽ biết được, đồ ăn tớ làm đều là những món mà cậu thích.”

“Đối với tớ, cậu chính là độc nhất vô nhị. Không phải là một nhân vật phụ, trước kia không phải, sau này cũng không.”

Lúc nói xong câu cuối cùng, tôi đột nhiên cảm thấy hối hận.

Câu đó có chút không ổn, cứ như đang thổ lộ vậy...

Tôi tuyệt đối không muốn vào những ngày cuối của cuộc đời lại để cho Ngư Vân Tri biết được tình cảm của mình. Chuyện này không hề công bằng đối với cậu ấy.

Vì thế tôi vội vàng bổ sung một câu, “...Cậu là người bạn quan trọng nhất của tớ.”

Ngư Vân Tri chăm chú nhìn tôi, tựa hồ muốn xác nhận độ thật giả trong lời nói của tôi.

Tôi không chùn bước, cũng nhìn thẳng cậu ấy, “Tớ tuyệt đối không nói dối nửa câu.”

“Tôi rất quan trọng với cậu?” Giọng Ngu Vân Tri trở nên hơi khàn khàn, “Vậy vì sao đối với Tống Tử Trác thì cậu bảo gì nghe vậy? Còn đối với tôi thì lại chẳng hỏi chẳng ràng?”

Tôi có thể đâu. Nhất cử nhất động của cậu ấy tôi đều ghi tạc trong tim, đâu dám có nửa điểm xem nhẹ.

Tôi không biết vì sao cậu ấy lại có hiểu lầm như thế nữa.

“Thân phận của tớ cậu biết mà. Cho nên tớ chỉ có thể răm rắp nghe theo lời của Tống Tử Trác. Nhưng còn với cậu, tớ tuyệt đối không hề không quan tâm. Dù sao...Dù sao cậu cũng chính là người bạn quan trọng nhất của tớ.”

Ngũ Vân Tri hơi hiaạt mình, vẻ mặt trống rỗng. Trong mắt dần xuất hiện tơ máu.

Cậu ấy đột nhiên cười với tôi.

Nụ cười này là thật lòng, không hề có chút giả tạo.

Cậu ấy khẽ nói, “Cậu đang gạt tôi đúng không?”

Tôi không hiểu lắm phản ứng của cậu ấy, nhưng tôi không muốn nảy sinh thêm bất cứ hiểu lầm gì nữa, vì thế tôi tha thiết đáp lời, “Tớ không lừa cậu đâu mà.”

“Cậu khẳng định là đang lừa tôi!” Ngũ Vân Tri trợn mắt, tóm chặt lấy tay tôi.

Tôi sững sờ nhìn cậu ấy.

Ngũ Vân Tri đột nhiên buông lỏng tay ra, trên môi vẫn là nụ cười không rõ nghĩa.

Sau đó cậu ấy cười càng lúc càng lớn. Còn lấy tay che mắt, bật cười.

Nụ cười của cậu ấy dường như cũng không hề vui vẻ, ngược lại còn ngập tràn vẻ trào phúng cùng chua xót.

Ngũ Vân Tri bỏ bàn tay đang che mắt ra. Hai mắt cậu ấy đỏ lòm.

Trạng thái của cậu ấy có vẻ không ổn lắm. Tôi lo lắng, do dự hỏi, “...Cậu bị sao thế?”

Ngu Vân Tri lắc đầu, “Không sao. Chỉ là tôi phát hiện ra, mình thật nực cười.”

Cậu ấy đã nói thế rồi, sao có thể không có gì được cơ chứ.

Ngu Vân Tri chẳng nhìn tôi, chỉ tiếp tục nói, “Hôm nay đã đến đây rồi thì uống rượu với tôi đi.”

Sau đó cậu ấy đi lấy một chai rượu mạnh, bắt đầu tu rượu như đang uống nước.

Tôi vốn dĩ không nên uống rượu. Nhưng vì Ngu Vân Tri, cho nên tôi vẫn miễn cưỡng uống một chút cùng cậu ấy.

May là Ngu Vân Tri chỉ chăm chăm uống rượu của mình, ít nhìn đến tôi, mà cho dù có nhìn tôi thì cũng là ánh mắt tránh né, cho nên tôi mới có thể giả bộ uống, uống cũng không nhiều lắm.

Ngu Vân Tri nốc xong ba chai. Tôi lo quá nên khuyên cậu ấy dừng lại.

Cậu ấy chỉ cười, không hề nghe theo, vẫn tiếp tục uống.

Sau khi thấy cậu ấy uống quá nhiều, tôi rốt cuộc không nhịn được, đoạt lấy chai rượu trong tay cậu ấy.

Ngu Vân Tri mờ mịt nhìn tôi, cả người đột nhiên đổ ập lên người tôi, tay ôm lấy tôi.

Khoảng cách gần như thế khiến tôi sững cả người. Hai má không nhịn được đỏ ửng lên, tiếng tim đập “thình thịch” vang lên đến tận màng nhĩ.

“Thật xin lỗi...” Giọng Ngu Vân Tri nhỏ như muỗi, “Tôi chính là cái thằng ngu nhất trên đời này.”

11. Chương 11

Tâm trạng tôi lúc đó rất kích động, lại bởi vì giọng nói của cậu ấy quá nhỏ nên tôi không nghe rõ được lời cậu ấy nói, tôi theo bản năng hỏi lại, “Cậu nói gì cơ?”

Ngu Vân Tri cười một tiếng, ngẩng mặt lên nhìn tôi. Ánh mắt cậu ấy có chút mê say, cũng có chút trấn tĩnh, “Tôi nói là, tôi đúng là khờ hết thuốc chữa, ngu ngốc đến mức không thể tha thứ nổi...”

Tôi hoang mang, không hiểu lời cậu ấy nói lắm, chỉ nghĩ đây là do say rượu nên cậu ấy mới nói linh tinh như vậy.

Ngu Vân Tri nói xong, tay cậu ấy ôm tôi càng chặt, thậm chí đầu của cậu ấy cũng chôn vùi vào gáy cổ của tôi.

Tôi có thể cảm nhận được lực tay của cậu ấy trên lưng tôi, khiến tôi không thể giãy dụa, cũng có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng trên gáy cổ của mình, cũng có thể cảm nhận được mùi hương bạc hà riêng biệt kia.

Tất cả đều là của Ngu Vân Tri. Chỉ cần nghĩ đến đây, tôi lại như được chìm đắm trong niềm hạnh phúc vô bờ bến.

Có điều cho dù tôi có lưu luyến Ngu Vân Tri đến mức nào, lý trí thanh tỉnh vẫn luôn nhắc nhở tôi rằng, quan hệ của chúng tôi cùng lắm cũng chỉ có thể là quan hệ bạn bè mà thôi, không thể nào tiến thêm một bước nữa. Cho nên giờ phút này, sự thân mật chặt chẽ này quả là không thích hợp với chúng tôi.

Vì thế sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cuối cùng tôi cũng mạnh mẽ dùng lý trí áp đảo tình cảm, bắt chính mình không được nghĩ đến khát vọng trong lòng mà thoát khỏi vòng tay ấm áp của cậu ấy. Sau đó tôi đỡ cậu ấy ngồi lên ghế sofa.

Lúc sau vì để che dấu cảm xúc của mình, dù biết rõ Ngu Vân Tri đã say rượu nhưng tôi vẫn nói một câu giấu đầu hở đuôi, “Cậu dựa gần vào tớ như thế để làm gì? Cảm giác rất kỳ quái.”

Nói xong tôi gượng gạo nhếch khóe miệng lên, muốn lộ ra một nụ cười trêu đùa, nhưng lại không thành công. Tôi cười không nổi.

“Kỳ quái à?” Ngu Vân Tri đột nhiên mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, mang theo men say.

Nghe cậu ấy nói thế, trong lòng tôi khẽ động, nhất thời gần như là bản năng mà lo lắng cậu ấy nhìn ra được cái gì đó.

Nếu nói là kỳ quái thì không biết có xúc phạm tới cậu ấy không nhỉ? Nhỡ cậu ấy giận thì sao? Rồi lại khiến cậu ấy nghĩ ngợi, rồi lại không vu, rồi lại hiểu lầm...

Trong đầu tôi lo lắng đủ kiểu. May mà cuối cùng tôi cũng lấy lại được lý trí, không chế được cảm xúc của mình.

Sắp chết đến nơi rồi, tôi và cậu ấy tuyệt đối không có khả năng. Đã thế thì không cần để cậu ấy biết được tâm tư của mình, không được để lộ ra một chút manh mối nào.

Tôi cười nhạt một cái, ra vẻ tự nhiên bảo, “Đương nhiên là kỳ quái. Hai thằng con trai tự đứng lại dựa sát vào nhau như thế.”

Thấy cậu ấy ngồi trên sofa tử tế rồi, tôi liền vội vàng đứng lên, muốn tạo khoảng cách với cậu ấy.

Kết quả là tôi bị cậu ấy tóm lấy tay.

Trời đất rung chuyển, tôi bị cậu ấy kéo nên mất thăng bằng, ngã lên người cậu ấy.

Khoảng cách quá gần, tôi gần như còn cảm nhận được hơi thở khe khẽ của cậu ấy đang phả vào mặt mình.

Toàn thân tôi cứng ngắc, trái tim như dừng đập.

Ngu Văn Tri gần như vậy, cho dù lý trí tôi vẫn luôn không ngừng kêu gào thì tôi cũng không còn hơi sức đâu để đẩy cậu ấy ra nữa.

Tôi không thể không thừa nhận, tôi không thể kháng cự sự hấp dẫn này.

Đôi mắt Ngu Văn Tri đen nhánh, lộ ra vẻ thanh tỉnh.

Tôi trở mắt nhìn cậu ấy hơi rướn người lên, lại gần tôi hơn nữa.

Mùi bạc hà nhàn nhạt càng lúc càng đậm mùi, bao phủ toàn bộ mũi tôi.

Tôi không thể nhúc nhích, chỉ có thể ngồi yên quan sát hành động của cậu ấy, nhìn đôi mắt sâu thẳm của cậu ấy. Tôi từ từ nhắm mắt lại.

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên.

Ngu Văn Tri dừng động tác lại.

Tôi giống như bừng tỉnh mà mở mắt ra, kích động đẩy cậu ấy ra.

Ngu Văn Tri nhận điện thoại.

Tôi không còn lòng dạ nào ngồi lại nữa, trong lòng phức tạp khó tả, nhất thời không biết nên cảm thấy may mắn vì điện thoại đổ chuông đúng lúc, hay là...tiếc nuối.

Đến nước này mà vẫn còn cảm thấy tiếc nuối được thì tôi đúng là cái loại bất trị rồi.

Tôi thắm hít sâu một hơi, lại một lần nữa ý thức được, trước mặt Ngu Vân Tri tôi quả nhiên không thể chống cự dù chỉ là một chút.

Tôi không thể ở đây thêm nữa. Kỳ thật mục đích tới đây hôm nay của tôi đã đạt được rồi, hiểu lầm giữa tôi và Ngu Vân Tri đã được cởi bỏ.

Tôi đã không còn lý do gì để nán lại nữa rồi.

Hơn nữa, nếu tiếp tục ở lại, tôi không biết mình còn có thể chống cự được bao lâu nữa.

Tuy tôi lo lắng vì Ngu Vân Tri uống rượu nhiều, nhưng dẫu sao thì cậu ấy cũng là chủ của nhà hàng này, ở trong này sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Nghĩ vậy, tôi không còn do dự nữa, nói tạm biệt một tiếng với cậu ấy rồi vội vàng rời đi.

Lúc bước đi, tôi thậm chí còn không dám quay đầu lại nhìn phản ứng của Ngu Vân Tri.

Ngồi trên xe, tôi nhịn không được cười khở một tiếng. Tôi đúng là chặt vật mà, vừa rồi quả đúng là chạy chết trời.

Về tới nhà, tôi nằm lên giường, không kìm được lại bắt đầu nhớ lại phản ứng của Ngu Vân Tri tối nay.

Nghĩ đến hành động kỳ lạ của cậu ấy, nghĩ đến nụ hôn gần như sắp thành của cậu ấy khi ôm tôi lúc say, lòng tôi lại trở nên hoảng hốt.

Hành động của Ngu Vân Tri là sao nhỉ? Là do uống rượu say, hay là...

Tôi lập tức đập tan vọng tưởng của mình.

Chuyện tôi đã có ý nghĩ không an phận với cậu ấy, cũng coi như thôi đi, đằng này tôi lại còn mơ tưởng Ngu Vân Tri có ý gì đó với mình nữa chứ. Si tâm vọng tưởng, buồn cười đến cực điểm.

Con người ta khi sắp chết có phải đều có những ý nghĩ mơ mộng như vậy hay không?

Đổi lại là tôi trong quá khứ, cho dù có là nằm mơ tôi cũng sẽ không mơ đến chuyện như vậy đâu, bởi vì tôi biết chuyện này là tuyệt đối không có khả năng.

Tôi thở dài một hơi, ép mình không được nghĩ nhiều nữa.

Chẳng qua chỉ là do Ngu Vân Tri say rượu thôi mà. Nói không chừng sáng mai sau khi tỉnh rượu rồi cậu ấy sẽ chẳng còn nhớ được cái gì nữa.

Chùm chăn lên đầu, tôi đắm mình trong bóng đêm.

Chỉ là bóng đêm cũng không thể giúp tôi bình tĩnh được nhiều lắm.

Tuy tôi đã tận lực không nghĩ linh tinh, nhưng trong đầu lại cứ không nhịn được mà xẹt qua một ý nghĩ: Nếu Ngu Vân Tri thực sự thích tôi, dù chỉ là một tí tì ti, vậy thì quan hệ của chúng tôi sẽ ra sao?

Hư ảo quá mức đẹp đẽ như vậy, tôi cũng không dám nghĩ nhiều.

Sáng hôm sau tỉnh lại, sắc trời ngoài cửa sổ vẫn còn mờ mịt.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, bây giờ là 5 giờ sáng. Vậy là tôi ngủ chưa được 4 tiếng.

Gần đây thời gian ngủ của tôi càng lúc càng ngắn, cũng không được sâu giấc, thường xuyên tỉnh lại lúc nửa đêm.

Lúc này thân thể của tôi tuy vẫn rất mệt mỏi nhưng lại không hề buồn ngủ một chút nào.

Tôi nằm trên giường một chút rồi mới ngồi dậy, bắt đầu thu dọn hành lý.

Sắp xếp xong, tôi ăn qua loa bữa sáng rồi ra ngoài.

Mọi thứ đều xong rồi, chỉ cần đợi đến ngày mai là tôi có thể rời khỏi đây rồi. Rời khỏi thành phố mà tôi đã sống suốt 20 năm, rời khỏi những người mà tôi quen thuộc, rời khỏi cuộc sống quá khứ, rời xa tất cả.

Cho nên hôm nay tôi muốn quan sát nơi này thật kỹ càng.

Mặc dù đã tính toán như vậy, lúc bước ra ngoài, nhìn khung cảnh xung quanh, tôi vẫn có chút mờ mịt.

Thành phố to như thế, những chỗ tôi muốn tới nhìn cũng có rất nhiều, mà thời gian thì chẳng còn lại là bao nhiêu. Tôi nhất thời không biết mình nên đi đâu.

Tôi đứng nguyên tự hỏi mình, vẫn không ra được kết quả gì, vì thế tôi quyết định không nghĩ nữa, cứ đi dọc theo con phố này là được.

Tôi vô thức bước đi, lẳng lặng ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh, bất tri bất giác tôi nhận ra mình đã đi tới một chỗ cực kỳ quen thuộc.

Đây là một công viên nhỏ, tôi cũng không biết nó tên là gì nữa. Chỗ này khá hẻo lánh, nhưng cách Tổng gia cũng không xa lắm.

Trước đây Tổng Tử Trác và Ngu Vân Tri vẫn thường trộm tới đây chơi, tôi cũng là vì bất an nên mới đi theo sau khuyên bọn họ trở về nhưng cả hai đều nhất quyết không chịu về.

Mỗi lần bị phát hiện, cả hai cùng lắm cũng chỉ bị phạt một tí, nhưng tôi thì sẽ bị cha phạt cực kỳ nặng.

Có một lần, lúc đấy đang là mùa đông cực kỳ lạnh, tôi bị phạt quỳ gối ngoài nhà, nước mắt chảy ra cũng gần như bị đóng thành băng.

Tôi hơi mỉm cười, bước vào trong công viên.

Kỳ thật chỗ này cũng không phải chỉ là toàn kỷ niệm xấu đối với tôi.

Tôi nhớ có hôm Tổng Tử Trác vì nghịch ngợm nên bị gãy một tay, bị Tổng gia bắt nằm yên trên giường.

Ngu Vân Tri biết chuyện liền trộm kéo tôi tới công viên này.

Hôm đó công viên cực kỳ yên ắng. Tôi cẩn thận đi theo sau Ngu Vân Tri, trong lòng mặc dù có chút cảm giác bất an vì việc lén đi ra ngoài nhưng cũng đã bị niềm vui được ở một chỗ với Ngu Vân Tri át đi hết rồi.

Ngu Vân Tri lúc ấy có vẻ không được vui cho lắm, cậu ấy lạnh mặt tới chỗ đu dây ngồi xuống, không nói một lời.

Tôi quan sát một lúc lâu, nghĩ là cậu ấy giận vì tôi không đứng lên đẩy dây đu cho cậu ấy. Tôi do dự mãi mới có dũng khí nói, “Cậu đừng giận. Để tớ đẩy dây đu cho cậu nhé.”

Nói xong tôi cũng không dám nhìn cậu ấy. Chỉ khấn thầm mà chăm chăm nhìn vào góc áo của mình, đợi cậu ấy lên tiếng.

Lúc sau tôi lại nghe thấy tiếng cậu ấy nói khẽ “thật là tốt”.

Tôi nhin không được mà nở nụ cười.

“...Trông ngốc quá.” Cậu ấy nhìn thấy nụ cười của tôi, sững sốt một chút, sau đó vươn tay chọc vào má lúm

đồng tiền của tôi. Rồi cậu ấy lại xoay mặt đi, khẽ hừ một tiếng, “Muốn đẩy thì đẩy nhanh đi.”

Tôi vui vẻ chạy ra đằng sau dây đu, dùng sức mà đẩy.

Kết quả là tôi chỉ có thể đẩy dây đu cách mặt đất cao một chút chứ không thể đẩy cậu ấy lên cao tí được.

Sức lực của tôi quả là rất yếu. Ý thức được chuyện này, tôi bắt đầu cảm thấy uể oải.

“Cậu đẩy kiểu này thì chi bằng để tôi tự đẩy cho rồi.” Ngu Vân Tri quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt lạnh băng đã hòa hoãn được một chút. Thấy được vẻ mặt của tôi, có vẻ như là thấy rất buồn cười nên cậu ấy bỗng cười nhạt một cái, “Tôi vẫn chưa chán mà cậu đã chán rồi à?”

Mặt tôi đỏ bừng lên, đứng nguyên tại chỗ hết nửa ngày, khẽ cắn môi, bắt đầu thề thốt, “Về sau nhất định tớ sẽ tập luyện thật chăm chỉ, sẽ uống nhiều sữa, nhất định sẽ đẩy được cậu lên cao! Tớ hứa đấy!”

Ngu Vân Tri càng cười to hơn. Cậu ấy nhìn tôi, rồi đột nhiên nhảy xuống, kéo tôi ngồi lên trên bàn đu dây, “Được rồi. Vậy hôm nay để tôi đẩy cho cậu trước. Về sau chờ đến lúc cậu có thể đẩy cho tôi thì lúc đấy sẽ để cậu làm.”

Tôi ngồi trên bàn đu, thụ sung nhược kinh mà nắm lấy dây đu, lắp bắp không nói nên lời.

Sau đó Ngu Vân Tri bắt đầu đẩy dây đu cho tôi.

Dây đu bị đẩy lên cao, tôi ngồi trên bàn đu đón gió, trộm nhìn mặt Ngu Vân Tri ở phía sau. Vẻ mặt của cậu ấy có chút mơ hồ, nhưng vẫn khiến tôi cảm thấy thật dịu dàng.

Lúc đu dây xong thì sắc trời cũng đã tối. Cậu ấy kéo tôi cùng ngồi xuống bên cạnh dây đu.

Tôi nhìn một bên mặt của cậu ấy, chỉ hận thời gian ở bên cậu ấy không thể kéo dài thêm chút nữa, vì thế tôi chẳng thể mở mồm nói lời thúc giục cậu ấy về nhà nữa.

Ngu Vân Tri hơi dựa gần vào tôi, mắt nhắm nhìn hoàng hôn, ngồi thật yên lặng.

Sau một lúc lén nhìn cậu ấy, vì sợ bị phát hiện nên tôi không dám nữa. Mắt chuyển hướng nhìn phía trước, chỉ là trong đầu lại thầm nghĩ tới dáng vẻ mà mình vừa ngắm được của cậu ấy.

Ngồi đây, nương theo một chút ánh sáng hoàng hôn, tôi phát hiện một bí mật nhỏ trên bàn đu dây.

Bàn đu dây này làm từ gỗ, có một khe hở rất dài, bên trong có một khe hở rộng có thể nhét giấy vào trong.

Tôi tò mò nhặt một chiếc lá mảnh mà đẹp, sau đó thử nhét vào thì thành công.

Phát hiện này làm cho tôi lúc đó rất hưng phấn.

Tôi chỉ vào bàn đu dây nói cho Ngu Vân Tri biết, “Việc này chỉ có hai chúng ta biết thôi. Về sau chỗ này sẽ là nơi cất giấu bí mật của chúng ta nhé? Tôi sẽ giấu thứ quan trọng nhất của mình vào khe hở này.”

Ngu Vân Tri cười nhạo một tiếng, “Khe này nhỏ như thế thì giấu được cái gì vào đó cơ chứ?”

Tôi cảm thấy lời cậu ấy nói rất có lý. Bởi vì món đồ chơi xe đẩy là thứ mà tôi yêu quý nhất sẽ không thể nhét vừa vào cái khe này được. Vì thế tôi nhú mày, trở nên khó xử, “Vậy...phải làm sao bây giờ?”

Ngu Vân Tri buồn cười bảo, “Nếu đã là thứ quan trọng, giấu không nổi, lại sợ bị cướp, thế thì tốt nhất là nên phá hủy nó đi.”

Tôi không hiểu lắm, “Vì sao lại làm thế? Nếu tôi phá hỏng xe đẩy, về sau sẽ không thể chơi được nữa, cũng sẽ không thể nhìn thấy đồ chơi xe đẩy nữa.”

Ngu Vân Tri chỉ cười chứ không nói, tầm mắt vẫn nhìn về phía chân trời.

Phía cuối chân trời, ánh tà dương như máu, nắng chiều như lửa đỏ.

—

Tôi tới ngồi xuống bên cạnh dây đu.

Nơi này vẫn như cũ, gần như không thay đổi gì cả.

Chỉ là bàn đu dây đã cũ lắm rồi, tấm ván gỗ đều đã mục nát.

Tôi lặng nhìn trong chốc lát rồi mới nhẹ nhàng ngồi lên bàn đu.

Tôi nhớ rõ, năm đó lúc ngồi lên trên bàn đu, hai chân đều không thể chạm đất, còn hiện giờ bàn đu này đối với tôi mà nói thì quả là quá nhỏ bé.

Tôi nhẹ nhàng đẩy dây đu, nghĩ lại lời hứa hẹn hồi nhỏ của mình, nghĩ tới quãng thời gian tôi khổ luyện để rèn thân thể, rồi từ đó bắt đầu thích quyền anh.

Thế mà khi tôi đã có đủ sức lực để đẩy cho Ngu Vân Tri, cậu ấy lại như đã quên sạch chuyện này mất rồi.

Cái chiều hoàng hôn ngày đó cứ như chỉ là ảo giác của mình tôi vậy.

Tôi khe khẽ thở dài một hơi, mở ví tiền, lấy ra từ trong đó một tấm ảnh.

Trong ảnh này chỉ có tôi và Ngu Vân Tri, chúng tôi đều mặc đồng phục, áo sơ mi trắng như tuyết, bộ dáng ngây ngô.

Đây là thời điểm lúc chúng tôi còn đang học sơ trung.

Ngu Vân Tri đứng dưới tàng cây, tóc đen như mực, da trắng như tuyết, vóc dáng cao ráo, áo sơ mi trắng phẳng phiu.

Lúc học sơ trung, cậu ấy đã không còn vẻ bướng bỉnh tình nghịch như hồi còn nhỏ nữa. Khi chụp bức ảnh này, cậu ấy đứng thẳng người, một nhánh cây xanh biếc nhô ra bên phía tai của cậu ấy, càng làm cho vẻ mặt của cậu ấy thêm lạnh lùng.

Tấm ảnh này chụp vào lúc gần đến ngày tốt nghiệp. Tôi, Tống Tử Trác và Ngu Vân Tri đều chụp chung một tấm, chỉ là hình của Tống Tử Trác đã bị tôi khéo léo cắt đi rồi, vì thế trong ảnh chỉ còn có 2 người là tôi và Ngu Vân Tri mà thôi.

Không có Tống Tử Trác, tấm ảnh này thoát nhìn thật giống như là hình chụp chung của riêng hai bọn tôi vậy.

Tôi trân trọng ngắm lại ảnh một lần nữa, sau đó mới cẩn thận nhét nó vào khe rỗng trên bàn đũa.

12. Chương 12: Phiên Ngoại Của Ngu Vân Tri

Tổn thể hệ của Ngu Vân Tri, Ngu gia có ba đứa con, Ngu Vân Tri là con cả.

Thoạt nhìn thì đây là vị trí được coi trọng nhất, nhưng trên thực tế, địa vị của Ngu Vân Tri tại Ngu gia lại cực kỳ xấu hổ.

Là bởi vì tuy trên danh nghĩa, Ngu Vân Tri là con của lão Nhị Ngu gia, nhưng kỳ thật cậu lại không hề biết cha ruột mình là ai.

Gia nghiệp Ngu gia rất lớn, thế hệ đông đúc, bề ngoài trông thì vinh quang sáng loáng, nhưng nội bộ thì

lại chứa chất không ít chuyện bản thủ.

Mẹ ruột Ngu Vân Tri bị người ta hại.

Mẹ cậu năm đó xinh đẹp vô cùng, có thể nói là phong hoa tuyệt đại, người theo đuổi bà nhiều như cá trong sông.

Lão Đại Ngu gia là một trong số đó. Nhưng đến cuối cùng mẹ Ngu Vân Tri lại không chọn lão Đại Ngu gia, cũng không chọn thanh niên tuấn tú nào khác mà lại chọn gả cho lão Nhị Ngu gia, một người vô quyền vô thế tại Ngu gia, thoát nhìn ôn nhu hướng nội, thậm chí có thể nói đây là người đàn ông có tật hay mắc cỡ.

Bà đã nghĩ người này sẽ mang hạnh phúc đến cho mình, nhưng rồi hóa ra ông ta lại chỉ tạo ra bi kịch cho cuộc đời bà mà thôi.

Đêm tân hôn ngọt ngào, mẹ Ngu Vân Tri lại bị bác cả của chính mình cưỡng hiếp.

Chồng bà nhìn thấy rõ ràng, biết hết, nhưng một câu cũng không nói, cũng chẳng quan tâm.

Mẹ Ngu Vân Tri lúc đầu còn giãy dụa phản kháng, sau mới nhận ra tất cả đều là vô dụng.

Bà bị nhốt trong Ngu gia, bị bắt phải sống cuộc sống một gái hai chồng ghê tởm.

Mẹ Ngu Vân Tri cũng coi như là người kiên cường. Sống cuộc sống không có thiên lý như thế, tuy bà tuyệt vọng nhưng vẫn luôn giữ lấy một tia hi vọng mỏng manh rằng mình sẽ trốn thoát được khỏi đây. Tận đến khi ‘giọt nước tràn ly’ (), bà mới phát hiện mình đã mang thai.

() (thành ngữ) Khi mâu thuẫn bị đẩy lên đến đỉnh điểm thì nó sẽ bùng nổ.

Bà muốn phá bỏ đứa nhỏ không rõ cha này đi. Nhưng dù bà có đấu tranh đến mức nào thì bà cũng bị ép phải sinh đứa nhỏ ra. Sau đó bà hoàn toàn phát điên.

Sau khi sinh Ngu Vân Tri, việc đầu tiên bà làm là muốn bóp chết cậu. Kết quả là không thành công, trái lại bà còn bị nhốt ở trong phòng, sống dở chết dở, điên điên khùng khùng.

Sống như vậy suốt ba năm, rốt cuộc bà cũng được chết như ý nguyện.

Một người phụ nữ xinh đẹp cứ thế ‘hương tiêu ngọc vãn’ tại Ngu gia.

Khi biết được tất cả mọi chuyện là năm Ngu Vân Tri vừa tròn 12 tuổi.

Bấy giờ cậu đã hiểu được vì sao thái độ của người trong nhà đối với mình lại kỳ quái như thế.

Cũng hiểu được vì sao hồi nhỏ cha lại đối xử lãnh đạm với mình, thậm chí còn gửi cậu tới Tổng gia nhờ nuôi hộ. Cậu chính là kết tinh của tội ác dơ bẩn trong cái nhà này, có lẽ chỉ cần liếc mắt nhìn cậu một cái thôi là ông sẽ nhớ lại toàn bộ quá khứ bẩn thỉu đã qua.

Hiểu rõ được chuyện này, trong lòng Ngu Vân Tri cũng không dậy sóng quá mức, chỉ có đúng một cảm giác: thì ra là thế. Sau đó rất nhanh cậu bắt đầu tính toán kế hoạch, nên lợi dụng thân phận đặc biệt này như thế nào để có lợi nhất cho chính mình.

Có lẽ cậu thật sự là kiểu người trời sinh lạnh bạc.

Từ nhỏ cậu đã trưởng thành sớm đến đáng sợ, có thể dễ dàng phán đoán được hỉ nộ ái ố của những người xung quanh, nhưng chính bản thân cậu lại thiếu hụt phần tình cảm này, đối với mọi thứ xung quanh đều có thái độ cực kỳ lạnh lùng.

Không biết tính cách này là do huyết thống dơ bẩn hay là do hoàn cảnh sống tại Ngu gia đã tạo nên cho cậu tính cách này nữa.

Ngư Vân Tri tuy thiếu mất tình cảm nhưng từ nhỏ cậu đã rất biết cách ngụy trang.

Sau khi cậu biết mình không giống những người khác, cậu bắt đầu quan sát phản ứng yêu thích của những người xung quanh, sau đó bắt chước phản ứng của họ.

Cho nên thân phận của Ngư Vân Tri tuy có đặc thù nhưng cũng không hề bị bất nạt gì.

Ngư Vân Tri sống ở Ngu gia đến năm 8 tuổi thì bị đưa đến Tổng gia.

Ở Tổng gia, cậu gặp được một người rất đặc biệt.

Trước kia cậu chưa từng có cảm xúc quá mãnh liệt đối với bất kì ai, mãi cho đến khi gặp được người này.

Da cậu ta trắng như tuyết, tóc đen kịt, ngũ quan hoàn mỹ, trên người toát ra vẻ khờ dại lại thuần khiết. Cậu ta đứng ở nơi đó, giống như một thiên sứ được gửi tới nhân gian.

Gần như trong khoảnh khắc nhìn thấy người đó, toàn bộ lực chú ý của Ngư Vân Tri đã bị cậu ta đoạt lấy.

Cậu muốn người này! Cậu nhất định phải có được người này!

Đây là lần đầu tiên cậu sinh ra loại cảm xúc mãnh liệt đến vậy.

Cậu kiềm chế cơ thể đang run lên vì hưng phấn, nở một nụ cười mà cậu biết là sẽ dễ dàng nhận được hảo cảm từ người khác.

Khi cậu ta có ấn tượng tốt với mình thì cậu có thể tiếp cận với cậu ta rồi. Tiếp cận được rồi thì có thể có được cậu ta...

Lúc giới thiệu về bản thân xong, cậu nghe người đó dùng giọng nói mềm mại tự nói ra tên của chính mình.

Kiều Uất Nhiên.

Cậu sẽ nhớ kỹ.

Cậu nhìn Kiều Uất Nhiên, lần đầu tiên nở nụ cười thật lòng.

Ở Tổng gia được một thời gian, Ngu Vân Tri nhanh chóng ý thức được, xây dựng quan hệ tốt với Tổng Tử Trác sẽ rất có lợi cho cậu.

Vì thế, cậu bắt đầu âm thầm dò la những thứ yêu thích của Tổng Tử Trác, sau đó tận lực tiếp cận, lấy lòng Tổng Tử Trác.

Rốt cuộc, cậu cũng thành công trở thành bạn của Tổng Tử Trác.

Nhưng sau khi tiếp cận Tổng Tử Trác, cậu lại nhạy cảm phát hiện ra, Tổng Tử Trác thật ra cũng để ý đến Kiều Uất Nhiên.

Điều này khiến cậu không thoải mái một chút nào, cảm giác như đồ của chính mình đang bị người khác rình rập vậy.

Rõ ràng chỉ có cậu mới có thể nhìn đến Kiều Uất Nhiên.

Vì thế cậu bắt đầu chia rẽ quan hệ của Tổng Tử Trác và Kiều Uất Nhiên.

Dần dặt Tổng Tử Trác, cô lập Kiều Uất Nhiên.

Mọi chuyện đối với cậu mà nói là quá đơn giản.

Cậu nhìn Kiều Uất Nhiên tủi thân đứng trong góc, cảm giác nơi nào đó trong lòng bị chạm nhẹ vào.

Khóc đi...

Nước mắt của cậu chỉ có thể vì tôi mà chảy xuống.

Nhưng chỉ vì sự xuất hiện của một người mà tâm tình vui vẻ của cậu đã bị phá hỏng. Đó chính là cha của Kiều Uất Nhiên.

Ông ta khiến Kiều Uất Nhiên phải rơi nước mắt, còn xui khiến Kiều Uất Nhiên phải nghe theo mọi yêu cầu của Tổng Tử Trác.

Thật sự không thể tha thứ!

Mấy lần cậu thật sự muốn giết chết cha của Kiều Uất Nhiên, nhưng rồi cuối cùng lại thu tay lại.

Nguyên nhân...có lẽ là vì cảm thấy giết ông ta dễ dàng như vậy là quá thoải mái cho ông ta rồi.

Nhưng kỳ thật còn một nguyên nhân nữa mà cậu không muốn thừa nhận, đó chính là lúc ấy cậu vẫn chưa có đủ năng lực để có thể giết chết cha của Kiều Uất Nhiên mà không lưu lại dấu vết gì.

Cậu có hơi sợ, sợ rằng giết chết ông ta rồi thì Kiều Uất Nhiên sẽ hận mình.

Cậu chưa bao giờ ngờ được mình cũng sẽ có loại cảm xúc này.

Tuy quyết định tạm thời chưa giết cha của Kiều Uất Nhiên vội, nhưng Ngu Vân Tri cũng không định để cho ông ta sống khả giả.

Tính kế cha của Kiều Uất Nhiên chỉ như một nốt nhạc đệm, cậu vẫn tập trung vào kế hoạch phá hỏng quan hệ giữa Tổng Tử Trác và Kiều Uất Nhiên hơn.

Cậu luôn tận dụng những thời cơ cực tốt để triển khai kế hoạch.

Cậu thường thừa lúc Kiều Uất Nhiên bị Tổng Tử Trác làm tổn thương, sau đó xuất hiện bên cạnh Kiều Uất Nhiên, dịu dàng an ủi Kiều Uất Nhiên, bắt đầu âm thầm dần dặt Kiều Uất Nhiên nảy sinh cảm giác căm ghét đối với Tổng Tử Trác.

Nhưng rồi cậu lại phát hiện bác cả của mình – cũng chính là chủ của Ngu gia rất thích bộ dáng lạnh lùng của mình. Dù sao thì hình tượng lạnh lùng cũng không có gì là không tốt, cậu sẽ không cần phải luôn tỏ

vẻ tươi cười, vả lại một người bình thường luôn lãnh đạm, đến khi tỏ ra ôn nhu thì nhất định sẽ càng khiến người khác không chống đỡ nổi.

Cho nên cậu vẫn luôn duy trì hình tượng lãnh đạm xa cách, chỉ có những lúc ở bên an ủi Kiều Uất Nhiên thì cậu mới để lộ thái độ ôn nhu.

Chiều này dùng rất được. Vì Kiều Uất Nhiên quả nhiên đúng như cậu đoán, đối với sự ôn nhu của cậu mà cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Chỉ là cậu không ngờ được rằng, bất luận thái độ của cậu ra sao, bất luận cậu có chăm ngời đến mức nào, Kiều Uất Nhiên vẫn đối xử ôn hòa với cậu, và vẫn trung thành tận tâm, bảo gì nghe nấy đối với Tống Tử Trác.

Kết quả không được như ý khiến cậu rất phiền não.

Cậu không thể chịu được việc Kiều Uất Nhiên đối xử tốt với Tống Tử Trác.

Vì thế cậu đẩy nhanh kế hoạch của mình, nói mấy câu kích động Tống Tử Trác tính kế để Kiều Uất Nhiên phải nhảy xuống bể bơi.

Thế nhưng đến khi nhìn thấy Kiều Uất Nhiên sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, hơi thở mỏng manh, cậu đột nhiên phát hiện cho dù kế hoạch của mình có thành công thì cậu cũng không thể nào vui vẻ cho nổi, trái lại chỉ cảm thấy sợ hãi, kích động.

Nếu Kiều Uất Nhiên thật sự xảy ra chuyện gì, cuộc sống về sau của cậu sẽ ra sao đây?

Cậu không dám tưởng tượng.

Cũng may là sau khi được điều trị thì Kiều Uất Nhiên vẫn còn sống.

Từ lúc đó, cậu phát hiện hóa ra mình vẫn luôn xem nhẹ tầm quan trọng của Kiều Uất Nhiên ở trong lòng, vì thế, cậu quyết định phá lệ thu tay lại đối với Kiều Uất Nhiên.

Cậu không còn dùng những thủ đoạn quá khích để đối phó với Kiều Uất Nhiên, cũng không còn tính kế để người khác làm tổn thương Kiều Uất Nhiên nữa.

Có điều cậu cũng không ngăn cản người khác làm tổn thương Kiều Uất Nhiên.

Bởi vì cậu muốn để Kiều Uất Nhiên biết rằng, chỉ có cậu mới là người duy nhất đối xử tốt với Kiều Uất Nhiên.

Nhưng chuyện khiến Ngụ Vân Tri không thể nhận được đó là, cho dù cha và Tống Tử Trác có làm gì thì

thái độ của Kiều Uất Nhiên đối với bọn họ vẫn cực kỳ tận tâm, ngoan ngoan nghe theo.

Duy nhất chỉ có đối với cậu là Kiều Uất Nhiên vẫn luôn giữ khoảng cách, thiếu nhiệt tình.

Cho dù là lúc hai người ngẫu nhiên ở cùng một chỗ, Kiều Uất Nhiên cũng vẫn luôn không nói lời nào, thậm chí ánh mắt cũng chưa từng nhìn tới cậu.

Lúc cậu đang nghĩ xem là có nên thay đổi sách lược với Kiều Uất Nhiên hay không thì bên Ngu gia lại xảy ra chuyện.

Em hai liên hợp với một vài lão già trong nhà, ép cậu phải xuất ngoại.

Cậu biết thời cơ chưa tới, vẫn chưa thể chống lại mũi nhọn này, vì thế cũng không phản kháng, chấp nhận bị tống ra nước ngoài.

Một lần đi là đi đến bốn năm.

Sau khi ra nước ngoài, cậu luôn nghe ngóng tin tức về Kiều Uất Nhiên, nỗi nhớ nhung cũng theo thời gian mà tăng lên càng lúc càng nghiêm trọng.

Đã lâu không được thấy Kiều Uất Nhiên, không thể nắm tay Kiều Uất Nhiên, khiến cậu cực kỳ thiếu cảm giác an toàn, cho nên thể xác lẫn tinh thần cậu đều rất khó chịu, thường xuyên khó ngủ phải thức trắng đêm.

Để có thể về nước sớm, cậu bắt đầu không để ý tới hậu quả mà đẩy nhanh kế hoạch của mình.

Một lần cậu bị trợ thủ đắc lực của mình đánh thức, “Ngu Vân Tri, gần đây bị làm sao vậy? Đạo này biểu hiện của cậu khiến tôi không nhận ra cậu nữa, nếu còn tiếp tục như thế này, cậu tự biết sẽ có hậu quả như thế nào rồi đấy.”

Ngu Vân Tri ngồi một mình trong phòng, không ăn không uống, trầm tư cả một ngày. Lúc ra khỏi cửa nhà, việc đầu tiên cậu làm là đi tìm bác sĩ tâm lý, sau đó lệnh cho cấp dưới không cần thông báo tin tức của Kiều Uất Nhiên cho mình nữa.

Cậu quả thật cần phải tỉnh táo lại, nếu còn tiếp tục tình trạng như cũ, vậy thì đừng nói đến chuyện có thể về nước để gặp Kiều Uất Nhiên, còn không biết là còn có thể giữ được mạng sống này hay không nữa.

Nhưng muốn không nghĩ tới Kiều Uất Nhiên thật sự là một việc làm rất khó. Cậu như người bị nghiện, không thể nhìn không thể nghe được tin tức của Kiều Uất Nhiên, cho dù có uống thuốc và nhận trị liệu của bác sĩ tâm lý thì cậu vẫn cứ bị mất ngủ như cũ. Có một khoảng thời gian, cả người cậu như một cái xác không hồn, cả ngày hốt hoảng, không thể tập trung tinh thần.

Ngay đến trợ thủ đắc lực của cậu cũng bắt đầu hối hận về đề xuất mà mình đã đưa ra cho cậu, thậm chí còn khuyên cậu khôi phục lại bộ dạng như trước.

Cuối cùng cậu vẫn phải dựa vào ý chí mà sống sót qua khoảng thời gian khó khăn nhất kia, sau đó cậu dần dần trở lại như bình thường, chỉ ít là biểu hiện ở bề ngoài.

Bốn năm, kế hoạch của cậu được thực hiện từng chút từng chút một. Sau bốn năm, rốt cuộc cậu cũng có thể về nước.

Cậu đem bốn năm xa cách của mình và Kiều Uất Nhiên tính hết lên đầu em hai của mình. Tất cả những khổ sở mà cậu từng phải chịu đựng, cậu sẽ khiến cho quãng thời gian sau này của em hai mình cũng phải ném trải những chuyện y hệt như vậy.

Sau khi về nước, nghĩ đến chuyện mình sắp có được Kiều Uất Nhiên, cậu lại nhin xuống ý nghĩ trong đầu, không chủ động đi gặp Kiều Uất Nhiên, chỉ cần chờ khoảng thời gian mấu chốt này qua đi, cậu sẽ sắp xếp một cuộc gặp mặt hoàn mỹ cho cả hai.

Nhưng có những lúc mọi chuyện không được như ý muốn, cậu và Kiều Uất Nhiên gặp lại nhau trong một hoàn cảnh rất đột ngột, thậm chí cậu còn không kịp phản ứng lại.

Sức ảnh hưởng của Kiều Uất Nhiên đối với cậu không hề giảm đi theo thời gian mà trái lại còn ngày càng tăng lên, còn mãnh liệt hơn cả bốn năm trước.

Cậu dồn tất cả chí lực kiềm chế mình, không để mình bị kích động đến thất thòi.

Cậu không còn sức lực để làm ra hành động nào khác, chỉ có thể làm mặt lạnh đứng nguyên một chỗ.

Sau đó, cậu không ngờ mình lại chỉ vì một bài tình ca mà tức giận rời đi.

Ra khỏi KTV, cậu hơi bình tĩnh lại, cứ mỗi lần ở trước mặt Kiều Uất Nhiên là cậu lại không khống chế được.

Cơn tức giận quá lớn như vừa rồi khiến cậu rất khó chịu.

Dù sao suốt bốn năm ở nước ngoài, cậu cũng chưa từng bị tức giận gì quá mức. Sau khi về nước, ngay cả cho tới lúc này, khi đối mặt với người cha luôn lạnh lùng đối với mình, cậu cũng vẫn cố gắng phun ra một câu thăm hỏi.

Thế mà Kiều Uất Nhiên lại rất có năng lực, lại dễ dàng tác động tâm tình của cậu đến vậy.

Cậu ngồi vào xe, rốt cuộc cũng không nhịn được mà khom người xuống, ôm ngực mình, không ngừng run rẩy. Một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, khóe miệng mang theo nét cười vắn vẹo, trên mặt còn có cả nước mắt.

Cậu sửa soạn lại bản thân, tỉnh táo lại, sau đó làm như không có việc gì mà trở về nhà. Không có bất kì ai phát hiện ra được sự khác thường của cậu.

Chỉ có cậu mới biết được nội tâm mình đang như thế nào mà thôi.

Mấy ngày sau, cậu vẫn không chế chính mình không được để ý đến Kiều Uất Nhiên, nhưng khát vọng đối với Kiều Uất Nhiên lại càng lúc càng sâu, gần như ăn mòn lý trí của cậu.

Có một hôm cậu trần trọc một lúc lâu, không nhịn được nên nửa đêm liền tỉnh dậy. Mở máy tính ra, đăng nhập vào địa chỉ mail đã lâu rồi cậu không dùng.

Trong đó ngoài một số mail rác ra thì còn có mấy mail của Kiều Uất Nhiên gửi đến.

Hầu hết nội dung đều chỉ là thăm hỏi như bình thường.

Nhưng Ngu Vân Tri vẫn không thể nhịn được mà đọc đi đọc lại, đọc nhiều đến mức thuộc lòng cả nội dung trong mail.

Sau đó cậu bỗng phát hiện có một mail vừa mới được gửi đến trong hôm nay.

Sau khi đọc xong mail đó, lý trí cậu vẫn chưa nghĩ được gì thì cậu đã theo bản năng mặc quần áo vào, cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Ngu Vân Tri chưa bao giờ cảm thấy vui mừng với quyết định của mình đến thế.

Nhờ vậy mà cậu mới biết được một chuyện gần như khiến cậu vui đến phát điên.

Kiều Uất Nhiên thích cậu?!

Kiều Uất Nhiên thích cậu!!

Ngu Vân Tri mượn rượu làm càn, gần như tham luyến mà dán sát lên người Kiều Uất Nhiên, lúc hai người sắp hôn môi thì lại bị tiếng chuông điện thoại phá quấy.

Lúc ấy cậu suýt thì ném vỡ điện thoại.

Đó là lần đầu tiên cậu xúc động đến mức mắt đi lý trí như vậy.

Có điều cuối cùng cậu vẫn không chế được mình, nhận điện thoại. Trơ mắt nhìn Kiều Uất Nhiên rời khỏi mình, sau đó chạy chết trời.

Vì cậu biết, nếu cậu không làm như thế, chỉ sợ cậu sẽ làm ra một số chuyện mất kiểm soát đối với Kiều Uất Nhiên mất.

#VL: Đợt trước không đọc kỹ phần sau, thấy văn phong tác giả ổn nên nhào hố. Mà sao làm đến chương này mình cứ có cảm giác nội dung của chương này nó cứ ảo ảo nhuốm mùi teenfic thế nào ấy T.T Tuy thấy thế nhưng đương nhiên mình vẫn sẽ lết nốt. Còn 8 chương nữa thôi, nhất quyết không bỏ!

13. Chương 13

Thời tiết hôm nay rất đẹp, những tia nắng ấm áp chiếu lên người tôi, gió nhẹ thổi hiu hiu, khẽ luồn qua tóc tôi, mang theo hương khí thiên nhiên. Tôi hơi nhắm mắt lại, say mê cong khóe miệng lên, hoàn toàn chìm đắm trong khung cảnh này.

Một tháng trước tôi đã bỏ lại mọi thứ rồi chuyển tới sống ở đây.

Đây là một thôn trang cực kỳ nhỏ bé và hiu lách. Trên bản đồ cũng chẳng có thông tin gì về nơi này.

Tôi biết đến nơi này cũng là nhờ bà ngoại.

Khi tôi còn bé, lúc đó mẹ tôi vẫn chưa qua đời, có một lần mẹ cãi nhau với cha, giận dữ rồi đưa tôi tới chỗ của bà ngoại.

Bà ngoại liền đưa tôi tới thôn trang nhỏ này.

Đây là quê của bà ngoại, nơi thâm sơn hẻo lánh, tách biệt với thế giới ngoài kia, mọi thứ đều là tự cung tự cấp.

Bà ngoại bảo tôi, năm đó nếu như không phải vì một số nguyên nhân, chỉ sợ cả đời này bà sẽ không bao giờ rời khỏi thôn trang này, sẽ không biết được thế giới ngoài kia là như thế nào, càng đừng nói đến chuyện sẽ gả cho ông ngoại sống ở Kyoto.

Nói xong, bà ngoại xoa đầu tôi, than nhẹ rằng đi đến cuối đời, rốt cuộc cũng chỉ thấy sống ở thôn trang này là tốt nhất.

Lúc ấy tôi vẫn không hiểu hàm ý của bà lắm, chỉ biết ngây ngốc liếm que kẹo, ngơ ngác nhìn bà.

Bà ngoại không nhận được. ý cười lan đến đuôi mắt. Bà dịu dàng nói cho tôi biết, thôn trang này cũng chỉ có hai người biết đến, đó chính là tôi và bà, ngay đến cả mẹ tôi cũng chẳng biết được.

May mà trước đây do vẫn luôn cực kỳ coi trọng bí mật này của hai bà cháu nên tôi đã cố gắng nhớ đường đi đến thôn trang, cho nên bây giờ mới có chốn dung thân.

Thôn trang giống như chốn bồng lai tiên cảnh, cực kỳ đẹp, không khí tươi mát, từ sau khi người trong thôn biết tôi là cháu của bà ngoại thì đối xử với tôi cực kỳ thân thiết.

Tôi sống trong căn nhà trước đây bà ngoại ở.

Đồ dùng trong nhà đều đủ cả. Tôi còn tìm được trong nhà kho không ít đồ tốt.

Chẳng hạn như tôi đã tìm được một cái ghế dựa nhỏ xinh.

Tôi thường nằm trên ghế tận hưởng ánh nắng mặt trời.

Cuộc sống như vậy thích ý vô cùng. Lúc ánh nắng chiếu lên đầu mình, tôi có cảm tưởng như mọi chuyện trong quá khứ đều bị trôi đi sạch sẽ.

Mỗi ngày, ngoài việc nhàn nhã nằm trên ghế ra thì thỉnh thoảng tôi cũng sẽ đọc một ít sách trong phòng sách của bà.

Phòng sách của bà chứa rất nhiều sách lịch sử, tất cả đều là chữ phồn thể.

Sau khi tốt nghiệp trung học, tôi đã không còn tiếp xúc với chữ phồn thể nữa.

Nếu đổi lại là trước kia, tôi tuyệt đối sẽ không có đủ kiên nhẫn mà ngồi lật xem từng trang khó hiểu như thể này đâu.

Nhưng giờ khắc này đây, khi sống ở thôn trang này, ngồi trong căn nhà cũ kỹ này, còn có cả ánh nắng ở bên ngoài nữa, không biết vì sao tôi lại sinh ra hứng thú muốn đọc sách thật tỉ mỉ.

Trong lúc đọc sách, tôi còn thường tự pha cho mình một chén trà.

Kỳ thật trong thôn không hề có lá trà, có điều ở đây có một loại lá cây đặc biệt, sau khi phơi nắng xong, cho vào đun với nước sôi thì sẽ ra được mùi trà thơm ngát.

Mới đầu tôi còn chưa có thói quen dùng loại lá cây này để pha trà, lâu dần tôi lại cảm thấy dần dần yêu thích hương vị này.

Đương nhiên, phạm vi hoạt động của tôi không phải chỉ có mỗi ở quanh căn nhà của bà ngoại.

Sau khi ăn xong bữa sáng, tôi sẽ đi xung quanh thôn, rèn luyện cơ thể, hít thở không khí trong lành, nhân tiện thưởng thức cảnh đẹp quanh đây.

Hôm nào có hứng, tôi sẽ đi tới cái hồ nhỏ trong thôn để câu cá.

Hồ nhỏ này cũng vắng vẻ, không phải là chỗ lấy nước chính của thôn, cho nên chỉ có rất ít người tới đây ngồi.

Tôi thường ra đây câu cá vào sáng sớm hoặc lúc chiều tối, thời điểm này cũng chỉ có một-hai người tới đây ngồi, có hôm còn chẳng có lấy một bóng người.

Vắng vẻ như vậy cũng không có gì không tốt cả.

Tôi luôn nhớ rõ mình là người sắp chết, cho nên cũng cố gắng tránh việc thân cận quá với mọi người trong thôn, căn bản cũng chỉ là trao đổi tên tuổi với mọi người mà thôi.

Tôi hi vọng vào ngày tôi chết, thân thể của tôi sẽ như sương khói mà tan trong gió, không lưu lại dấu vết, không khiến cho ai phải vì mình mà thương cảm.

Cho nên ở trong thôn này, tôi chính là ‘độc lai độc vãng’ ().

() : Ý là chỉ có một mình.

Cũng có hơi cô tịch. Ban đầu, lúc tôi chỉ có một mình ngồi trong phòng, nhìn qua song cửa sổ, thấy vài người trong thôn xưng bạn xưng bè, nói cười vui vẻ, trong lòng sẽ cảm thấy có chút buồn bã, nhưng về sau, tôi cũng quen dần với cuộc sống cô tịch này.

Bởi vì xung quanh tôi còn có gió mát trăng thanh, có mùi hoa thơm, có tiếng chim hót, có sách để đọc, sống một mình cũng không đến nỗi lắm.

Hôm nay sau khi đã nằm trên ghế tựa được một lúc, tôi đứng dậy thu dọn lại nhà rồi đem chăn đi phơi nắng, sau đó lại đi tưới hoa.

Làm xong mọi việc, tôi lại tự pha cho mình nước trà, rồi bắt đầu ngồi đọc sách bên cửa sổ.

Bất tri bất giác đã tới trưa.

Tôi bỏ sách xuống, làm cơm ăn, nghỉ ngơi một chút. Đến hai-ba giờ chiều, tôi cầm đồ đi câu cá.

Tới hồ nhỏ thì thấy đã có một người đang thả câu ở đây rồi.

Tôi hơi ngạc nhiên. Người trong thôn này không ai có hứng thú với chuyện câu cá cả.

Tôi không nhận được lại liếc người kia thêm vài lần.

Người kia để tóc ngắn, tư thế ngồi bên hồ nghiêm chỉnh, thắt lưng thẳng tắp. Dù cho là đang câu cá, trên người của người đó cũng chẳng tỏa ra một nửa cảm giác thanh thản gì, trái lại chỉ có khí chất bất phàm, khiến người ta lạnh đến thấy xương.

Tôi mờ mịt nhìn bộ đồ câu cá hiện đại của người đó, bộ dáng của người đó cũng rất lạ, không giống với người ở trong thôn.

Tôi không nhận được, bắt đầu cảnh giác.

Đúng lúc tôi đang cẩn thận đánh giá người đó thì người đó đột nhiên quay đầu lại đây, ánh mắt sắc bén nhìn về phía tôi.

Tôi bị giật mình, lại thêm phần cảnh giác.

Người này rõ ràng đang ngồi quay lưng với tôi, thế mà chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã nhận ra được ánh nhìn của tôi, thậm chí còn xác định được chính xác chỗ tôi đang ngồi nữa.

Ánh mắt của người đó cũng không bình thường một chút nào, thậm chí còn mang theo sát khí nữa.

Tôi cầm chặt cần câu, căng thẳng nhìn lại người đó.

Đột nhiên người đó nở nụ cười. Nụ cười rất sáng lạn, có chút dã tính, nhưng cũng rất ấm áp, gần như khiến tôi quên đi ánh mắt sát khí mà tôi vừa nhìn thấy.

“Cậu cũng đến đây câu cá hả?” Người đó xoa xoa đầu, hơi ngượng ngùng nói, “Vừa nãy có trùng mắt với cậu một cái, xin lỗi nhé, đó là thói quen nghề nghiệp của tôi.”

Tôi không đáp lời.

Anh lại ngoắc tay gọi tôi, sau đó vỗ vỗ tay xuống chỗ trống bên cạnh mình, “Lại đây ngồi đi. Ngạc nhiên quá, ngoài tôi ra thì đây là lần đầu tiên tôi thấy có người tới đây câu cá đấy.”

Tôi khẽ nhếch khóe miệng, làm ra vẻ mặt đang cười. Sau đó chần chừ ngồi xuống bên cạnh anh.

Sau một hồi nói chuyện với nhau, tôi biết được tên của anh là Trịnh Khải Anh, là sĩ quan quân đội. Gần đây vì tình hình rối ren nên tạm thời từ chức, tới đây nghỉ ngơi đầu óc.

Trịnh...

Cái họ này không khỏi làm tôi nhớ đến thế gia tiếng tăm lừng lẫy về mặt quân sự và chính trị ở Kyoto, Trịnh gia.

Quan hệ của Trịnh gia cùng hai nhà Tống-Ngu gia trước giờ đều rất hòa hợp, nếu quả thật anh là người của Trịnh gia, thế thì tôi cũng không cần phải lo lắng làm gì cả.

Chỉ là tôi không biết lời anh nói là giả hay thật nữa.

Tôi còn đang suy nghĩ thì lại nghe thấy anh nói một câu, khiến tôi phải hốt hoảng.

“Hình như tôi từng gặp cậu rồi thì phải. Tôi còn nhớ lúc đó...cậu có phải là người ở chung với Đại thiếu gia Tống gia đúng không?”

Tôi ngẩng mạnh đầu lên nhìn anh.

“Dạo này Đại thiếu gia Tống gia đang tìm người nào đó, chắc là tìm cậu phải không?” Trịnh Khải Anh vô tư nhìn tôi, “Có điều cậu cứ yên tâm. Tôi sẽ không can dự vào chuyện này đâu.”

“Trước giờ tôi không thích cái kiểu kết giao giấu giếm diêm diểm. Tôi thấy vừa rồi cậu có tâm sự gì đó, nếu được cậu có thể tâm sự với tôi. Cũng hi vọng về sau cậu và tôi có thể thẳng thắn vô tư với nhau.”

Tôi nhìn Trịnh Khải Anh, ánh mắt của anh vừa trong veo vừa chân thành.

Tôi sống suốt hai mươi năm, thật đúng là lần đầu tiên gặp được người như vậy.

Tôi không kìm được cười một cái.

Nụ cười này không phải là cười giả hay cười cho có lệ, mà là xuất phát từ thật tâm của tôi.

Trịnh Khải Anh thấy thế cũng cười theo.

Tối lúc trời gần trở tối, chúng tôi quay về thôn.

Đọc đường về, chúng tôi nói chuyện rất nhiều, về mấy thông tin linh tinh, về quan chính, về tài chính – kinh tế, còn có cả lịch sử nữa.

Tôi vốn tưởng mình sẽ không bao giờ gặp được người nào ăn ý với mình ngay từ lần gặp mặt đầu tiên như vậy, nhưng sau khi nói chuyện với anh, tôi mới phát hiện chúng tôi có thể nói với nhau rất nhiều chủ đề.

Tận đến khi đứng trước cửa nhà tôi, chúng tôi vẫn còn chưa nói hết chuyện.

Trước khi rời đi, anh vẫy tay với tôi, bảo, “Mai lại cùng đi câu cá nhé. Tôi sẽ tới tìm cậu.”

14. Chương 14

Hôm sau lúc vừa mới tỉnh dậy, tôi hơi giật mình khi nhận ra tâm trạng mình có chút chờ mong.

Dọn dẹp xong, tôi ngồi bên cửa sổ đọc sách, chợt nhớ lại những chuyện còn đang nói dang dở với Trịnh Khải Anh, tôi có chút mong đợi được cùng anh nói chuyện tiếp.

Đây có phải là cảm giác khi gặp được tri kỷ không?

Tôi không nhịn được hơi cười. Nụ cười còn chưa tắt, đột nhiên tôi thấy ngứa cổ họng, bèn đứng dậy ho.

Ho mất một lúc lâu mới ngừng lại được. Lòng bàn tay che miệng của tôi dính đầy vết máu tung tóe.

Tôi vội vàng uống hai viên thuốc, sau đó bắt đầu xử lý vết máu.

Tuy sống trong thôn rất thanh thản, đối với việc dưỡng bệnh của tôi cũng rất có lợi, nhưng có lẽ là do tôi không kết hợp với việc trị liệu nên bệnh của tôi tuy không biến xấu quá nhanh, nhưng vẫn phát tác với tốc độ dần dần.

Chuyện này cũng đã nằm trong dự đoán của tôi. Tôi không cố gắng vùng vẫy với căn bệnh này làm gì, chỉ uống thuốc đúng hạn, còn lại cứ để nó tự nhiên mà phát triển.

Lau xong vết máu, ngực của tôi vẫn đau như cũ. Huyết thái dương cũng buốt kinh khủng, khiến tôi rất

muốn nôn ra. Lúc này tôi không thể bình tĩnh được, thậm chí đến ngồi cũng chẳng ngồi nổi.

Cứ như vậy thì không xong mất. Trịnh Khải Anh chắc sắp tới đây tìm tôi rồi.

Nghĩ đến đó, tôi cắn răng, vốc một lượng thuốc lớn mà bác sĩ đã kê cho tôi, bỏ vào miệng.

Bác sĩ từng nói, loại thuốc này chỉ được dùng trong những trường hợp cực kỳ khẩn cấp, nếu không thì tốt nhất là không nên dùng. Bởi vì tuy nó có thể giúp ức chế cơn đau một cách nhanh chóng nhưng lại gây ra bất lợi đối với bệnh tình.

Chỉ là giờ phút này tôi không quản được nhiều chuyện như vậy nữa. Dù sao tôi cũng không nghĩ đến chuyện sinh mệnh này có thể kéo dài, bệnh tình biến xấu thì cứ việc biến xấu đi. Tôi chỉ cầu được sống ngay lúc này thôi.

Hiện giờ đối với tôi, việc được nói chuyện cùng Trịnh Khải Anh mới là việc quan trọng hơn cả.

Anh là người duy nhất cùng chung chí hướng với tôi trong suốt 20 năm qua, tính tình cũng hợp nhau nữa. Nói là “tri kỷ” tuyệt đối không phải là nói quá.

Tôi không muốn làm trễ giờ gặp mặt của chúng tôi.

Lúc Trịnh Khải Anh tới tìm tôi, thân thể của tôi đã đỡ hơn rất nhiều. Tôi mỉm cười nhìn anh.

Nhưng lại thấy anh nhúm mày, “Sắc mặt cậu sao kém thế? Nụ cười cũng là lạ nữa. Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tôi hơi ngạc nhiên. Không ngờ anh lại nhìn ra được tôi không ổn. Tôi còn tưởng khả năng nguy trạng của mình rất giỏi kia chứ, dù sao thì trước đây, mỗi khi tôi che dấu cảm xúc trước mặt cha hoặc Tống Tử Trác, bọn họ đều chưa bao giờ phát hiện ra tôi có chuyện gì cả.

Trên môi biến thành nụ cười khổ.

Trịnh Khải Anh nhanh chóng tiến lên đỡ tôi vào trong phòng, “Cậu đừng có mà cật lực. Cậu cá chỉ là chuyện nhỏ thôi. Tình trạng hiện tại của cậu đã như thế này rồi, tốt nhất là ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi đã.”

Trong lòng tôi như có một dòng nước ấm chảy qua. Tôi gật gật đầu, nghe lời anh mà ngồi xuống giường.

“Cậu bị bệnh à? Bị cảm hay là bị gì?” Trịnh Khải Anh nhướn mày, “Đã uống thuốc chưa?”

Hình như đây là lần đầu tiên có người dùng giọng điệu quan tâm như vậy đối với tôi. Tôi cảm thấy thật ấm áp. Tôi gật gật đầu, “Uống rồi.”

“Vậy là được rồi. Mau nằm xuống nghỉ đi.” Trịnh Khải Anh đột nhiên cười tươi, nụ cười sáng lạn mà trong sáng, “Dựa vào kinh nghiệm của tôi, bất kể là bị bệnh gì, chỉ cần uống thuốc, ngủ một giấc là khi tỉnh lại, tinh thần sẽ tỉnh táo lại ngay thôi.”

Tôi đoán có lẽ anh nghĩ tôi chỉ bị cảm mạo hay bị mấy bệnh lật vặt thôi. Tôi cười, cũng không phủ nhận, chỉ nằm xuống theo lời anh bảo.

Thấy tôi nằm xuống rồi, Trịnh Khải Anh vẫn chưa rời đi, “Hôm nay tôi ở đây trông cậu vậy. Nhìn cậu không giống với kiểu người biết tự chăm sóc bản thân. Có tôi ở đây, chí ít sẽ không để cậu bị phát sốt lúc đang ngủ.”

Tôi giục anh đi về. Dù sao cũng chỉ mới quen biết nhau, sao có thể không biết xấu hổ mà bảo anh ở đây trông mình chứ, như vậy chẳng phải là sẽ gây phiền toái cho anh sao.

“Đừng khách sáo. Cậu là bạn tôi, đây là việc tôi nên làm mà.” Trịnh Khải Anh nghiêm túc nhìn tôi.

Ánh mắt anh trong suốt mà chân thành, mang theo độ ấm của ánh mặt trời. Nhìn vào đôi mắt ấy, đột nhiên tôi không cự tuyệt nổi nữa.

Có lẽ tôi có chút lưu luyến với sự ấm áp này.

Lúc tôi tỉnh lại liền ngửi được một mùi hương. Tôi ngồi dậy, phát hiện bên đường đã không còn thấy bóng dáng của Trịnh Khải Anh đâu nữa.

Tôi ngây người chớp mắt thì lại thấy anh từ ngoài bước vào trong, trên tay còn bưng một bát cháo và một đĩa dưa cải.

“Đừng xuống giường. Nào, nếm thử tay nghề của tôi đi.” Anh cười tíu tít.

Ngoại trừ mẹ ra thì chưa từng có ai đối xử với tôi được như vậy cả.

Người bị bệnh cảm xúc thường rất mỏng manh. Thấy Trịnh Khải Anh như vậy, tôi chỉ cảm thấy nơi mềm mại nhất trong lòng mình đã bị chạm tới mất rồi.

Trong khoảng thời gian cuối cùng của đời mình, có thể có được một người bạn như vậy, quả đúng là được ông trời thương xót.

Mũi tôi có chút cay cay. Tôi cố ý làm ra vẻ buồn cười, bảo anh, “Anh coi tôi là người bị bệnh nặng đấy hả? Tôi xuống giường ăn một bữa cơm cũng không hề có vấn đề gì đâu.”

Anh tròn mắt nhìn tôi, ngượng ngùng cười cười, “Cũng đúng. Khụ khụ, tôi không có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh cho lắm.”

Tôi nhìn anh đặt bát cháo cùng đĩa dưa cải lên bàn, động tác của anh có chút luống cuống, không nhận được tôi liền cười một cái.

Thật ra thì tay nghề của Trịnh Khải Anh cũng bình thường thôi, nhưng khi miếng cháo đầu tiên tiến vào trong miệng, tôi lại có cảm tưởng như độ ấm nóng của cháo lan tỏa ra toàn thân. Đầu lưỡi còn có chút ngọt nữa.

Tôi nuốt cháo xuống bụng, cười thật tươi với anh. Kể từ khi mẹ mất, đây là lần đầu tiên tôi cười tươi đến như vậy với ai đó.

Trịnh Khải Anh ngạc nhiên nhìn tôi, sau một lúc ngẩn người, anh mới hoàn hồn, gãi gãi đầu, “Cậu cười thật đẹp.”

Đây cũng là lần đầu tiên tôi được người ta khen thẳng thừng đến vậy.

Nhất thời, tôi hơi ngượng ngùng một chút, hai má phỉm hồng. Tôi không đáp lại lời anh, chỉ cúi đầu chăm chăm mà ăn cháo, lại không hề hay biết hai cái tai đỏ bừng đã vạch trần cảm xúc hiện tại của mình.

Sau khi ăn xong, tôi lại cùng Trịnh Khải Anh nói chuyện. Tôi rất vui mừng khi biết được Trịnh Khải Anh cũng rất thích quyền anh.

Tôi với anh khoa chân múa tay, làm mấy động tác tượng trưng để so chiêu, lại phát hiện ra kỹ thuật của anh rất cao siêu, thậm chí vượt qua cả thầy dạy của tôi.

Sau đó bọn tôi hầu như chỉ tập chung nói về chủ đề quyền anh. Bất tri bất giác trăng đã lên cao.

Tôi giật mình nhận ra trời đã tối rồi. Trừ những lúc tập quyền anh ra thì tôi chưa bao giờ có cảm giác thời gian trôi qua nhanh như lúc này.

Trịnh Khải Anh xem đồng hồ, chuẩn bị đi về. Tôi tiễn anh đi. Hai chúng tôi lại hẹn mai gặp lại.

Buổi tối nằm trên giường, nhớ lại cuộc nói chuyện hôm nay với Trịnh Khải Anh, càng nghĩ càng thấy quan điểm của anh rất hợp với tôi, hơn nữa còn rất thú vị, thậm chí còn có chút kiêu tẩu thiên phong () mà chỉ bảo cho tôi nữa.

() : ý nói không theo quy tắc bình thường, dùng những biện pháp hoàn toàn mới để giải quyết vấn đề.

Hóa ra cảm giác khi có được một người bạn tri kỷ lại tốt đến mức này. Tôi chỉ tiếc rằng, tuy chúng tôi sống trong cùng một thành phố, nhưng chỉ bởi vì phạm vi sống khác nhau nên không thể gặp được anh sớm hơn.

Mấy tháng nay, gần như ngày nào hai chúng tôi cũng gặp nhau. Quan hệ của chúng tôi cũng trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

15. Chương 15

Trong 20 năm qua, tôi chưa từng có một người bạn tri kỷ nào theo đúng nghĩa cả. Nhưng lúc này đây, tôi lại có thể gặp được Trịnh Khải Anh, đây đúng là phúc trong họa.

Tôi ngồi bên cửa sổ, ánh mặt trời rọi chiếu vào người. Tôi tập trung tinh thần, nhìn chú vào nhánh cỏ dài nhỏ trên tay, ngón tay cuộn cuộn, bện cổ lại thành hình.

Cái này cũng là do Trịnh Khải Anh dạy cho tôi.

Một lần anh tặng cỏ bện hình con hổ cho tôi, sau đó đặc ý nhìn tôi, bảo rằng đó là do anh làm.

Lúc đầu tôi cũng không tin là do anh bện, dù sao bộ dạng của anh trông anh tuấn như vậy, trên người lại mang khí thế đặc biệt của một quân nhân, thật sự không giống với kiểu người biết làm mấy đồ thủ công này.

Nhưng sau đó Trịnh Khải Anh lại lấy cỏ bện lại lần nữa ngay trước mặt tôi, cực kỳ lưu loát bện ra hình con dê mền.

Tôi nhìn ngón tay của anh, động tác nhanh chóng, khiến tôi phải tròn tròn cả mắt lên.

Anh cười hì hì đưa cỏ bện hình dê mền tới trước mặt tôi, “Ồi bé ông nội dạy cho tôi đấy, không tôi đúng không?”

Tôi nhận lấy, cẩn thận giơ lên nhìn, chợt cảm thấy con dê mền này thoát nhìn có mấy phần linh khí.

Trịnh Khải Anh xem ra đúng là có kỹ thuật cao siêu.

Chỉ mới ngần ngừ có mười phút mà một đồng cỏ bình thường đã được anh bện ra được không biết bao nhiêu hình, làm cho tôi cảm thấy cực kỳ thần kỳ.

Trịnh Khải Anh thấy tôi có hứng thú, liền chủ động dạy cho tôi.

Mới đầu tôi còn tự tin tràn đầy. Dù sao vừa rồi nhìn anh bệnh, tôi không thấy nó khó một chút nào. Với lại, trước giờ cũng chưa có chuyện gì làm khó được tôi, cho dù là học tập hay đánh quyền anh, chỉ cần tôi cố gắng thì cuối cùng sẽ có được thành tích không tồi.

Nhưng lần này tôi đã đánh giá cao năng lực của mình rồi.

Trịnh Khải Anh thậm chí còn cẩn thận cầm tay tôi dạy tôi bện rất nhiều lần, tôi vẫn ngốc nghếch không nắm được trọng điểm. Dưới sự giúp đỡ của Trịnh Khải Anh, qua một lúc lâu, cuối cùng tôi mới khó khăn bện ra được một con đế mèn có hình thù kỳ quái.

Tôi hơi cau mày, không hài lòng với tác phẩm của mình, có chút hờn giận mà nói, “Không bện nữa, không bệnh nữa. Có lẽ là do tôi thật sự không có thiên phú.”

Miệng tuy nói vậy, nhưng tôi vẫn không thể không thừa nhận trong lòng đang rất chán nản, tâm tính háo thắng bắt đầu bị khơi dậy.

Vì thế cuối cùng tôi vẫn là nhịn không được, lại cầm cỏ lên bện lại lần nữa, hết sức chăm chú mà bện từng vòng từng vòng một.

Trịnh Khải Anh ngồi bên cạnh tôi, một tay chống má nhìn tôi, ánh mặt trời làm mắt anh trở nên lấp lánh, “Cậu như thế này mới giống người bình thường chứ. Trước đây nhìn cậu, tôi cứ có cảm giác chỉ trong nháy mắt cậu sẽ biến mất ngay lập tức ấy.”

Tôi ngạc nhiên, hóa ra ấn tượng của mình ở trong lòng anh lại như vậy.

Tôi không nhịn được, cười lên, “Anh nói linh tinh gì đấy. Tôi rất có sức sống đấy nhé. Sao có thể đột nhiên biến mất được.”

Anh chỉ lẳng lặng nhìn tôi.

—

Nhớ lại chuyện đó, khóe miệng tôi không nhịn được mà mang theo ý cười.

Tôi cố nhớ lại điểm mấu chốt mà Trịnh Khải Anh dạy cho mình, thành thật ngồi bện. Ngồi bện được một lúc, tôi bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, trên võng mạc thậm chí còn xuất hiện mấy điểm đen li ti.

Tôi không thể không buông thành phẩm của mình xuống. Nhắm mắt lại, tự giễu chính mình giờ chẳng

khác nào viên ngọc, ngay đến việc dễ làm như thế này cũng không làm được nổi.

Đang nghỉ ngơi, đột nhiên tôi nghe được một tiếng vang lớn. Mở mắt ra thì thấy Trịnh Khải Anh đang đứng trước mặt mình, trong tay cầm thành phẩm của tôi, cẩn thận quan sát.

Tôi đã quen anh xuất quỷ nhập thần như vậy rồi, lúc này cũng không ngạc nhiên lắm. Chỉ là vẫn không khỏi có chút xấu hổ, bởi vì thành phẩm kia của tôi có hơi...khó coi.

“Tiến bộ hơn trước rất nhiều.” Trịnh Khải Anh cười với tôi, trong giọng nói tràn đầy ý động viên.

Tuy tôi thấy thành phẩm này vẫn vụng về giống như trước, nhưng khi được anh khen, tôi vẫn không tránh khỏi có chút vui vẻ.

“Tôi có thể tin lời anh không đấy?” Tôi cười cười, lấy lại thành phẩm của mình, một lần nữa nhìn kỹ lại, lần này do có sự động viên của Trịnh Khải Anh nên tôi thấy nó cũng không còn đến nỗi quá xấu nữa, “Anh mà cứ như vậy thì tôi sẽ không có chí tiến thủ mất.”

Trịnh Khải Anh cười rộ lên, “Không có chí tiến thủ thì sao chứ? Tôi dạy cho cậu cái này là để cậu được vui vẻ, kết quả thành phẩm có như thế nào đi nữa cũng không quan trọng. Cậu muốn hình gì, tôi đều có thể bện cho cậu mà.”

Tôi nói đùa với anh, “Thế nếu tôi muốn bện trời thì sao?”

“Nếu cậu muốn, không thành vấn đề.” Anh trả lời không có lấy một điểm do dự, ánh mắt còn nhìn thẳng vào tôi, vẻ mặt không hề vui đùa chút nào.

Tôi theo bản năng lảng tránh ánh mắt của anh. Tôi hơi xấu hổ, chuyển đề tài, bảo, “Vừa rồi cũng chỉ là nói đùa thôi. À, tôi có chỗ này không làm được, anh mau giúp tôi nhìn xem.”

Điều khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm chính là anh không tiếp tục dây dưa chủ đề nói chuyện vừa rồi nữa mà chỉ tập trung chỉ dẫn cho tôi.

Lúc tôi còn đang loay hoay bện hình, Trịnh Khải đột nhiên bảo anh phải rời khỏi thôn, trở lại Kyoto.

Nghe xong tôi không khỏi có chút mất mát.

“Giai đoạn rồi ren đã qua rồi, nhà tôi đang cường chế tôi phải về.” Trịnh Khải Anh thở dài.

Đầu tôi trống rỗng. Tôi rủ mắt xuống, nhất thời không biết nói cái gì.

Giữ anh lại? Tôi sẽ không làm chuyện như thế đâu. Tôi không thể đòi hỏi Trịnh Khải Anh phải ở trong cái thôn nhỏ hoang phế không ai biết này được.

Chúc cho anh tiền đồ rộng mở? Có lẽ tôi thật sự nên làm thế, nhưng lòng tôi lại rất cứng đầu, khiến tôi không thể nói ra lời chúc phúc.

Trịnh Khải Anh không cười, vẻ mặt nghiêm túc, “Em nguyện ý cùng tôi về Kyoto không? Tôi nhất định có thể bảo vệ tốt cho em.”

Nhìn vào mắt anh, tôi tin rằng anh nhất định có thể làm được như lời anh nói.

Nhưng tôi luôn có thể cảm nhận được rõ ràng, cơ thể tôi đang ngày càng suy nhược. Tôi như vậy thì có tư cách gì để đi theo anh chứ.

Ký ức về quãng thời gian ở cùng với anh chợt nổi lên, tôi vẫn còn có không biết bao nhiêu chuyện chưa thể nói cùng anh, những việc đã hẹn sẽ cùng làm với nhau cũng chưa làm xong. Tôi bắt đầu cảm thấy tiếc nuối sinh mệnh ngắn ngủn của mình.

Nhưng tất cả chuyện này tôi không thể để anh nhìn ra được. Tôi cố làm như không có việc gì, cười bảo, “Không cần. Tôi không muốn đi.”

Trịnh Khải Anh nghiêm mặt hẳn lên, cơ hồ khiến tôi nhớ lại lần đầu tiên tôi gặp anh. Sau một lúc, anh đột nhiên nói, “Em nói dối.”

Tôi há miệng thở dốc, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại á khẩu không đáp lại được câu nào.

Dù sao trong mấy tháng quen biết với Trịnh Khải Anh, tôi cũng biết được năng lực quan sát của anh rất nhạy bén, hơn nữa tôi cũng cảm nhận được phần nào tình cảm của anh đối với tôi.

“Nếu em đã không muốn theo tôi, nhất định là có nguyên nhân. Em không muốn nói cũng không sao. Tôi sẽ không ép em.” Trịnh Khải Anh đột nhiên thay đổi thái độ nghiêm túc vừa rồi, bắt đầu cười rộ lên, “Nhưng em có thể do dự khi đưa ra quyết định đối với chuyện này, tôi thấy rất vui. Điều này chứng tỏ vị trí của tôi trong lòng em.”

Tôi nhìn nụ cười của anh, trong lòng đột nhiên có cảm giác phức tạp khôn kể.

“Sau khi xử lý xong chuyện ở Kyoto, tôi nhất định sẽ quay lại. Tin tôi.”

Tôi nhìn ánh mắt trịnh trọng của anh, không khống chế được liền gật đầu.

Không quá 2 hôm sau, Trịnh Khải Anh rời đi. Trước khi đi còn đưa cho tôi một quyển sổ tay, trong đó viết những điểm cần chú ý khi bệnh cở, thậm chí còn có cả hình vẽ minh họa.

Tôi còn nhớ rõ nụ cười lan đến khóe mắt của anh lúc trước khi đi, “Tôi có thể đưa ra một yêu cầu không? Đến khi tôi quay lại, em hãy tặng cho tôi một thành phẩm hoàn chỉnh của em.”

Tôi nắm chặt cuốn sổ tay, gật gật đầu với anh.

16. Chương 16

Sau khi Trịnh Khải Anh rời đi, tôi đột nhiên cảm thấy mỗi ngày trôi qua trở nên dài hơn, buồn chán hơn.

Cảm giác ngã từ đỉnh xuống vực sâu nhất định sẽ thống khổ hơn so với việc vĩnh viễn bị vấy dưới vực sâu. Đã có thói quen có bạn tri kỷ bên cạnh, quên đi tịch mịch, giờ đây lại phải lẻ loi một mình, đây vốn là điều mà tôi đã quen thuộc trước đây, nhưng giờ thì lại không thể chịu nổi.

Gần đây bệnh tình của tôi chuyển xấu rất nhanh, có lần nghiêm trọng đến nỗi tôi đột nhiên mất tri giác, ngã soài xuống đất. Đến lúc tỉnh lại, cả người vô lực, nhìn đồng hồ thì mới biết mình ngất đi đã hơn 4-5 tiếng rồi.

Sau khi tỉnh lại, tôi chỉ thấy sợ. Trận ngất xỉu vừa rồi quá mức đột ngột, cũng không ngờ cảm giác mất 5 giác quan lại đáng sợ đến mức vậy.

Tôi có thể tỉnh lại mà không bị hôn mê đến mức không tỉnh lại được đã là phải cảm ơn ông trời lắm rồi.

Có lẽ một ngày nào đó không xa, cái chết cũng sẽ ập đến bất ngờ như vậy...

Tôi nhìn chăm chăm vào cổ mà mình đang bệnh được một nửa, cười khổ. Không biết tôi có thể đợi đến ngày Trịnh Khải Anh trở lại không nữa.

Nhưng dù thế nào thì tôi cũng muốn hoàn thành chuyện đã giao hẹn với anh. Cho nên tôi ngày càng quý trọng thời gian hơn nữa, chỉ mong có thể mau chóng bệnh xong hoàn chỉnh một thành phẩm.

Thế nhưng thân thể tôi quá yếu, bệnh tình đã trở nên rất nghiêm trọng rồi, khiến tôi không thể chịu đựng nổi.

Lúc bệnh cở, tôi thường xuyên đột nhiên cảm thấy lạnh người, sau đó tay đã bị nhỏ đầy máu.

Máu mũi cứ chảy mãi mà không dừng được, chỉ có thể nhờ vào việc uống thuốc đặc trị mới có thể ức chế được nó.

Từ lần đó, thị lực của tôi cũng suy giảm, những cơn đau đầu choáng váng cũng thường xuyên xuất hiện khiến tôi khó có thể giữ thanh tỉnh.

Trong thời gian tôi bị bệnh tật tra tấn, tôi bỗng nhớ tới lời bác sĩ nói rằng, đối với loại bệnh này, kết quả tử vong là chắc chắn 100%, hơn nữa bệnh tình sẽ càng ngày càng nặng.

Hiện giờ xem ra quả đúng là thế.

Chỉ có điều, cho dù ốm đau kịch liệt, tôi vẫn luôn tiếp tục bện cỏ.

Đại khái là tôi muốn lưu lại cho Trịnh Khải Anh một vật cuối cùng gì đó.

Ngày qua ngày, tôi đã bện gần xong rồi.

Trời chiều hiện lên, chim chóc ngoài cửa sổ ríu rít. Lúc mặt trời sắp lặn xuống, tôi cuối cùng cũng hoàn thành công việc.

Tôi nhìn thành phẩm của mình, khoe miệng hiện ra ý cười nhợt nhạt.

Con dế mèn màu xanh này tuy không đẹp lắm, thậm chí có thể nói nó có rất nhiều khuyết điểm, nhưng đây là do tôi dùng toàn bộ tâm huyết để làm nên.

Nhẹ nhàng đặt nó lên trên bàn, tôi chuẩn bị đứng dậy tìm một cái hộp để cất nó vào, nhưng lúc vừa đứng lên, trước mắt biến thành một màu đen, tai ù ù, cơ thể gần như không thể ổn định.

Mất một lúc lâu tôi mới bình thường trở lại.

Tôi cố gắng cố định thân thể, hồng học thở dốc, sau đó đi ra phòng chứa đồ. Kết quả vừa mới ra tới được phòng khách, tôi lập tức thấy ngay một người đang đứng trong phòng.

Người đó đứng ngược sáng, thị lực của tôi lại quá kém, cho nên không nhìn rõ được khuôn mặt của người đó. Nhưng thân hình cùng kiểu đứng kia đã quá quen thuộc với tôi.

Chỉ cần liếc mắt một cái tôi liền có thể nhận ra ngay được cậu ta.

Tổng Tử Trác.

Chỉ trong nháy mắt, hô hấp của tôi như dừng lại, không chịu nổi kích động.

Tại sao đến cuối đời rồi mà người này vẫn cứ muốn xuất hiện ở trước mặt tôi chứ?

Sau khi bình ổn lại tâm tình, tôi thở một hơi thật dài, cũng lười phải nguy trang giống như trước kia ở trước mặt cậu ta.

Cậu ta không nhúc nhích, đứng trầm mặc như vậy một lúc, sau đó mới tiến hai bước về phía tôi.

Tôi lạnh lùng nhìn, lui người về phía sau.

Cậu ta cứng ngắc dừng lại, ngón tay giật giật, vẫn không nói gì.

Tôi cảm thấy Tống Tử Trác không được bình thường, nhưng cũng lười phải nghĩ xem rốt cuộc cậu ta không bình thường ở chỗ nào. Chợt cơn vầng đầu lại xuất hiện, trước mắt tôi biến thành màu đen, mọi suy nghĩ cũng bị tạm thời đình chỉ.

Cơ thể tôi quá mức suy nhược, cho dù tôi có cố gắng chống đỡ đến thế nào thì cũng không thể khống chế được mà run cả người.

Tống Tử Trác đi lên định đỡ tôi.

Đại não của tôi còn chưa kịp suy nghĩ gì, thân thể đã làm ra phản ứng trước. Tôi không chút do dự gạt cánh tay đang giơ ra của cậu ta.

“Cậu!” Giọng của Tống Tử Trác ẩn chứa sự tức giận, nhưng cậu ta không còn giống như trước nói mấy lời khó nghe đối với tôi nữa. Cậu ta tận lực hạ giọng xuống, “Thân thể của cậu hiện giờ không được khỏe. Trước tiên cứ ngồi xuống đi đã. Không muốn tôi đỡ cậu cũng được....Nhưng trước tiên phải ngồi xuống.”

Tôi quả thật chống đỡ không nổi nữa, vì thế cũng chẳng để ý đến cậu ta, cả người lảo lồi đi tới chỗ ghế sofa, lảo đảo ngồi xuống.

Tống Tử Trác lại gần, ngồi đối diện tôi, mở miệng gọi, “Uất Nhiên...”

Tôi không ngờ Tống Tử Trác sẽ gọi mình như vậy. Trước kia khi gọi tôi, hoặc là lòi cả họ cả tên ra mà gọi, hoặc là dùng mấy xưng hô mang theo hàm ý vũ nhục.

Lúc này nghe cậu ta gọi thế, tôi chỉ cảm thấy có chút mắc ói. Hơn nữa vì thân thể vốn dĩ đang không khỏe nên tôi không thể khống chế được mà nói, “Tống thiếu gia, đừng gọi tôi kiểu đó, thật sự mắc ói, cậu có biết không?”

Nói xong, tôi cũng tự cảm thấy mình không kiểm soát được ngôn từ, cổ họng dâng lên chất lỏng tanh ngọt, tôi gắng nuốt xuống. Sau đó hít thở sâu vài lần, cũng không hề nhìn đến cậu ta.

Tôi không muốn lãng phí cảm xúc với loại người này, chỉ tổ khiến sinh mệnh vốn đã ngắn ngủi của tôi lại càng bị rút bớt đi mà thôi.

Điều kỳ quái chính là, Tống Tử Trác dù bị tôi chế giễu như thế nhưng cậu ta lại chẳng hề tỏ thái độ phần nộ gì cả, cũng không nói lại tôi, chỉ bưng vẻ mặt bi thương ngồi trên ghế sofa.

Tôi nhẹ ấn huyết thái dương, cố gắng làm mình tỉnh táo lại.

Tuy không biết vì sao Tống Tử Trác lại tới đây tìm mình, nhưng nếu cậu ta đã tìm đến rồi, lẽ nào thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì. Hiện giờ, điều quan trọng là...phải làm thế mới khiến cậu ta rời khỏi đây, không quấy rầy cuộc sống của tôi thêm nữa.

“Tôi tìm tôi làm cái gì?” Tôi chủ động mở miệng.

“Làm gì? Cậu rời đi không lời từ biệt như thế, sao tôi có thể không đi tìm cậu được cơ chứ? Tôi tìm cậu đến nỗi sắp phát điên lên rồi...” Giọng điệu Tống Tử Trác lúc đầu rất quyết liệt, nhưng không biết vì cái gì mà sau đó cậu ta lại dần bình tĩnh trở lại.

Cậu ta im lặng một lúc, đột nhiên mở miệng nói, “...Bệnh của cậu, tôi đã biết cả rồi.”

17. Chương 17

Nghe Tống Tử Trác nói thế, tôi kinh ngạc chớp mắt một cái, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh trở lại.

Tôi thần nhiên nhìn cậu ta, “Cho nên?”

Cậu ta dường như đã bị sự bình tĩnh của tôi chọc giận, đột nhiên đứng lên, kích động nói, “Cho nên? Cho nên cái gì? Cậu bị bệnh nặng như thế, không đi điều trị đi mà lại chạy tới cái nơi thâm sơn cùng cốc này, mẹ nó chứ, cậu có phải là không muốn sống nữa đúng không hả?!”

Tôi vẫn dùng bộ dạng thờ ơ tiếp tục đối diện với cậu ta.

Trong mắt cậu ta, ngoài phần nở ra thì còn có một chút cảm xúc khác, giống như là đang đau khổ, hoảng hốt.

Tôi cơ hồ hoài nghi chính mình, có lẽ là tôi nhìn nhầm rồi. Người mắc bệnh nan y là tôi cơ mà. Cậu ta thì có gì mà phải đau khổ chứ?

Đối với cậu ta mà nói, chuyện tôi chết cũng chỉ như gãi ngứa mà thôi. Không phải cậu ta đã từng nói rằng, loại người như tôi nên chết đi cho rồi đây sao.

Trước kia nghe được lời đó, tôi còn khờ khạo mà khổ sở một trận, nhưng không dám biểu hiện thái độ ra ngoài nên chỉ có thể vô dụng trốn ở một góc mà lau nước mắt.

Tổng Tử Trác nhìn vẻ mặt của tôi, không biết vì sao lại càng thêm kích động. Cậu ta vươn tay ra, có vẻ như muốn nắm tay tôi.

Tôi lạnh lùng né tránh.

“...Uất Nhiên...” Tôi đột nhiên thấy cậu ta cúi đầu kêu một tiếng, sắc mặt có vẻ tuyệt vọng.

Tôi cũng chẳng mấy may động tâm, nhưng vẫn rất khó chịu với cách xưng hô của cậu ta, “Đừng gọi tôi như thế nữa. Còn nữa, tôi muốn sống hay muốn chết cũng chẳng liên quan đến cậu. Về sau đừng để tôi gặp lại cậu nữa. Đây là lời thỉnh cầu cuối cùng của tôi đối với cậu, mong Thiếu gia cậu có thể để tôi được toại nguyện.”

Dường như nhận ra được thái độ lạnh lùng cương quyết của tôi, môi Tổng Tử Trác hết đóng lại mở, cuối cùng cậu ta suy sụp ngã ngồi xuống sofa, hai tay che mặt, cúi đầu xuống.

Mãi một lúc sau cậu ta mới ngẩng đầu lên nhìn tôi, trên mặt mang theo một nụ cười khổ.

Tôi thấy hơi ngạc nhiên.

Tổng Tử Trác luôn kiêu ngạo tùy hứng, vô pháp vô thiên lại có biểu tình chua xót như vậy, đúng là hiếm thấy.

“Tôi...thật sự là vừa ngu vừa xấu xa.” Tổng Tử Trác không còn tự đại như trước nữa, giống như đột nhiên chín chắn hẳn lên, “Tôi vẫn luôn nghĩ rằng cậu thích tôi, cho nên ỷ vào việc đó mà bắt nạt cậu. Bởi vì...tôi phát hiện, dù cho tôi có đối xử với cậu như thế nào thì cậu cũng sẽ không rời khỏi tôi. Điều này khiến tôi thấy rất an tâm...”

Tôi không biết trong mấy tháng tôi rời đi đã có chuyện gì xảy ra với Tổng Tử Trác, mà làm cho cậu ta sinh ra biến hóa lớn như thế, cứ như chỉ trong một đêm cậu ta từ một thiếu niên ấu trĩ trở thành một người đàn ông trưởng thành.

Nhưng kỳ thật, mấy chuyện liên quan đến Tổng Tử Trác tôi cũng chẳng quan tâm.

Tôi chỉ cảm thấy mấy lời vừa rồi của cậu ta thật buồn cười. Cậu ta lại tưởng rằng tôi thích cậu ta? Cậu ta dựa vào cái gì mà nghĩ như vậy chứ?

Tôi cười lạnh ra tiếng, sau đó không thể đè nén được tâm tình mà ho khù khụ.

Trước mắt lại trở nên tối đen, máu từ trong miệng phun ra tung tóe, nhuộm đỏ sofa và trên mặt đất.

Tôi biết, tôi đã đến bước đường cùng rồi.

Thân thể tôi vô lực run lên, mí mắt dần dần rủ xuống.

Tôi lơ mơ thấy Tống Tử Trác vội vàng chạy tới, chân tay luống cuống muốn đỡ tôi dậy, nhưng rồi lại không dám lộn xộn, giọng nói run rẩy kêu lên, “Này! Cậu không được phép ngủ đâu! Không được ngủ! Cậu mở mắt cho ông đây mau!”

...Có tiếng nức nở? Tống Tử Trác mà cũng khóc sao? Lại khóc vì tôi?...Sao có thể chứ?! Nhất định là không có khả năng.

Phải biết rằng, con người của Tống Tử Trác, dù cho khó chịu đến đâu cũng sẽ không rơi nước mắt. Vào năm ông nội yêu quý nhất của cậu ta qua đời, hốc mắt của cậu ta cũng chỉ đỏ lên, nhưng nước mắt thì nhất quyết không rơi ra.

...Chỉ là...chất lỏng nóng rực đang rơi trên mặt tôi rốt cuộc là cái gì?

Không kịp suy nghĩ thêm gì nữa, ý thức của tôi dần chìm xuống.

“Uất Nhiên...”

“Uất Nhiên, Uất Nhiên...”

“Uất Nhiên, mau tỉnh lại. Cậu mà không tỉnh lại thì tôi biết phải làm sao bây giờ?”

Giọng nói thanh lạnh mang theo vẻ ôn nhu cùng bi thương gọi tên tôi liên tục. Âm thanh này nghe quen quá, mỗi lần nghe đến giọng nói này tôi liền cảm thấy xúc động.

Đây là thứ tôi khát vọng đã lâu. Cho nên tôi phải tỉnh lại. Mở mắt ra, nhìn người đó, cho dù là sắp chết cũng phải giãy thoát khỏi bàn tay của Tử thần, gặp mặt người này lần cuối cùng...

Chấp niệm mãnh liệt này giúp tôi có vực lại sức chạy trốn khỏi bóng đêm, nghĩ đủ mọi cách để thoát ra

khỏi trối buộc vô tận.

Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy được một chút ánh sáng le lói.

Tôi khó khăn mở mắt ra, trong phòng tối đen, chỉ có một chút ánh trắng xuyên qua cửa sổ lọt chiếu vào trong phòng, mờ mờ làm hiện ra cảnh vật xung quanh phòng.

Căn phòng này rất hoa lệ nhưng cũng không làm mất đi sự ảm áp. Nếu không phải còn có tiếng tích tích của máy monitor () theo dõi bệnh nhân thì tôi nhất định sẽ không thể nào biết được đây chính là phòng bệnh.

() Máy monitor

STAR8000A

Lúc này, cả người tôi vô lực nằm trên giường, trên mặt thì đang đeo mặt nạ dưỡng khí.

Tôi chuyển mắt, phát hiện có một người đang nằm úp nửa người xuống ở bên giường, tóc đen mềm mại, để lộ ra một nửa khuôn mặt, làn da trắng nõn càng làm nổi bật đôi mắt bị quầng thâm.

Ngu Vân Tri...

Tôi nhớ ra rồi, giọng nói không ngừng gọi tên tôi kia chính là của Ngu Vân Tri.

Sắp chết rồi mà vẫn còn có thể gặp mặt cậu ấy lần cuối, tôi cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Tôi lẳng lặng nhìn cậu ấy, khó khăn cử động các ngón tay, muốn chạm vào cậu ấy.

Có điều tôi còn chưa hoạt động được gì thì Ngu Vân Tri đã đột nhiên mở cả hai mắt ra rồi.

Tôi với cậu ấy đối mắt như vậy.

Sắc mặt cậu ấy tiêu tụy, đôi mắt có đầy tơ máu.

Ngu Vân Tri như không thể tin nổi, mở to hai mắt ra nhìn rồi mạnh mẽ đứng lên.

Cậu ấy ngơ ngác một chút, rồi vươn tay ra như muốn động vào người tôi, rồi lại run rẩy đứng nguyên.

Đôi môi khô khốc của cậu ấy mở ra, giọng nói hơi khàn khàn, “Uất Nhiên? Cậu...thật sự tỉnh rồi đấy à?”

Tôi muốn cười, nhưng không hiểu sao lại chỉ có nước mắt chảy xuống.

Ngư Vân Tri giật mình, bỗng nhiên quay đầu qua chỗ khác, xoay lưng về phía tôi. Một lát sau mới quay lại, tôi thấy hốc mắt của cậu ấy đã đỏ hết cả lên.

Tôi đoán, có lẽ vừa rồi cậu ấy quay lưng về phía tôi là vì muốn khóc?

Ánh mắt Ngư Vân Tri ngoài vẻ vui sướng ra thì còn có cả bi thương cùng tuyệt vọng. Cậu ấy đóng mở miệng mấy lần, rốt cuộc mới nói được một câu, “...Thật xin lỗi.”

Tôi không biết vì sao cậu ấy lại phải xin lỗi tôi, nhưng tôi nghĩ, cho dù cậu ấy có làm gì đi chăng nữa, tôi tuyệt đối cũng sẽ không trách cậu ấy.

Tôi cố gắng lắc lắc đầu, dùng khẩu hình nói ba chữ “Không có gì”.

Về mặt Ngư Vân Tri lại càng thêm bi thương. Cậu ấy nhẹ cầm tay tôi, rủ mắt xuống, không ngừng nói, “Uất Nhiên, tôi sẽ nghĩ cách. Tôi nhất định sẽ nghĩ ra cách...”

18. Chương 18

Tôi nhìn Ngư Vân Tri, tâm trạng nhất thời phức tạp khôn xiết.

Ngư Vân Tri là thật sự bi thương vì tôi. Chuyện này khiến tôi đau lòng, nhưng rồi lại cũng không khỏi có chút vui vẻ.

Ngư Vân Tri để ý đến tôi, tuy rằng loại để ý này có thể là xuất phát từ tình nghĩa bạn bè, nhưng cũng đã khiến tôi thỏa mãn lắm rồi.

Chỉ là khi nhìn đến dáng vẻ tiêu tụy của cậu ấy, một chút vui sướng trong lòng dần lụi tàn. Tôi bỗng dưng lại không muốn cậu ấy để ý đến mình nữa.

Chỉ cần không để ý, chuyện tôi sắp chết cũng sẽ không khiến cậu ấy có vẻ mặt như lúc này.

Tôi thật sự hi vọng cả đời của Ngư Vân Tri trôi qua chỉ có sự suôn sẻ cùng hạnh phúc.

Nghĩ đến đây, tôi lại nhịn không được mà càng thêm chán ghét Tống Tử Trác. Cũng chỉ vì cậu ta phá rối kế hoạch mà Ngu Vân Tri mới phải nhìn thấy bộ dạng này của tôi.

Ngu Vân Tri nhẹ buông tay tôi ra, đặt tay tôi dưới cằm, rém cằm thật tử tế cho tôi. Xong xuôi, cậu ấy ngẩng lên cười với tôi một cái. Nụ cười của cậu ấy mang theo vẻ ôn nhu trước nay chưa từng có, “Tôi sẽ không để tâm trạng xấu của mình ảnh hưởng tới cậu nữa. Hiện giờ cậu phải tin tưởng vào bản thân, phải tích cực phối hợp điều trị, được không?”

Cơ thể tôi thế nào, tôi là người hiểu rõ nhất. Với tình trạng bây giờ của tôi, cho dù có tiếp nhận trị liệu cũng chỉ là vô ích mà thôi.

Nhưng ở trước mặt Ngu Vân Tri, tôi rất khó có thể cự tuyệt yêu cầu của cậu ấy.

Ngu Vân Tri nhẹ vuốt tóc tôi, “Cậu chính là người tôi thích, cho nên không được rời bỏ tôi đi trước đâu.”

Tôi tròn mắt nhìn Ngu Vân Tri, muốn tìm được vẻ đùa giỡn nào đó trên vẻ mặt của cậu ấy.

Nhưng không hề có, vẻ mặt của cậu ấy rất chân thành, trong mắt chứa đựng thâm tình đủ để chìm chết tôi.

Nhưng tôi vẫn không thể tin được, cứ nghĩ rằng bệnh tình làm ảnh hưởng đến thính lực của tôi, cho nên vừa rồi nhất định là tôi nghe lầm rồi.

Ngu Vân Tri hơi cười, “Cậu không nghe lầm đâu. Tôi nói tôi thích cậu, tôi yêu cậu.”

...Ngu Vân Tri nghiêm túc?

Tim tôi đập thật nhanh. Trong lòng mừng rỡ như điên, hô hấp trở nên dồn dập.

Ngu Vân Tri thấy thế liền hoảng hốt. Cậu ấy khẩn trương gọi bác sĩ tới.

Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ cau mày bảo cậu ấy, “Bệnh nhân cần được tĩnh dưỡng. Không thể chịu kích thích.”

Ngu Vân Tri luôn cao ngạo lạnh lùng, nghe bác sĩ nói vậy lại lập tức xấu hổ cúi đầu, yên lặng nghe lời của bác sĩ.

Bác sĩ đi rồi, Ngu Vân Tri nhìn tôi, vẻ mặt ấy náy, “Thật xin lỗi. Tôi không nên đột ngột nói những lời như thế. Chỉ là nhìn thấy cậu tỉnh lại, tôi vui quá. Tôi chỉ sợ nếu không nhanh chóng nói ra những lời trong lòng, sau này sẽ không còn cơ hội nữa...”

Tôi khẽ lắc đầu, ý bảo cậu ấy “Không sao”.

Nhưng cậu ấy lại giống như vẫn không thể tha thứ cho chính mình, mặt mũi tối sầm, ngồi yên bên giường.

Tuy tôi biết chuyện này là không nên, nhưng nghe cậu ấy thổ lộ xong, biết cậu ấy không phải là trêu đùa với mình, trong lòng lại chỉ cảm thấy hân hoan mà chẳng hề nghĩ được rằng, tôi – một người sắp chết không nhận nổi tình cảm của cậu ấy, thích tôi sẽ chỉ càng khiến cậu ấy bị tổn thương mà thôi.

Ngu Vân Tri dịu dàng bảo, “Tôi sẽ chăm sóc cho cậu thật tốt. Cho nên cậu phải mau chóng khỏe lại, để chúng ta được ở bên nhau, được không?”

Hình như tôi chưa hề đồng ý sẽ ở bên cậu ấy? Sao cậu ấy lại tự tiện quyết định như thế chứ?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy thật ngọt ngào.

Tôi không ngờ ông trời lại từ bi với mình như thế. Trước khi tôi chết lại thành toàn cho chuyện mà trước đây tôi có nghĩ cũng chẳng dám nghĩ đến.

Nhưng tôi cũng biết, chuyện này rất tàn nhẫn đối với Ngu Vân Tri.

Cho nên sau một hồi lâu do dự, tôi rốt cuộc cũng lắc đầu.

Ngu Vân Tri không tức giận vì bị tôi cự tuyệt. Cậu ấy như nhìn thấu được suy nghĩ của tôi, “Hiện giờ chuyện tôi muốn làm nhất đó chính là được ở bên cậu. Mặc kệ sau này có thế nào, tôi chỉ biết nếu bây giờ tôi không được ở bên cậu, tôi nhất định sẽ hối hận cả đời. Cho nên cậu thỏa mãn nguyện vọng này cho tôi đi nhé. Cố gắng ở bên tôi lâu hơn, được không?”

Tôi nhìn ánh mắt tha thiết chân thành của cậu ấy, rốt cuộc vẫn không chống cự lại nỗi hấp dẫn quá mức như vậy, bèn nhẹ nhàng gật gật cái đầu.

“Tốt quá rồi!” Ngu Vân Tri cười tươi, u buồn trong ánh mắt dần tan biến, lại hóa thành chất lỏng tràn đầy hốc mắt.

Ngu Vân Tri che mắt lại một chút rồi mới bỏ tay ra, lúc này vẻ mặt lại bình thường như cũ.

Cậu ấy mỉm cười, bảo, “Không có gì. Tôi chỉ là đang bị xúc động quá mà thôi.”

Lòng tôi đau nhói, chợt cảm thấy hối hận với quyết định vừa rồi của mình.

Cho dù có ra sao, tôi cũng không muốn để Ngu Vân Tri phải cảm thấy thống khổ hay là bi thương.

Nhưng nếu giờ tôi đổi ý, không chừng sẽ khiến Ngu Vân Tri càng thêm khó chịu...

Cuối cùng tôi chỉ có thể khó khăn nhấc tay mình lên, nhẹ nắm lấy bàn tay đang đặt bên giường của cậu ấy.

Ngu Vân Tri giật mình, mất một lúc mới hoàn hồn lại được. Cậu ấy dịu dàng nhìn tôi, nghiêm túc, cẩn thận nắm lại tay tôi.

Sau đó, Ngu Vân Tri vẫn luôn ở bên cạnh tôi, có thể nói là một tắc cũng không rời. Dưới sự giám sát của cậu ấy, tôi cũng tận lực phối hợp với việc điều trị.

Nhưng bệnh của tôi đã nguy kịch lắm rồi, có làm gì cũng vô dụng.

Về điểm này thì ai cũng hiểu, nhưng Ngu Vân Tri vẫn không chịu từ bỏ.

Theo từng ngày trôi đi, cơ thể của tôi càng lúc càng suy yếu.

Có điều, cho dù bị bệnh tật giày vò, nhưng lúc này tôi lại có Ngu Vân Tri ở bên, tôi cảm thấy cả đời này cũng không còn gì phải tiếc nuối nữa. Mỗi ngày tôi đều cảm tạ trời, quý trọng mỗi phút mỗi giây được ở bên Ngu Vân Tri.

Còn Tổng Tử Trác dạo gần đây cũng không xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Tôi còn tưởng thời gian còn lại của mình sẽ cứ thế mà êm ả trôi qua, nhưng hôm nay Ngu Vân Tri vừa bị một cuộc điện thoại gọi đi mất rồi. Không bao lâu sau, thủ hạ mà cậu ấy phái ở lại để trông tôi đột nhiên bị người ta đánh, sau đó một người với bộ dạng hốc hác đi vào phòng bệnh của tôi.

Là Tổng Tử Trác.

Lúc nhận ra cậu ta, tôi lập tức nhắm hai mắt lại, ngay cả liếc nhìn cậu ta một cái cũng cảm thấy thật phí thời gian.

Tổng Tử Trác đứng đó một lúc lâu, sau đó mới mở miệng, âm thanh khản đặc, “Tôi biết cậu không muốn gặp tôi, nhưng sao cậu lại bằng lòng để cho Ngu Vân Tri ở bên mình chứ? Cậu ta thì có gì tốt? Cậu ta...”

“Im đi!” Tôi mở mắt ra, lạnh lùng nhìn cậu ta.

Tổng Tử Trác mặc áo khoác màu đen, sắc mặt tái nhợt, bộ dạng phong trần mệt mỏi, trên người không còn

tỏa ra ánh mặt trời rạng rỡ như trước kia nữa, lúc này cả người đều tỏa ra hơi thở u ám. Cậu ta bình tĩnh nói, “Chuyện về Ngu Vân Tri, chắc cậu chẳng biết gì đâu nhỉ.”

Tôi trầm mặc.

Tổng Tử Trác tiếp tục nói, “Vì sao tôi lại bắt nạt cậu, kỳ thật tôi cũng có chút hoang mang, bởi vì tôi kỳ thật...rất thích cậu. Sau khi cẩn thận suy nghĩ lại, tôi mới phát hiện ra tất cả đều là do ngày trước tôi quá ngu xuẩn, bị Ngu Vân Tri dắt mũi.”

Tổng Tử Trác kể ra từng việc trước kia bị Ngu Vân Tri dẫn dụ.

Bộ dạng thật chân thật, khiến tôi suýt thì tin.

“Còn nữa, Ngu Vân Tri đối với cậu tuyệt đối không hề đơn giản như vậy. Cậu có biết cha của cậu hiện giờ đã bị làm sao rồi không?” Tổng Tử Trác đưa tài liệu trên tay mình cho tôi.

19. Chương 19

Cha tôi...chết rồi?

Tin tức này giống như một đạo thiên lôi đánh thẳng vào người tôi. Toàn bộ sức lực như bị rút hết đi, ngay đến cả mấy tờ giấy mỏng dính trong tay tôi cũng không cầm nổi.

Tầm mắt mờ nhòa, tôi chớp mắt vài cái, cảm nhận được dòng chất lỏng nóng bỏng chảy xuống hai bên má.

Tuy rằng cha luôn nghiêm khắc với tôi, nhưng cho tới tận lúc này tôi vẫn còn nhớ rõ, hồi còn nhỏ cha đã cho tôi cười lên cổ mình thế nào, đưa tôi đi khắp nơi, cũng nhớ rõ ngày sinh nhật của tôi, cho dù thế nào cha cũng sẽ tặng quà cho tôi, còn cả nụ cười vui mừng lúc khen ngợi tôi, còn có cả lúc còn nhỏ, sau khi biết được tôi bị bắt nạt ở trường, cha đã dẫn tôi tìm ra mấy đứa đã bắt nạt tôi, bảo tôi không phải sợ mà xông lên đánh bọn chúng.

Lúc ấy, “cha” ở trong lòng tôi là một từ khiến tôi cực kỳ kiêu ngạo.

Cho dù là sau này khi đã lớn rồi, mỗi khi tôi gặp phải chuyện đau khổ, cảm thấy tủi thân nhất, kỳ thật tôi vẫn luôn biết rằng, không phải là cha không thương tôi, chỉ là có một số chuyện trong lòng cha không hề coi đó là chuyện quan trọng mà thôi.

Tôi vĩnh viễn nhớ rõ, có một buổi tối cha uống rượu say, sau đó đi tới trước giường tôi, cha luôn luôn nghiêm túc bảo thủ thế mà lại rơi nước mắt, cha xin lỗi tôi, sau đó vuốt đầu tôi, nói với tôi rằng tôi chính

là niềm kiêu hãnh của cha.

Thế mà không ngờ, giờ đây tôi lại đột nhiên nhận được tin cha đã chết.

Bóng dáng mà tôi vẫn luôn dõi theo từ nhỏ đến lớn lại cứ như vậy mà biến mất trong cuộc đời này. Lại có thể đi trước cả người đang nguy kịch hơn là tôi đây.

Đại não của tôi như có một bàn tay vô hình không chút lưu tình mà bóp lấy, khiến tim tôi đau trở nên quặn đau. Tôi túm chặt phần áo trước ngực mình, thở hỗn hà hỗn hển, cảm thấy thở không thông.

Tôi lơ mơ nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của Tống Tử Trác, còn có cả giọng nói như bị vỡ ra thành từng mảnh của bác sĩ và Ngu Vân Tri nữa.

“Cấp cứu!”

.....

“Cậu đã làm gì với bệnh nhân rồi?!”

“...”

“... Mẹ nó, ông cứu sống cậu ấy đi, nếu không cứu được ông đây hôm nay sẽ giết ông!”

“Cậu cứ làm vướng chân vướng tay tôi như thế, kể cả cậu có giết tôi thì cậu ta cũng chẳng thể cứu sống được nữa đâu!”

Ý thức của tôi như đang dần chìm vào biển sâu. Xung quanh tối đen, cha như đang đứng cách đó không xa để chờ tôi, dáng vẻ của cha không còn nghiêm túc như trước kia nữa, ngược lại còn mang theo một nụ cười dịu dàng.

Tôi cười lại với cha, đi về phía đó, nhưng ngay tại thời điểm tôi sắp tới được bên người cha, đột nhiên tôi lại nghe được tiếng kêu gào ở phía sau mình.

Tôi nhìn cha, cuối cùng lại do dự mà quay đầu lại, sau đó tôi thấy, đằng sau tôi là Ngu Vân Tri và Trịnh Khải Anh, bọn họ đang nhìn tôi, ánh mắt bi thương, giống như đang cầu xin tôi đừng rời đi.

Tôi đứng nguyên tại chỗ, cuối cùng vẫn quay trở lại, đi về phía bọn họ...

Lúc tỉnh táo lại, trời đang là ban ngày, ánh nắng rọi chiếu qua cửa sổ. Tôi nằm trên giường, còn nghe được

cả tiếng chim rinh rích kêu ngoài kia.

Ngu Vân Tri ngồi bên cạnh tôi, tầm mắt cả hai giao nhau, cậu ấy miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

Dù đã cố gắng ngụy trang, nhưng sự tuyệt vọng bi thương của cậu ấy lại quá nồng đậm, nồng đậm đến nỗi có làm thế nào thì cậu ấy cũng không thể áp chế nó, cho nên nụ cười của cậu ấy trông rất u sầu.

Tôi nhìn cậu ấy, cực kỳ bình tĩnh mà nhìn.

“Tôi biết hết mọi chuyện rồi.”

Ngu Vân Tri chật vật né tránh ánh mắt của tôi. Sau một lúc trầm mặc, cậu ấy lại gượng cười, dường như muốn tránh đề tài này, “Trước mắt đừng nói tới chuyện này, được không? Hiện giờ cậu cần nghỉ ngơi cho khỏe đã.”

Tôi cũng muốn trốn tránh, nhưng mạng sống của tôi sắp không còn nữa tôi, không muốn qua loa chuyện gì nữa, tôi nhất định phải giải quyết vụ này.

“Vân Tri, tôi thừa nhận, sau khi xem được đồng tài liệu đó, tôi quả thực rất sợ hãi. Thật sự...không thể chấp nhận nổi, bởi vì con người thật sự của cậu hình như không hề giống như những gì tôi đã nghĩ.”

“Sau khi xem xong, tôi thậm chí...thậm chí còn bắt đầu hoài nghi, tôi có thật sự yêu cậu sao?”

“Đừng nói nữa!” Ngu Vân Tri ngắt lời tôi, ánh mắt cầu xin nhìn tôi, “Không nói nữa, được không?”

Tôi vẫn tiếp tục, “Đáp án của tôi là, tôi vẫn không biết. Nhưng tôi biết một điều, tôi không hận cậu, cho dù chính cậu đã hại cha tôi...chết. Tôi vẫn như cũ, không có cách nào hận cậu cho nổi.” Tôi cười khổ, “Tôi có phải rất vô dụng hay không?”

Ánh mắt Ngu Vân Tri tràn đầy thống khổ.

“Tôi cũng chẳng sống được mấy ngày nữa. Cho nên tôi muốn nói ra tất cả mọi chuyện với cậu.” Tôi nghiêm túc nhìn cậu ấy, “Tôi không hận cậu, cho nên tôi hi vọng cậu cũng không cần phải cảm thấy áy náy với tôi. Sau khi tôi chết đi, cậu nhất định phải sống cho thật tốt. Nhất định phải sống thật hạnh phúc, biết chưa? Đây chính là nguyện vọng của tôi, giúp tôi hoàn thành nó, nhé?”

Ngu Vân Tri nhìn tôi không chớp mắt, lông mi hơi rung rung, nước mắt chứa đầy trong mắt bắt đầu chảy xuống. Cậu ấy lại như không có cảm giác gì, chỉ ngồi yên nhìn tôi.

Mãi một lúc sau, cậu ấy mới run rẩy nói một từ “Được”.

Tôi cười nhẹ nhõm.

Tôi để tay lên ngực, tự xem lại mình. Cho dù đã biết những chuyện quá đáng mà Ngu Vân Tri đã làm, tôi vẫn không oán cậu ấy, thậm chí vẫn còn quan tâm tới cậu ấy.

Nếu đã thế, tôi cũng không muốn làm khó chính mình nữa, cũng không muốn làm khó cậu ấy. Nói ra hết mọi chuyện, ngoài mục đích muốn được thanh thản ra, tôi cũng muốn cậu ấy có thể buông chuyện này ra.

Tôi muốn cậu ấy được hạnh phúc, cho dù có thể nào đi chăng nữa.

Tổng Tử Trác kể từ hôm đó cũng không còn xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Đối với Tổng Tử Trác, trong lòng tôi cảm thấy rất phức tạp. Nhưng cuối cùng tôi vẫn cảm thấy không thể tha thứ cho cậu ta được.

Nhưng tôi cũng chẳng muốn đi oán hận cậu ta làm cái gì nữa, bởi vì hận một người quá mệt mỏi, cho nên tốt nhất là quên quách cậu ta đi cho xong.

Còn một người nữa khiến tôi rất để tâm, đó chính là Trịnh Khải Anh.

Từ ngày anh đi, tôi chưa được gặp mặt anh thêm lần nào nữa.

Mà với tình trạng của tôi lúc này, tôi cũng không muốn gặp lại anh, chỉ tổ khiến anh buồn phiền thêm mà thôi.

Nhưng dù sao, tôi cũng nên để lại một bức thư cho anh. Trong thư tôi viết rõ bệnh tình của mình ra.

Đọc được thư này, anh sẽ nghĩ thế nào đây? Chắc là sẽ tức giận lắm đây. Anh không thích nhất là bị người khác giấu diếm, tôi lại đem chuyện bị bệnh nặng gạt anh như vậy.

Nhưng tôi vẫn tin rằng, cuối cùng anh cũng sẽ tha thứ cho tôi mà thôi.

Bởi vì nội tâm của anh thật ra rất mềm mại, chỉ cần là bạn bè, cho dù có thể nào thì anh cũng sẽ tha thứ.

Có thể gặp được một người như vậy, quả là chuyện may mắn nhất đời tôi.

Viết xong bức thư, tôi bảo Ngu Vân Tri, “Sau khi tôi đi rồi, giúp tôi chuyển bức thư này cho Trịnh Khải Anh ở Trình gia, được không?”

“...Cậu quên biết anh ta từ lúc nào thế? Quan hệ của hai người là gì?”

Tôi thấy Ngu Vân Tri hình như là đang ghen, bèn mỉm cười đáp, “Bạn bè thôi.”

Ngu Vân Tri gật gật đầu, “Được, tôi sẽ đưa cho anh ta.”

Tôi lại nói, “Hứa với tôi, phải thật sự đưa cho anh ấy, đừng gạt tôi nữa.”

Ngu Vân Tri cúi đầu, làm tôi không thấy rõ được vẻ mặt của cậu ấy lúc này, “...Được.”

Tôi yên lòng, ngắm mặt trời chiều đang lặn xuống, khoe miệng mang theo ý cười, thật sự không còn gì phải tiếc nuối nữa rồi.

Dần dần, tôi cảm thấy cơn đau do bệnh tình gây nên bắt đầu biến mất, thân thể thật thoải mái. Tôi nhắm mắt lại, ý thức chìm thật sâu vào trong bóng đêm...

— HOÀN CHÍNH VĂN —

#VL: Định để chương này đến ngày mai mới làm vì hôm nay đánh máy cũng nhiều rồi, xong cứ cố nốt cố nốt, thế là xong bố nó chương 19:v

Cuối cùng thì nhân vật chính cũng chết rồi, chết tức là hết truyện, mình rất mừng. Truyện vẫn còn 1 phiên ngoại nữa, mình sẽ để ngày mai làm nốt. Chúc đọc vui!:>

20. Chương 20: Phiên Ngoại 2

Ngày hạ táng Kiều Uất Nhiên, thời tiết rất đẹp.

Trời trong lại xanh, không một chút gợn mây, ánh mặt trời ấm áp, ngay đến gió cũng man mát dịu nhẹ.

Thời tiết như vậy, cậu ấy nhất định sẽ rất vui. Cậu ấy vốn luôn thích trời nắng.

Ngu Vân Tri nghĩ đến đó liền nhẹ nở một nụ cười. Trong nháy mắt, Ngu Vân Tri có cảm giác như Kiều Uất Nhiên vẫn chưa chết, mà cậu ấy vẫn đang lẳng lặng ngồi bên cạnh mình, mang theo nụ cười ấm áp.

Nhưng khi Ngu Vân Tri nghiêng đầu nhìn, bên người lại không có lấy một bóng người.

Ngu Vân Tri lại nhìn về phía trước mặt, chỉ có một cỗ quan tài lạnh băng đang được đặt dưới đất.

Đột nhiên tim của Ngu Vân Tri có chút nhói đau, cái loại đau đốn này sắc nhọn mà kịch liệt, khiến Ngu Vân Tri gần như không thể thở nổi.

Ngoài mặt thì vẫn tỏ vẻ bình thường, chỉ để lộ một chút bi thương.

Cứ như người đang được mai táng ở đây chỉ là một người bạn bình thường của mình.

Ngu Vân Tri rất tự tin không ai có thể nhìn ra sơ hở của mình, Ngu Vân Tri rất giỏi về khoản ngụy trang.

Chỉ là khi nhìn thấy lớp đất đang lấp trên quan tài của Kiều Uất Nhiên, ý thức được Kiều Uất Nhiên đã vĩnh viễn rời xa mình, Ngu Vân Tri cảm thấy mệt mỏi cực độ, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt, không muốn phải ngụy trang thêm nữa.

Ngụy trang thì có nghĩa lý gì? Người mà Ngu Vân Tri muốn lừa gạt được nhất đã nhìn thấu bộ mặt thật của Ngu Vân Tri rồi, điều mà Ngu Vân Tri càng nhận thức được rõ ràng hơn, đó chính là mọi chuyện mà Ngu Vân Tri đã làm trong quá khứ đều đã sai hết rồi, và rằng Ngu Vân Tri đã ích kỷ biết bao nhiêu.

Kỳ thật Ngu Vân Tri biết bản thân mình không hề có cảm giác đối với cái tính ích kỷ này. Ngu Vân Tri trời sinh vô tình, luôn hời hợt với tất cả mọi thứ, vì để đạt được mục đích mà bất chấp gây tổn thương.

Nhưng khi Kiều Uất Nhiên cười nhẹ nhàng, bao dung nói rằng, “Tôi không hận cậu, cho nên tôi hi vọng cậu cũng không cần phải cảm thấy áy náy với tôi. Sau khi tôi chết đi, cậu nhất định phải sống cho thật tốt. Nhất định phải sống thật hạnh phúc, biết chưa? Đây chính là nguyện vọng của tôi, giúp tôi hoàn thành nó, nhé?”, lúc đó Ngu Vân Tri chợt ý thức được mình quả là con người ích kỷ.

Thích một người không nên hành xử như vậy, không nên không từ thủ đoạn, thậm chí không ngại làm tổn thương người mà mình thích.

Ngu Vân Tri ý thức được mình đã sai rồi, nhưng lúc này có phải là đã quá muộn rồi không?

Kiều Uất Nhiên còn nói rằng, cậu còn không chắc là cậu có thật sự yêu Ngu Vân Tri hay không nữa.

Ngu Vân Tri cảm thấy rất đau khổ, đây là lần đầu tiên Ngu Vân Tri cảm nhận được sâu sắc tư vị đau khổ cùng hối hận đến vậy.

Mấy ngày sau, Ngu Vân Tri dần tỉnh táo lại mới ý thức được, câu trả lời không chắc chắn của Kiều Uất Nhiên, kỳ thật cũng là một loại đáp án.

Bởi vì, khi một người nói rằng không biết chắc là có yêu hay không, như vậy thực ra có thể chính là không yêu.

Sau khi biết những chuyện Ngu Vân Tri đã gây ra, Kiều Uất Nhiên đã không còn tin Ngu Vân Tri được nữa rồi.

“Hứa với tôi, phải thật sự đưa cho anh ấy, đừng gạt tôi nữa.”

Đây chính là câu nói cuối cùng mà Kiều Uất Nhiên nói với Ngu Vân Tri, chính câu nói này cũng khiến Ngu Vân Tri thực sự nhận ra được, Kiều Uất Nhiên không hề tin tưởng Ngu Vân Tri, thậm chí cũng có thể là...không còn tin tưởng nữa.

Ngũ Vân Tri vì chuyện này mà thống khổ tuyệt vọng, nhưng cũng chẳng thể cứu vãn được gì cả.

Bởi vì Kiều Uất Nhiên đã chết rồi còn đâu.

Ngũ Vân Tri nhìn bia mộ của Kiều Uất Nhiên, trên bia mộ có ảnh của Kiều Uất Nhiên, vẻ mặt có chút ngây ngô, mang theo một nụ cười, ánh mắt dịu dàng.

Ngũ Vân Tri nhìn chăm chăm vào tấm ảnh đó, một giọt nước mắt đột nhiên chảy xuống, thấm vào trong đất, biến mất không dấu tích.

Ngũ Vân Tri vươn tay ra, cẩn thận chạm vào tấm ảnh, trong mắt là bi thương tuyệt vọng nồng đậm.

Uất Nhiên, vì sao cậu lại tàn nhẫn như thế? Dạy tôi biết yêu, rồi lại không chút lưu tình vứt bỏ tôi đi, lại còn muốn tôi phải sống thật hạnh phúc?

Tổng Tử Trác nhốt mình vào trong phòng, không ăn không uống cũng không ngủ, chỉ không ngừng uống rượu.

Trên người đầy thương tích, là do bị Ngũ Vân Tri đánh. Ngũ Vân Tri một chút cũng không nể mặt, còn Tổng Tử Trác cũng chẳng hề giãy dụa, cho nên bị đánh rất nặng.

Nhưng Tổng Tử Trác hoàn toàn không nghĩ tới việc phải đi điều trị.

Lời chất vấn của Ngũ Vân Tri vẫn vang vọng bên tai Tổng Tử Trác: “Cậu muốn thế nào hả? Hả? Phải nhìn thấy Kiều Uất Nhiên chết đi thì cậu mới cam tâm có đúng không hả?!!!”

Tổng Tử Trác muốn nói không phải như thế. Chỉ muốn Kiều Uất Nhiên được sống vui vẻ mà thôi.

Nhưng Tổng Tử Trác không nói nên lời.

Bởi vì chính Tổng Tử Trác là người đã làm tổn thương Kiều Uất Nhiên. Biết rõ Kiều Uất Nhiên bị bệnh nặng, lại vẫn lên cơn ghen với Ngu Vân Tri, vì thế mới đưa tài liệu cho Kiều Uất Nhiên, kích thích cậu ấy, làm tình trạng bệnh trở nên trầm trọng hơn...

Tổng Tử Trác cảm thấy mình chính là một tên tội nhân, vĩnh viễn không thể tha thứ được, ngay đến bản thân Tổng Tử Trác cũng không tha thứ cho nổi.

Tổng Tử Trác buồn rầu uống rượu, chỉ mong chất cồn có thể làm giảm bớt thống khổ của bản thân.

Lúc ý thức mờ lung, Tổng Tử Trác nghe được tiếng gõ cửa của quản gia, báo rằng hôm nay là lễ tang của Kiều Uất Nhiên.

Tổng Tử Trác khóc.

Kiều Uất Nhiên chết?...Đã chết rồi?

Sao có thể chứ? Cậu ấy chẳng phải vừa mới ở bên mình, khuyên mình uống ít đi một chút, nếu không lão gia và phu nhân sẽ lo lắng đấy sao?

Tổng Tử Trác cười, Kiều Uất Nhiên vẫn luôn ở bên cạnh mình như thế, sao có thể chết được kia chứ?

...Mà cho dù Kiều Uất Nhiên đã chết đi chẳng nữa, Tổng Tử Trác cảm thấy bản thân mình cũng chẳng có tư cách để tham dự lễ tang. Kiều Uất Nhiên không muốn gặp mặt Tổng Tử Trác.

Nghĩ đến điều này, Tổng Tử Trác lại càng thêm thống khổ. Tổng Tử Trác lại nốc rượu, lại đem mình chôn xuống vực sâu.

“Uất Nhiên, tôi nhất định sẽ đối xử tốt với cậu. Cho nên, cậu quay trở về bên tôi, được không?”

Trịnh Khải Anh mở thư ra, nghe nói đây là thư Kiều Uất Nhiên gửi cho anh.

Chữ trong thư rất rõ ràng lại rất đẹp, chữ như người vậy.

Anh mỉm cười, bắt đầu đọc thư.

[Gửi tới Trịnh Khải Anh:

Thấy chữ cũng như gặp được người.

Mấy ngày nay tôi vẫn luôn nhớ tới anh. Ước định của tôi với anh, tôi đã hoàn thành rồi, thành phẩm hiện đang ở căn nhà trong thôn, tuy rằng vẫn còn lỗi, cũng không được đẹp, nhưng tôi đã dùng tất cả tâm huyết để bện nên, cho nên mong anh sẽ thông cảm.

Tôi luôn học tập theo sự vô tư của anh, nhưng rốt cuộc tôi lại không thể làm được. Hai chúng ta vốn dĩ là nên chân thành với nhau, không nên giấu diếm nhau cái gì, nhưng thật ra tôi vẫn luôn giấu anh một chuyện. Nhưng hiện giờ, tôi đã quyết định sẽ nói hết mọi chuyện với anh.

Đầu tiên là, lúc anh đọc được thư này thì chắc tôi cũng đã chết rồi.

...]

Trịnh Khải Anh cẩn thận đọc thư, nụ cười trên môi dần biến mất, vẻ mặt càng lúc càng ngưng trọng.

[...Đây là chuyện tôi muốn xin lỗi vì đã giấu anh.

Còn nữa, nói ra có chút buồn nôn, nhưng anh thật sự là ánh mặt trời ấm áp trong thời gian cuối đời của tôi, tôi chân thành cảm tạ trời vì đã cho tôi gặp được anh.

Mong cho anh cả đời bình an, suôn sẻ, mọi chuyện đều được như ý.

Kiều Uất Nhiên.

Ngày X tháng X năm 20XX]

Đọc xong, Trịnh Khải Anh cảm tưởng tờ thư mỏng manh trong tay giống như nặng ngàn cân, ngay cả cầm cũng không cầm nổi.

...Kiều Uất Nhiên mắc bệnh nan y? Đã chết rồi?

Trịnh Khải Anh bệch mặt, không thể tin được, chạy ra ngoài như điên, muốn xác nhận tin tức này là thật hay giả.

...Thế mà lại là thật. Kiều Uất Nhiên đã chết rồi. 3 ngày trước đã hạ táng.

Trịnh Khải Anh vẫn không dám tin. Anh tới đứng trước mộ của Kiều Uất Nhiên.

Trên bia mộ là một tấm ảnh tươi tắn, nụ cười dịu dàng quen thuộc như một cây châm nhon đâm thật sâu vào trong lòng anh.

Anh vốn định sau khi xử lý xong chuyện ở Kyoto sẽ đi tìm cậu ngay lập tức.

Anh cũng chẳng tha thiết gì với quyền thế cho lắm, trở về cũng chỉ là vì gia đình thật sự đang cần mình.

Nhưng anh không ngờ vận mệnh lại thay đổi vô thường đến vậy. Cũng chỉ là một tháng vội vã, thế mà đã sinh tử cách biệt.

Trịnh Khải Anh nhẹ đặt một chùm hoa cát cánh ở trước bia mộ, ánh mắt bi thương, miễn cưỡng nhếch môi lên, “Em đã lừa tôi lâu như vậy, nếu muốn có được sự tha thứ của tôi, em phải chính miệng nói ra lời xin lỗi đối với tôi.”

Xung quanh mộ vẫn yên tĩnh, không có ai đáp lại lời của anh, chỉ có gió mát khẽ lướt qua tóc cùng má anh.

Ý cười trên môi Trịnh Khải Anh nhạt dần, hóa thành nỗi chua xót.

“Tôi còn chưa kịp nói lời ‘yêu em’ mà...”

— Hoàn toàn vắng —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-mac-benh-nan-y>